AUTHOR:

HYPERIDES

TITLE:

HYPERIDIS ORATIONES QUATTUOR CUM ...

PLACE:

LIPSIAE

DATE:

1881

Master Negative #

91-80278-8

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

88H98 Works 1881
IE81 **Hyperides**
Hyperidis Orationes quattuor cum ceterarum fragmentis edidit Fridericus Blass. Editio altera.
Lipsiae, in aedibus Teubneri, 1881.
xliii,119 p. 18 cm.

155586

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11x2A
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 9/23 INITIALS BG
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

BIBLIOGRAPHIC IRREGULARITIES

MAIN
ENTRY: Hyperides
____

Bibliographic Irregularities in the Original Document
List volumes and pages affected; include name of institution if filming borrowed text.

_____ Page(s) missing/not available: _______________

_____ Volumes(s) missing/not available: _______________

_____ Illegible and/or damaged page(s): _______________

_____ Page(s) or volumes(s) misnumbered: _______________

_____ Bound out of sequence: _______________

_____ Page(s) or illustration(s) filmed from copy borrowed from: UC Davis
XXVI - XXVIII, XXX, XXXVIII, 99-110

_____ Other: _______________

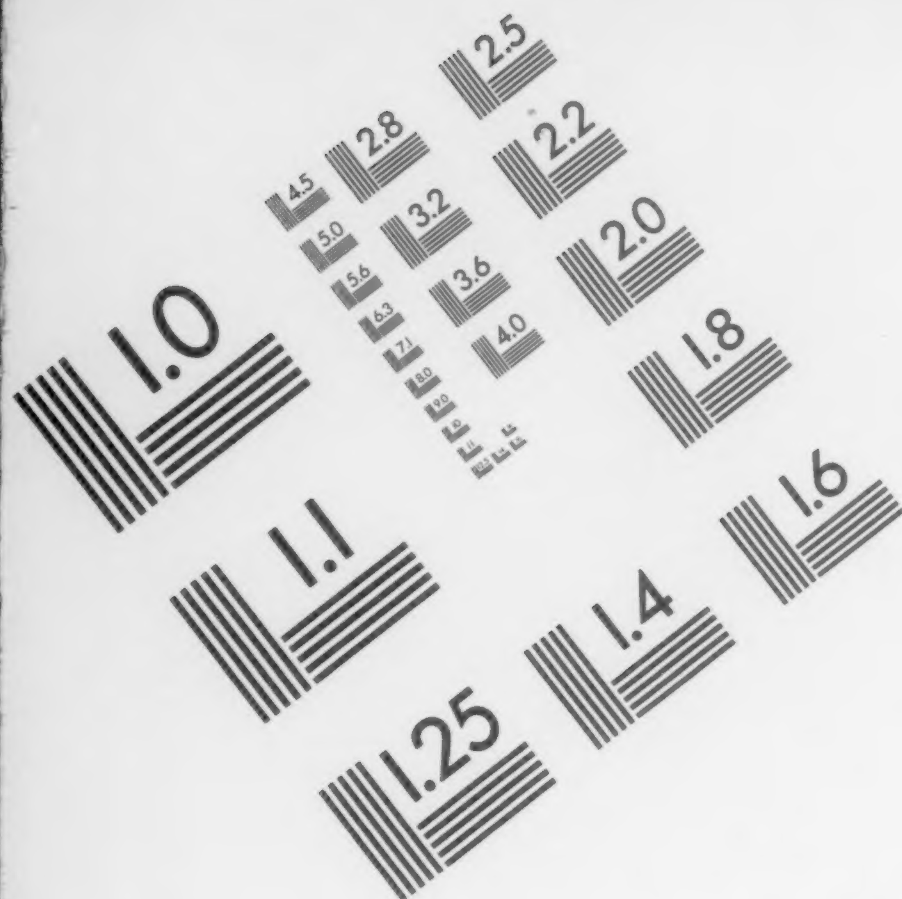

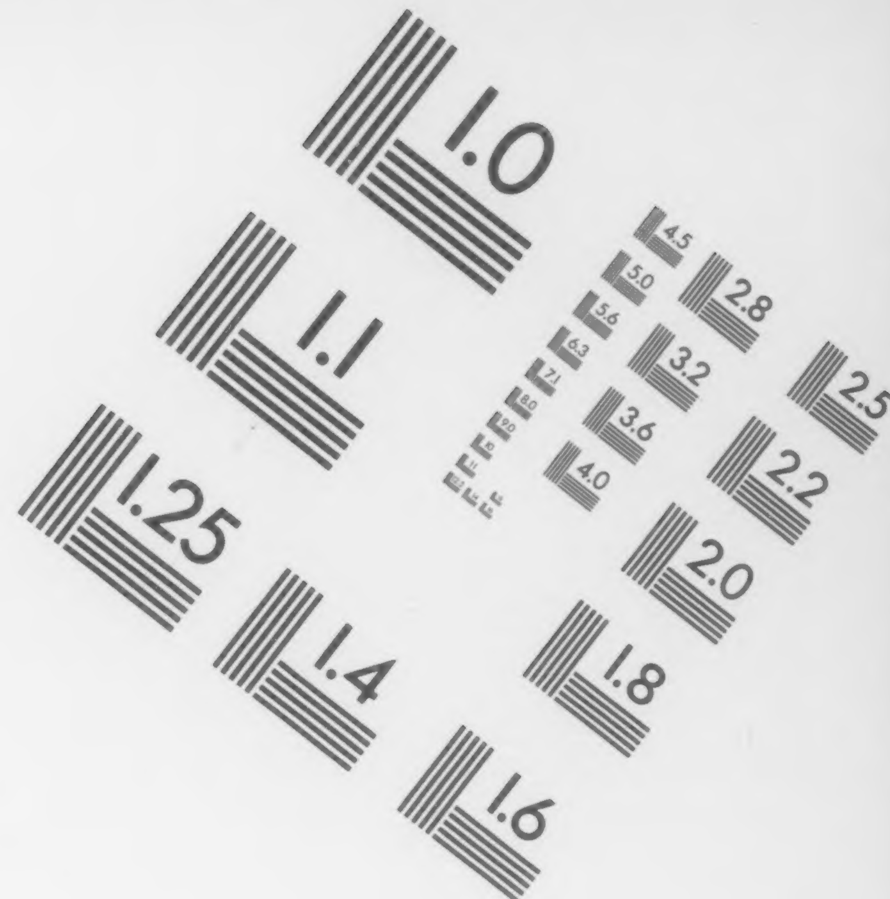
AIIM

Association for Information and Image Management

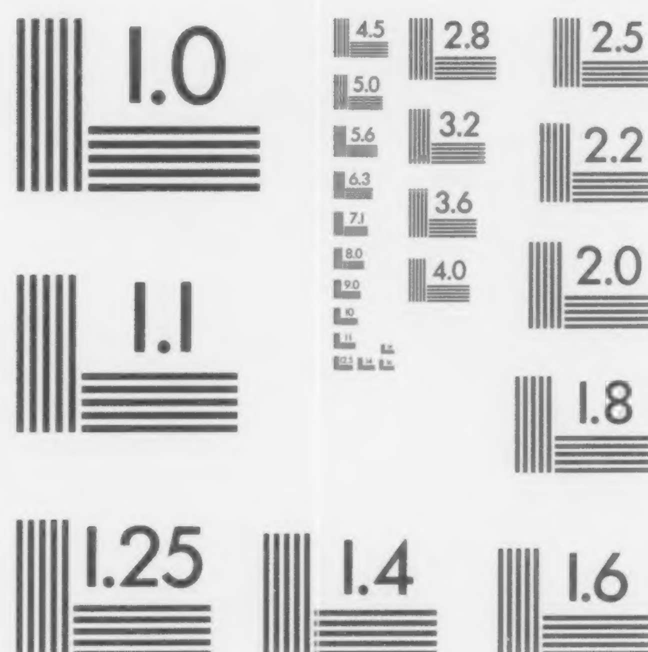
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

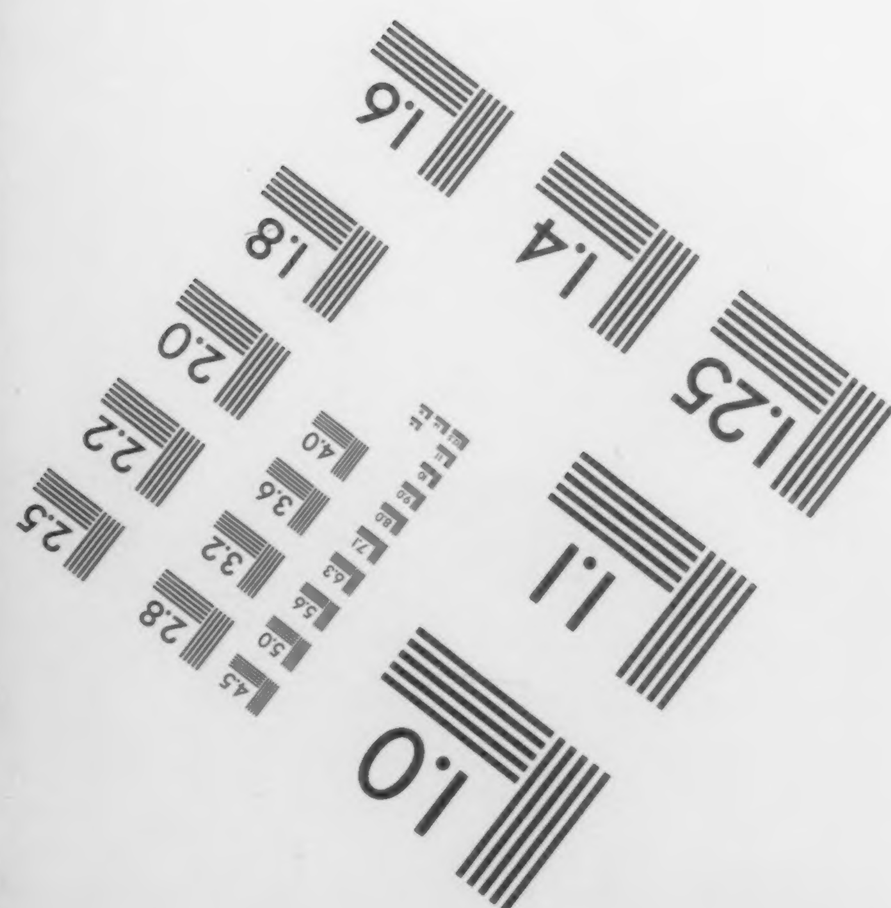
301/587-8202

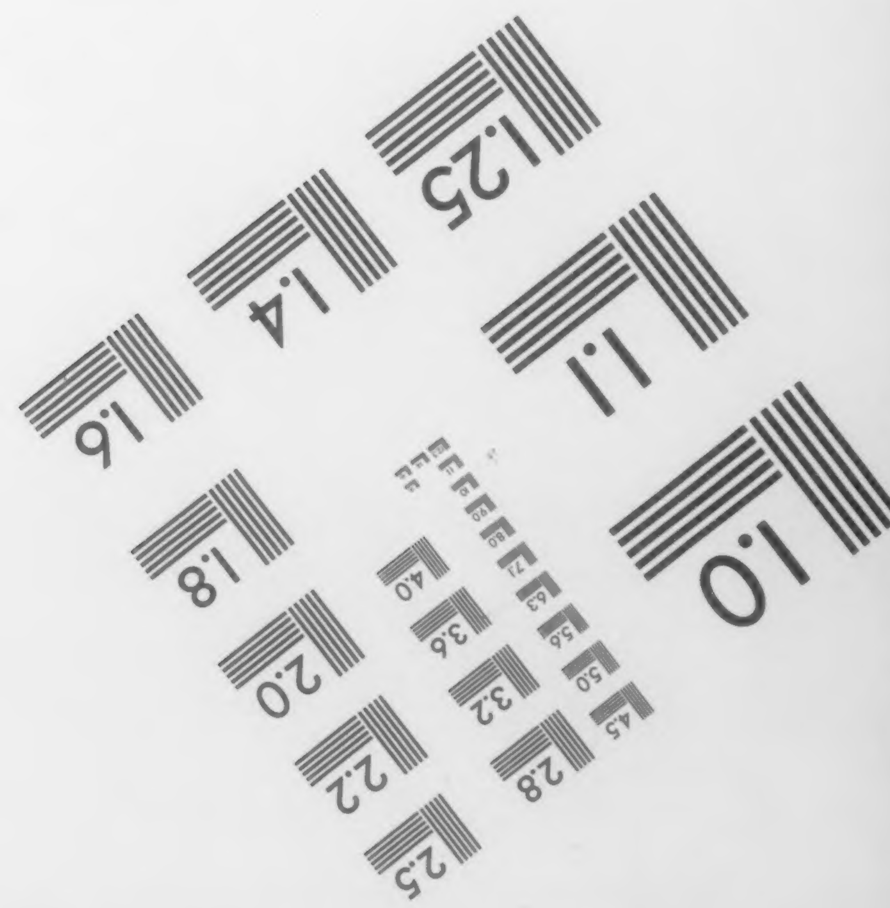

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

HYPERIDIS

ORATIONES QUATTUOR

CUM CETERARUM FRAGMENTIS

EDIDIT

FRIDERICUS BLASS.

EDITIO ALTERA.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXI.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

HERMANNO SAUPPIO

PIETATIS CAUSSA

Praefatio editionis alterius.

§ 1. Hyperidis orationum sat magnam partem cum locupletibus scholiis etiam XVI. saeculo Budae in bibliotheca Matthiae Corvini regis exstitisse memoriae traditum est; sed antequam inde in lucem prodirent, capta urbe a Turcis a. 1526 bibliotheca illa neglecta periit. Salvusne sit Hyperidis codex an iniqua fortuna absumptus sit, nunc nescimus, neque magis de ceteris qui alibi exstitisse incertioribus rumoribus feruntur, quicquam compertum habemus.*) Plura fortasse aliquando sciemus, si bonae fortunae placuerit magis etiam memoriam clarissimi oratoris resuscitare, quam proximis lustris fecit insperantibus omnibus. Nemo enim unquam opinatus **Codices Hyperidis deperditi.**

*) De his rebus omnibus cf. Kiessling. Comment. de Hyper. I p. 9 (140); Babington. Journal of classical and sacred philology I p. 407; H. Hager. Quaest. Hyperid. (Lipsiae 1870) p. 1 et 76. — De illo codice Budensi I. A. Brassicanus tradit: „vidimus," inquit, „integrum Hyperidem cum locupletissimis scholiis, librum multis etiam censibus redimendum". — In Gesneri biblioth. editionibus quae post a. 1545 prodierunt s. v. Hyperides legitur: „Hyperidis fragmenta quaedam orationum exstant apud Paulum Bornemiza episcopum in Hungaria" (h. e. in Transilvaniae oppido Alba Iulia, quod hodie Karlsburg nominatur). — Io. Taylorus porro in praef. ad Demosth. (Schaefer App. crit. I p. 102) describit codicem membranaceum, in quo infuerint „antiquorum rhetorum selectae orationes, ut Demosthenis, Aristidis, Himerii, Hyperidis, Libanii"; eum codicem in possessione Iacobi Harris Sarisberiensis fuisse. At iure Kiessling.: „quid, si Hyperidis nomen ortum sit ex Himerii sive Libanii declamatione Hyperidia?"

est, fore ut sepulcra illa quae prope Aegyptias Thebas deserti montes continent, haud contemnendam partem Hyperidis operum nobis redderent.

Volumina in Aegypto reperta.

§ 2. Ingentem vim voluminum papyraceorum in Aegypto passim per sepulcra domuumve ruinas inventam esse invenirique notum est, sed eorum longe maxima pars libellos vario argumento de privatis rebus conscriptos continet, pauca admodum admixta sunt operum scriptorum vetustorum exemplaria. Illarum regionum incolae Arabes, postquam animadvertere volumina quoque illa a peregrinis in pretio haberi, diligenter conquirunt et inter ceteras res venditant. Exstitit igitur in sepulcro quodam Thebarum volumen papyraceum Hyperidis tres orationes continens, quod patefacto sepulcro ab Arabibus circa principium anni 1847 inter cetera inventum elatumque est.*) Habitabat illic inter ruinas vetustae urbis Castellarius quidam homo Italus, qui Arabes assuefecerat quaecunque invenissent ad se deferre, inde pretio exiguo eis soluto peregrinantibus eadem magno venditabat. Itaque cum vere anni 1847 A. C. Harris Britannus, qui Alexandriae domicilium constituerat, Thebas venisset, a Castellario, quem sane ipse non nominat, triginta duo fragmenta maiora minorave accepit, continentia illa reliquias orationis contra Demosthenem priorisque partis eius quae pro Lycophrone habita est. Sed haec fragmenta alterius tantum partis voluminis erant, misere habitae foedeque dilaceratae; altera pars et integra manserat neque in manus Castellarii venerat. Iosephus enim Arden, iureconsultus Britannus, cum Cal. Ian. a. 1847 Thebas venisset et ultra etiam processurus, dein Thebas reversurus esset, Arabes commonefecerat ut si qua interea invenissent sibi reservarent; unde illi maioris pretii spe inducti amplum illud volumen Castellarium diligenter celaverunt, redeuntique Ardenio noctu clam

*) De his conferas praefationes editionum Britannicarum, Ardenianae maxime, ubi diserte narrantur quae a me obiter indicata sunt.

Italo trecentis et quinquaginta nummis Turcicis vendiderunt. Sciscitanti tamen, ubi inventum esset, callidi homines numquam locum prodere voluerunt, neque aliud indicarunt quam circa locum qui Gournou dicitur in lignea arca sepulcrali inclusum repperisse. Volumen ab Ardenio in Britanniam asportatum, ubi diligenter evoluto cognitum est orationis pro Lycophrone posteriorem partem Euxenippeamque integram inesse. Nondum tamen copias Thebanas exhaustas esse tempus patefecit. Anno enim 1856 tertius Britannus H. Stobart ex peregrinatione Aegyptiaca alius voluminis, quod orationem funebrem Hyperidis continuerat, fragmenta in patriam secum attulit, quae a tabernario quodam Thebis habitante, quem eundem Castellarium esse putaveris, empta referebat. Praeterea parvula fragmenta prioris illius voluminis inter Ardenii varias schedas Babington investigavit, alia Parisios ad Michaelem Chasles devenerunt, quae Eggerus a. 1868 edidit; reliqua perisse vel hic illic per Europam Aegyptumve latitare putandum est.

Editiones Hyperidis.

§ 3. Primus Harrisius anno 1848 fragmenta sua lithographica arte diligenter expressa oculis hominum doctorum subiecit eorumque studia magna excitavit. Eodem tempore in Germania Sauppius Boeckhiusque, neque multo post in Britannia Samuel Sharpe et Churchill Babington, vir de Hyperide imprimis optime meritus, operam in eis legendis componendis adornandis collocaverunt. Anno deinde 1853 Ardenius suum volumen edidit, splendidius etiam magnificentiusque quam Harrisius fecerat lithographi arte expressum, colore quoque papyri rimisque omnibus summa diligentia effictis; adiunctus erat commentarius Babingtonis locupletissimus ceteraque quae ad orationes legendas perpoliendas restituendas pertinebant ab eodem diligenter confecta. Integra quae iam prodierat oratio simulque ampla alterius pars multo maius etiam studium ubique evocaverunt: editorem Britannum secuti sunt in Germania Schneidewin et Caesar, in Batavia Cobet, apud Suecos quoque Linder et in Italia Comparetti, qui partim utramque orationem,

partim Euxenippeam solam emendatiorem integrioremque reddere studuerunt. Denique anno 1857 oratio funebris ab eodem Babingtone parique splendore atque illae duae edita est; quam postea recensuerunt Sauppe, Kayser, Tell in Germania, apud Batavos Cobet, porro Italus idem Comparetti et Francogalli Dehèque et Caffiaux. Multi praeterea homines docti orationibus Hyperidis operam navarunt, quorum enumerandorum postea locus erit; nunc de voluminum ipsorum forma rationeque omni, simul aetate indole auctoritate quam brevissime potero absolvam.

Descriptio voluminis A.

§ 4. Itaque volumen illud quod ab Harrisio Ardenioque inventum est, quodque A littera postea signabo, papyrum melioris notae habet omninoque cum cura satisque eleganter confectum est. Margo infra supraque et spatium commodum inter binas columnas; versus recte decurrunt; columnae longitudine inter se satis aequabiles. Numerus versuum in singulis columnis ita variat, ut neque plus triginta sint neque minus viginti septem; versus ipsi litteras continent nusquam fere plus XVIII, nusquam minus XIII. Litterae omnes in universum eadem sunt magnitudine; capitalium quae dicuntur nullus usus. Ductus non ita pingues et omnino satis elegantes; claram scripturam vel magnitudo litterarum facit. Litterae C et Є rotundam formam habent, et huius media lineola summae quam maxime admota coniunctaque; M quoque rotundioribus ductibus exaratum; porro Ω eadem forma est qua in nostra cursiva quae dicitur scriptura. In litteris Λ et Δ postremus ductus aliquantum prominet, pariterque in A, ubi ceteri ductus in formam laquei redacti. B litterae infra linea satis crassa in utramque partem producta affixa est; Ξ mediam lineolam cum exterioribus duabus in nostrum modum coniunctam habet, nisi quod sinistrorsum arcus spectant; porro ibi quoque infima linea longitudine notabilis. Denique Ψ crucis figuram monstrat. Frequenter litterae inter se colliguntur, transversis lineis earum quae sunt Γ Τ Π Η Є Θ usque ad proximam litteram productis, id quod claritati

aliquantum officit. Quae corrector addidit, multo minoribus litteris exarata; inscriptio Euxenippeae indexque totius voluminis prorsus aliud valde intricatum lectuque difficillimum scripturae genus monstrant. Accentus spiritusve nusquam apponuntur, exceptis tribus locis in Euxenippea, ubi ἡγοῦ in textu, ἧι et ἃ a correctore adscripta spiritu aspero signata sunt; unum tantum huiusmodi signum frequentius usurpatur, quod in initio syllabarum iota et semel bisve ypsilon quoque punctis duobus notatur: itaque ϊδιον, ϊππαρχος, ϋπερ scriptum est, eodemque modo εισ]ϊηc, τουτουϊ, ουτοcϊ. Quod et in aliis codicibus antiquis factitari editores adnotaverunt; atque inde recentiorum consuetudo fluxit, ut omnino eae litterae punctis augerentur. — Verborum singulorum nulla divisio; versus cum vocabulis pariter excurrere nulla necessitas; at in syllaba semper finiri Boeckhius primus perspexit. Si artius spatium, librarius litteras minores facit vel etiam versum paullulum producit; est quoque compendium unum scripturae syllabae ων, quae in fine versuum saepe Ω littera et supra eam linea transversa in dextram ducta scribitur. Contra sicubi spatium superat, signum adhibetur etiam in voluminibus Herculanensibus aliisque libris antiquissimis usurpatum, hac forma: 7. Ceterum in dirimendis syllabis sunt in quibus librarius parum sibi constet: modo ει|caγγελιαc, ε|ξηλεγξα, α|ναπογραφων, etiam ἐ|να[ῖc, modo, idque multo saepius, ειc|αγγελια, cυν|ηγορουc, προc|ηκεν scriptum est; cumque semper exstet α|πεcτελλετε, υ|πελαμβανεc, non solum ταῦ|τ᾽ οὐχ, ὑ|φ᾽ ὑμῶν, ἀλ|λ᾽ ἐκ, sed etiam τοῦθ᾽|ἡμῖν et οὐδ᾽ | ὅcτιc invenitur. Οὐ|κ ἐποίηcαc, οὐ|κ ἂν scribi non mirabitur, qui meminerit οὐκ᾽, οὐχ᾽ (i. e. οὐκ(ί), οὐχ(ί)) et praecepta esse a quibusdam grammaticorum et adhuc scripta inveniri.*) Porro bis in mediis vocabulis C ab insequente consonante divellitur: ἐπικοc|μῆcαι, προδεδανειc|μένοc; alias semper ἀναγινώ|-

*) ΟΥΚ᾽ exstat in Sapphus fragmento Berolinensi VIII. fortasse saeculi, quod edidi Mus. Rhen. 1880 p. 287.

cκειν, ἑκά|cτοιc et ad hanc normam cetera. Interpunctionis ea ratio est, ut ubi insistat diutius oratio vacuum quantumcunque spatium relinquatur, deinde eius versus principio lineola transversa supponatur, quae tamen saepissime, in minoribus praesertim distinctionibus, etiam omissa est. Quam lineolam et in altero Hyperidis aliisque papyris*) et in inscriptione Tegeatica quarti fortasse a. Chr. saeculi**) eadem ratione adhibitam ipsam illam παραγραφὴν sive παράγραφον esse constat, quam primus commemorat Aristoteles.***) Notabile interpunctionis exemplum est in oratione contra Demosthenem: οἱ δ᾽ ἀντὶ τοῦ ἀποδόντεc ἃ ἔλαβον ἀπηλλάχθαι — τιμωρίαc καθ᾽ αὐτῶν καὶ ζητήcειc ἔγραφον: scilicet noluit librarius τιμωρίαc tamquam genetivum cum ἀπηλλάχθαι coniungi. Omnino interpunctum non sine diligentia et in quibusdam locis paragraphos non recte posita cancellis circumscripta est. — Correctoris manum liber ubique cum magno fructu est expertus. Signa haec sunt: delenda littera vel transfigitur vel puncto superposito notatur; omissa supra versum loco debito apponitur; in mutandis utrumque fit. Semel in Euxenippea versus totus omissus et supra columnam additus: ubi deest, ante columnam ductus brevis rotundus, post eam $\overset{\nu}{\alpha}$, hoc est ἄνω (vide supra) appictum, ante versum ipsum idem ille ductus, post $\kappa\overset{\tau}{\alpha}$, quod κάτω (vide infra) interpretandum est. Semel totus versus male iteratus, semel etiam plus quam quattuor versus: ille uncis rotundis inclusus, haec punctis supra singulas litteras positis notata sunt.

---

*) Ut in Chrysippeo, Alcmanico, etiam privatis quibusdam scriptis (v. Notices et extraits de manuscripts XVIII, 2 nr. 49; Gardthausen Palaeogr. p. 273).

**) V. Bergk. Ind. schol. Hal. 1860/1; Michaelis Annal. Fleckeis. 1861 p. 585.

***) Aristot. Rhet. III, 8: δεῖ δήλην εἶναι τὴν τελευτήν, μὴ διὰ τὸν γραφέα (qui versum finiat vel vacuum spatium relinquat), μηδὲ διὰ τὴν παραγραφήν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμόν. cf. etiam Harpocr. s. v. παραγραφή et Ath. X, 453 CF.

§ 5. Accedimus ad orthographiam codicis, quo in genere complura notanda habet. Primum iota quod mutum dicitur quodque illa aetate revera prorsus obmutuerat, summa libidine vel omittitur ubi poni debebat vel ubi locum nullum habet ponitur: itaque περιήρημαι, τῆ, πολέμω, rursusque πλείωι, ἐπιεικῆι, ἤδηι, ἀλλάι, δικαcτήριαι, ἐγώι, ἠτήcωι scripta reperimus. Scimus porro in Aegyptiis aliisque proximorum iam ante Christum saeculorum monumentis iota longum et ει diphthongum prorsus confundi, neque πολείτηc solum et νεικᾶν, sed etiam ἰμί adeoque ἐcτείν in privatis certe Aegyptiis libellis persaepe exstare, id quod et ipsum e pronuntiandi ratione repetendum, quae ει diphthongo, nisi ubi vocalis insequebatur (nam Ἀλεξάνδρηα et Πληάδα scribunt) iota simplicis vocalis sonum tribuerat. Huius generis in Hyperidis libro reperiuntur προδεδάνιcται, μιρακίων, ἐκλελιμμέναι, μεικράc, βέλτειον, ἀφειγμέναc, aliaque exempla circiter viginti. Quod in istis libellis etiam ε et η, ο et ω, raro οι quoque et υ et paullo saepius αι et ε confunduntur, earum rerum non exstant nisi perpauca vestigia, si quidem scriptura ακουειν κελευειν pro ἀκούειν καὶ κελεύειν inde explicanda, quod librarius voculam istam κέ pronuntiabat.*) — Id quoque non omittendum, extremae litterae praepositionum ἐν et cὺν in vocabulis compositis legitimas mutationes saepe neglegi. Pronuntiabatur sine dubio cυγχωρεῖν et cυλλαμβάνειν, sicut in Latina lingua „imperator“ et „attollere“; sed in scribendo alii praepositionem sequenti litterae accommodabant, alii genuinam formam ei relinquebant. Itaque hic librarius, quamquam aliquoties ἔγκλημα et cυλλήψει, saepius tamen ἐνκαλεῖν et cυνκατηγορεῖν et cυνλέξειν scribit, etiam cυνcκευάζεcθαι, in quo apud nos, sicut in ceteris, altera ratio evicit. Contrarium plane accidit in ἐκ praepositione, quam nos semper κ littera, sed Hyperidis librarius ante δ, ubi revera sonus emolliebatur, aurem suam secutus ea quae est Γ con-

Orthographia voluminis A.

---

*) V. etiam quae adnotata sunt ad or. III, col. XXI, 22.

stanter scribit. Quae ratio cum perinde iusta et antiquitus usitata sit atque ea quae est in συλλέγειν et ἐγκαλεῖν, retinendam eam iudicavi. Ἐκλελιμμέναι semel totiesque ἐγλειπομένην reperitur: nempe ante liquidas quoque scribebant ἐγ, quum pronuntiarent alterutro γ litterae sono. — Porro N ἐφελκυστικόν quod dicitur ante vocalem diligenter additur: sed frequenter etiam ante consonantem, ubi noster usus, diversus ab antiquo inscriptionibus quoque confirmato, in pedestri certe oratione prorsus respuit. In fine enuntiati librarius ν istud ex libidine vel omittit vel addit. Hiatus porro, etiam illi qualis est in διὰ ἄλλον, saepe elisione vocalis removentur, saepe etiam tolerantur, quod et ipsum orthographiae magis quam linguae esse puto, cum nemo aliter ac δι' ἄλλον diceret. Pertinet et hoc ad accommodationem vocabulorum alterius ad alterum, quam accommodationem in inscriptionibus multo etiam latius patere notum, ut ἱερῶγ χρημάτων et τὸλ λόγον aliaque plurima hoc genus scribantur; sed talia ab hoc libro manuscripto prorsus aliena sunt.

Fortunae voluminis A. § 6. De fortuna autem qua volumen A usum est haec addenda videntur. Harrisius sua fragmenta chartae agglutinata in undecim tabulis marginatis inclusit, ordine fortuito. Diu apud se habuit; sed post eius mortem curatores Musei Britannici ea emerunt, atque in eo Museo nunc exhibentur. Ardenii volumen, postquam evolutum agglutinatum in forma lignea inclusum est, per multos annos in villa senis venerabilis, quae est in loco qui „Rickmansworth Park" vocatur, insigne atrii ornamentum fuit; quippe non exstat usquam terrarum papyrus Graecus qui hunc longitudine aequet. Sed postquam Ardenius hac vita excessit, uno eodemque die et hoc volumen et clarissimum Bankesianum Iliadis a Musei curatoribus emptum est. Itaque quae dissipata erant iam maiorem partem rursus convenerunt.

Fortunae statusque voluminis A^1. § 7. Orationis funebris codex A^1, cum in Britanniam portatus est, in XV fragmenta discerptus erat; at Babingto primus editor et sollertia usus et

acumine id effecit, ut sex tantum essent particulae earumque ordo praeter unam minutissimam certo constitutus. Neque quicquam reliqui ille fecit eis qui eum secuti sunt editoribus, nisi ut duo prima fragmenta, quae diversarum columnarum esse putaverat, ad unam columnam efficiendam coniungerentur. Tertium fragmentum secundo continuatur, columnas quattuor quintaeque partem complexum; inde continuo quartum excipit, in quo et illius columnae maior pars et aliae quinque exstant. Extrema sane columna, undecima numero, ab initio usque ad finem nimium quantum mutilata est, neque haec pars eius usquam comparet. Quintum fragmentum insequentes duas continet; reliquae cum epilogo orationis periisse videntur. Nam sextum quidem fragmentum, quod sive ad harum aliquam sive ad undecimam pertinuisse putandum est, XI est litterarum; aliudque postmodo inventum nequedum a Babingtone editum VII litteras habet. Ceterum coniunctis quae coniungenda erant, ordine collocatis omnibus, explanatum volumen chartaeque caeruleae immissum, deinde vitro ab utraque parte ligneaque forma munitum in Museo Britannico repositum est.

De partibus deque tergo voluminis A^1. § 8. Ideo autem sextum fragmentum ad posteriorum columnarum aliquam pertinuisse affirmo, quod chartae genus prioribus id adscribi vetat. Namque inde ab XI. columna fibrae non rectae ut antea sed transversae decurrunt, neque cuiquam qui papyrum inspexerit dubium esse potest, quin ex duabus chartis diversis conglutinatus sit. Id autem quanti momenti sit statim apparebit. Est enim opisthographus, suntque in postica eius parte scripturae cuiusdam astrologicae columnae sex, quarum capita imis Hyperidearum partibus ex adverso posita sunt. Itaque prima illa duo fragmenta codicis, quae coniungenda esse dixi, ab altera quoque parte primam columnam habebant; tertium quartumque fragmentum reliquas habent; sed quintum eaque quarti pars, in qua XI. Hyperidis columna scripta est, a tergo omni scriptura vacant. Ita ex duabus chartis, e quibus

constat volumen, altera tantum ὀπιϲθόγραφοϲ est. Accuratius quum inspexeris, videbis e sex posticae partis columnis ultimam mirum in modum coangustatam esse, ut alterutrum tibi sumendum sit: aut defecisse spatium eum qui scripserit, aut eius columnae partem aliquam abscisam sive alterius chartae agglutinatione inductam esse. Inde autem necessario consequitur, eo tempore quo haec astrologica scripta sint duas chartas nondum coniunctas fuisse, et in eius demum usum eas esse coniunctas, qui Hyperidis orationem scripserit. Quod sane non potest non maxime mirum esse. Quid enim? putabimusne fuisse aliquem librarium, qui quum foro mercatuique destinatum librum conscripturus esset, in eum usum chartam maculatam sibi sumeret et tamen emptorem se inventurum speraret? Profecto non putabimus. Quis igitur hanc orationem scripsit? Dicam quod sentio; sed video et de astrologica illa scriptura parum adhuc dictum esse et Hyperidei libri descriptionem prius absolvendam.

Astrologica in tergo voluminis A[1].

§ 9. Itaque sex illae alterius partis columnae a duabus manibus diversis confectae sunt. Incipit altera manus in quartae columnae ima parte, scripsit autem lingua Aegyptiaca, litteris maximam partem Graecis, admixtis quibusdam Aegyptiacis in Copticum morem, ita tamen ut Coptica ea scriptura non vocanda sit. Plura de ea qui scire concupierit, inveniet in Lepsii annalibus qui vocantur „Zeitschrift für aegyptische Sprache", a viro docto C. W. Goodwin exposita (vol. VI, a. 1868, p. 18 sqq.: „on an Egyptian text in Greek characters"). Pauca ibi Graeca interspersa sunt, velut in col. V: τρίτοϲ χρόνοϲ ὁ τοῦ Διὸϲ χρηματίζει (h. e. „vocatur"), et ibidem paullo post: δ̄ χρόνοϲ .... χρηματίζει. Contra priores columnae Graeca lingua utuntur, nominibus Aegyptiacis hic illic interpositis, quae eadem fere litteratura de qua modo dixi scripta sunt. Primae columnae quod superest charta recenti nunc maximam partem inductum est; in secunda tertiaque continuatur genitura hominis nescio cuius. Alia deinde excipiunt

quae et ipsa astrologicam doctrinam referunt, neglegentioribus ductibus sed tamen ab eadem ut mihi videtur manu conscripta; haec et tertiae columnae partem et longe maximam quartae complent. Sed permulta ibi legi omnino non possunt, quia humore scriptura corrupta est; accedunt lacunae haud exiguae, quibus ne II. quidem columna caret. Specimen tibi esto II. columnae principium haec verba exhibens:

Φαίνων. Τὸν τοῦ Κρόνου εὑρίϲκομεν τὴν κείνηϲιν ποιούμενον ἐν παρθένωι, μοίρηϲ ᾱ, οἴκου Ἑρμοῦϲ, ὑψώματι Ἑρμοῦϲ, ταπινώματι Ἀφροδείτηϲ, ὁρίοιϲ Ἑρμοῦϲ· οὗ τὸ δωδεκατημόριον ἐν παρθένωι, οἴκωι Ἑρμοῦϲ· τῶν δὲ λ̅ϛ̅ ὡροϲκόπων οὗ ὄνομα Ετϥε, τῶν δεκανὸϲ β̄ οὗ ὄνομα ...... ϯη βικωτ —

§ 10. Ad Hyperidis orationem funebrem revertor. Itaque librum multo deterioris notae esse quam eum qui iudiciales orationes continet facile perspicitur. Iam ipsius papyri genus longe ab illius bonitate distat; tum scriptura inaequabilis et longitudine ac latitudine columnarum et versuum densitate et litterarum magnitudine. Puto librarium pro orationis ambitu non ita amplum volumen habuisse; quare quum animadverteret spatium vix suffecturum esse, coactus est omnia in artius constringere neque marginibus parcere, cumque primam columnam XXXIV, alteram tertiamque tricenorum ternorum versuum fecisset, in proxima XXXVIII, dein XL, dein XXXIX, in ultimis duabus quadragenos quaternos facere. Singulas columnas satis exiguum spatium discernit, eoque ductus crassi singuli binive dirimendi causa additi. Numerus litterarum in singulis versibus adeo fluctuat, ut et in eadem columna modo quattuordecim sint, modo viginti quattuor, et in quibusdam usque ad unam et triginta litteras librarius progrediatur. — Scriptura crassioribus ductibus est quam in altero codice litterisque minus in latitudinem extensis neque tam crebro colligatis; quare in universum clarior evasit; at nulla in ea facilitas, nulla elegantia. Formae litterarum eaedem ferme, nisi quod angustiora omnia: itaque

Descriptio voluminis A[1].

in Ξ littera exteriores lineae vix longiores media, neque B semper lineam illam infra appictam habet. — In dirimendis syllabis sunt quae peculiaria codex habeat, sunt etiam quae contra sanam rationem admittat. Semper C in mediis vocabulis divellitur ab insequente consonante: ἐc|τίν, Λεωc|θένηc, δεc|πότου, ἀc|φαλέc.*) Porro non modo με|τηλλαχότων, ὑ|παρξάcηc, sed etiam παρ|ών, ἀν|ήρηται. Haec facile tolerantur; sed neque πρώτου|c ἀντιταξαμένουc dirimere sani hominis est, neque προcτῆν-αι, γέγον-εν, ἡγεμόν-α, τοc-αύταc, τοc-οῦτον, ὅc-ον. Aegyptius, credo, homo Graeceque parum doctus, cum in litteram N vel C toties in fine vocabulorum positas incidisset, dormitans ex more suo tamquam finito vocabulo versum clausit. Ad versum explendum eodem illo signo 7 vel semel vel bis posito utitur; praeterea aliquoties etiam lineis transversis longissimis, quarum loco commode totas syllabas vel etiam voces scribere potuisset, praesertim cum illorum versuum litterae quoque mirum in modum distractae sint; itaque ibi alia potius ratio valuisse videtur. Angustiae spatii vel ex minoribus litteris vel ex eo remedium petitur, ut ultima littera proximae superscribatur. Interpunctionem praeter paragraphum etiam lineola punctumve (cτιγμή) in summo versu interpositum significat**); sed maxima neglegentia in hac re librarium versatum esse facile intellegitur. Initio scribendi alacrior fuit; post magis magisque somno oppressus

*) Eadem dirimendi ratio est in breviario illo astronomiae, quod inter papyros a Parisiensibus editos (Notices et extraits de manuscr. XVIII, 2) primo loco positum est. Rationes aperire studui in „Miscellaneis epigraphicis" (v. Saturam philologam Herm. Sauppio oblatam p. 123).

**) Puncta bina (:) cum paragrapho coniuncta habet privatus libellus quem iam supra commemoravi (v. p. X adn. *); puncto solo distinctum est in Iliade Bankesiana; sed id punctum ibi etiam circuli minuti vel semicirculi formam assumit, ponitur autem semper in summo versu. Eadem ratio obtinet in Euripidis fragmento membranaceo IV. fortasse saeculi, quod edidi in Mus. Rhen. 1880 p. 290.

et ubi debebat interpungere omisit et ubi non debebat signa sua apposuit. Neque correxit quisquam, et omnino e maximo numero erratorum paucissima a librario ipso inter scribendum emendata, reliqua intacta manserunt.

Orthographia voluminis A¹.

§ 11. De rebus orthographicis haec monenda videntur. Iota mutum satis diligenter in plerisque locis additum, raro omissum; contra ἐγώι, ἐπιεικῆι quaeque similia sunt nusquam reperiuntur. ЄI diphthongus pro I longa vocali satis frequenter usurpatur, adeo ut etiam semel πολιτικῆc in πολειτικῆc mutatum sit; sed haud minus saepe πολίτηι et τιμᾶν quaeque similia sunt. Ista quidem haud dubie vitiosa, πόλι pro πόλει et ὕβριc pro ὕβρειc et οἰκίᾳ pro οἰκείᾳ, quibus ιναι pro εἶναι accederet, nisi id quidem ipse correxisset. Neque minus vitiosum barbarumque δυναμειν pro δύναμιν positum. — Tum ἐπεδ[εύθηcαν pro ἐπαιδεύθηcαν et αἰωρων pro ἑώρων primo, quod deinde correctum est, et μετε pro μήτε et οικηταc pro οἰκέταc, ac saepius consonantes perperam geminatae, ut ἐλλαττόνων et frequenter γεγέννημαι pro γεγένημαι. Accedit proprium Aegyptiorum vitium Δ mediae T tenuem substituendi, quod etiam in privatis eorum libellis cernitur: πατρίτι igitur legimus et ατου pro ᾅδου, quibus accedunt statim correcta ἄντρα, εὐτοξίαν, ἐφότιον. In universum igitur iudicanti hoc genus vitia in epitaphii libro si non crebriora, foediora certe multo quam in altero reperiuntur.

Aetas voluminis A.

§ 12. Ad auctoritatem autem utriusque quod attinet incorruptamque fidem (nam ista quidem quamvis sint vitia, leviora certe sunt quaeque neminem magnopere morentur) primum omnium aetas codicum spectanda est. Ac de iudicialium quidem trium orationum exemplo Sauppius sententiam dedit, non videri id post medium saeculum secundum ante Chr. natum confectum esse. Colligit hoc ex comparatione aliorum voluminum, quorum aetas certius definiri potest, itaque virum doctum J. B. Lightfoot assensorem nactus est. At cavendum ne nimium tribuamus arti palaeographicae, cum tam remota tempora monumentisque codicum manu

scriptorum paene vacua spectentur; tum formae litterarum uncialium quas dicimus inde a III. ante Chr. a. saeculo usque ad IV. post Chr. nihil magnopere variasse videntur. Itaque equidem nihil de hoc volumine affirmare praeferrem, ni accessisset ceteris eius reliquiis fragmentum indicis alio genere scripturae confecti, quod fragmentum ante hos sex annos Londinii investigavi. Id autem eas quarundam litterarum formas habet, quae in ceteris libellis papyraceis ante secundum p. Chr. n. saeculum fere non usurpentur. Nam et N formam Π litterae induit et Π eam quae Λ propria fuit, et Φ adeo deformatum amputatumque est, ut haud multum inter illud et vulgare Λ intersit: quippe si huius formae laqueum parvulum a sinistra parte addideris dextramque lineam deorsum produxeris, Φ quod dico habebis. Sit igitur hic liber, si me audias, Hadriani vel Antoninorum temporibus conscriptus.*)

Aetas voluminis A¹.

§ 13. Epitaphii codicem Babingto, assentiente Sauppio, ad alterum post Chr. n. saeculum refert; at Comparettius suo iure contendit, ex eo quod deteriora in eo sunt omnia quam in altero, recentiorem esse concludi non posse; itaque si illum, hunc quoque alteri ante Chr. n. saeculo adscribere licere. Ad hanc autem rem disceptandam maximi momenti est genitura illa, quam in altera papyri parte scriptam esse supra commemoravi. De ea qui primus scripsit C. W. Goodwin ex positionibus planetarum ibi indicatis computavit annum spectari post Chr. n. 154.**) Ego quoque cum in hanc rem inquirendum esse ducerem, collegam coniunctissimum G. D. E. Weyerum rogavi ut eam computationem denuo institueret. Sunt autem hae positiones, quae partim diserte leguntur, partim, ubi lacuna haustae sunt, ex ceteris quae auctor addit certo restituuntur: Saturnus in Virgine, 1^{0}. Iuppiter in Virgine, $8^{0}\ 20'$. Mars in Geminis, $6^{0}\ 12'$. Venus in Tauro, $20^{0}\ 45'$. Mercurius in Ariete, 20^{0}. Ea autem non in ipso coelo observata, sed e tabellis astronomicis quales illa aetate fuerunt computata esse recte Weyerus affirmare videtur; itaque ut cum vera aliqua positione exactis numeris congruant fieri vix potest. Duo autem anni intra ea saecula quae omnino in censum venire possunt positiones similes stellarum errantium exhibuerunt: quarum positionum conspectum iam exhibebo.

*) V. quae exposui in Herm. vol. X. p. 24 sq. Tamen V. Gardthausen (Griech. Palaeogr. p. 154) negat ea argumenta ad definiendam voluminis aetatem sufficere videri.

**) V. annales Lepsii (Zeitschr. f. aegypt. Spr.), VI (1868) p. 18.

	Sat.	Iupp.	Mars	Venus	Merc.
A. 95 post Chr. n. d. I. Apr.	$147^{0}\ 44'$	$155^{0}\ 53'$	$58^{0}\ 45'$	$50^{0}\ 21'$	$27^{0}\ 22'$
A. 155 p. Chr. n., d. XV. Maii.	$161^{0}\ 33'$	$176^{0}\ 15'$	$66^{0}\ 51'$	$37^{0}\ 58'$	$28^{0}\ 23'$
Papyrus	151^{0}	$158^{0}\ 20'$	$66^{0}\ 12'$	$50^{0}\ 45'$	20^{0}

Iam cum optio inter duos annos haud difficilis sit, certum esse videtur annum spectari 95 p. Chr. n., et post id tempus cum genituram tum Hyperidis orationem scriptam esse.*) Etenim prius illam quam hanc in charta exstitisse supra demonstravi.

§ 14. Quae cum ita sint, antiquitate uterque liber praeter omnes fere quotquot habemus alios conspicuus est; at nimirum non sola antiquitas bonitatem fidemve facit. Edidit nuper H. Weilius amplum papyrum, in quo praeter alia poetarum fragmenta opusculave etiam Medeae Euripideae octo versus scripti sunt: papyrum scimus annum 161 ante Chr. n. vetustate superare, at Medeae ne unus quidem versus, quorundam versuum ne unum quidem vocabulum incorruptum est. At enim, inquies, istum papyrum non librarius qui proprie dicendus sit conscripsit, sed pueri exercitationis gratia. Id autem ipsum etsi minime in Ardenianum, in alterum tamen Hyperidis librum cadere equidem putaverim,

Fides voluminis A.

*) Δεκανός nomen, quod saepe in genitura usurpatur, pro Latino vulgo habetur; quae si vera opinio est, id quoque vetabit papyrum ad ea tempora quae ante Augustum fuerunt referri.

Ardenianum autem suo tempore plane inter vulgares libros fuisse. Ipse corrector eius orthographica non curavit: reliquit intacta τῇ, πλείωι, δικαστήριαι; semel tantum εἰcαγγελίᾳ pro εἰcαγγελία, semel ἔπειτα pro ἔπειται, semel cυνείλεκται pro cυνίλεκται repositum, et cum ἐπείκεια ἐπεικῆcque bis non tetigisset, uno loco ι omissum adscripsit. Porro semel ν ἐφελκυcτικόν sine necessitate additum rursus deletum est. Quare in his rebus omnibus codici nullam fere fidem habendam esse omnes facile concedent, neque maiorem in eis quae ad dialectum spectant, cum neque ex hoc genere praeter οιομαι loco eius quod fuit οιμαι semel repositum nusquam quicquam correctum reperiatur. At non ideo statim Πειραιῶc pro eo quod in codice est Πειραιέωc cum Cobeto reposuerim, neque omnia ad normam severissimi Atticismi exegerim: quid enim? Hyperidem vel in vocabulis ipsis neglegentiorem num scimus in declinandis eis tam diligentem fuisse? Sic ille, opinor, et loquebatur et scribebat, quemadmodum ceteri eius aetatis Athenienses, quorum usum ex inscriptionibus satis cognitum habemus; itaque quidquid in eis usurpatum videmus, Hyperidi quoque concedamus. Genuina enim Ἀτθίc, si ei fides qui librum de re publica Atheniensium scripsit, iam quinto saeculo commercio peregrinorum hominum infecta erat; quarto autem in civitate, ut Isocratis verbo utar, internecione civium receptione peregrinorum paene ἀντηλλαγμένη vereor ne plane non potuerit subsistere. Itaque nisi quid praeter inscriptionum usum codices peccant, in talibus rebus eorum auctoritatem, quantacumque est, sequamur oportet. Solutae autem formae qualis est Πειραιέωc in inscriptionibus illius aetatis multo frequentiores sunt quam contractae, quas probe scio solas genuinae Atthidis esse. Sed haec fortasse leviora; graviora alia, quae iam ad sententiam ipsam pertineant, atque in eis etsi non librarius, corrector certe Ardeniani libri ea cum diligentia versatus est, ut temere omnia mutandi libidinem nos cohibere vehementer opus sit. Emendavit corrector circiter centum

locos vitiosos, neque usquam de correctionis veritate dubitare licet; quae intacta reliquit aperta vitia, orthographicis illis omissis, triginta numerum vix excedunt. Quorum vitiorum ut genus origoque perspiciatur, haec quae non correcta sunt iam in conspectu ponam. Λογογον (λόγον) Dem. 3, 7; Παινιεύc (Παιανιεύc) 24, 13; ἀλ' (ἀλλ') 33, 15; cυνκατηγορεῖ pro cυνκατηγορεῖν Lyc. 42, 2. En omnia quae ex lacerata voluminis parte vitia colliguntur. Reliqua pars Lycophroneae haec habet: οικειοι pro οἱ οἰκεῖοι col. 3; τούτων pro τούτου et ακουεινκελευειν omisso καί col. 9, οὐ post ᾤου omissum col. 11, αιτιαι pro αἱ αἰτίαι 15; porro μυρρινη pro Μυρίνῃ 14, et cυναπολλυονταc 15 et τηλικια (τῇ ἡλικίᾳ) 12, in quibus vitia librarii imperfecte correcta sunt. Paullo plura exempla Euxenippea affert. Habes perversas nominum scripturas Ἀγηcικλῆc pro Ἀγαcικλῆc col. 19, Αιζηνιεα 38. Porro ειcαγγελιανανδουναι 40 male iterata syllaba, et ιδιον, ut plerisque videtur, contrario vitio pro ἴδιον ὄν 30. Huius simile est ὡc post Παλληνέωc omissum (ut Cobetus coniecit) col. 44, etiam τουτων pro τούτου τῶν 25 et δεινατον pro δεινότατον 41; illius υπηρετεικαικατατηcπολεωc 39, si quidem vitium eius loci in και syllaba abundante positum est. Vix ullum defensorem nactum est μηουταapιcτα 20 pro μὴ τὰ ἄριcτα. Neque defendam equidem vel αυτοιc c. 30, ubi αὐταῖc requiritur, vel αὐτοὺc ὑπηρετοῦνταc 48 pro αὐτοῖc ὑπ., quanquam retinet Caesar. Porro ειcιcαcιν scriptum pro εἰcίαcιν et fortasse γραφαι pro γράψαι 21, οἴεcθε pro ᾤεcθε 22, ταν pro τοῖν et ποιηcαι pro πορίcαι 29, κοcμηcάμενοι pro ποιηcάμενοι 36 (ubi mox sequitur κόcμον), δοκεῖ pro ἐδόκει 39, ην pro ᾗ 46. Denique cum 31 τεταφεναι pro τεθάφθαι ναί librarius dedisset, τ incorrectum mansit. Sunt sine dubio alia vitia magis latentia, quorum tamen numerum ex his quae in propatulo sunt coniectare possis. Ea quae sunt correcta enumerare longum est; itaque hoc addo, bis versum vel plus etiam perperam repetitum, semel versum omissum esse, deinde alio loco pro ὑπ'

'Αλεξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου, quod corrector dedit, a prima manu τουε|ξουου in codice exstitisse; denique πλεονασῃ pro πλησιάσῃ, πολυτιμως pro φιλοτίμως, ουτεθεωνος pro οὔτε ἔθνος, δίκαια pro correcto τὰ παιδία, aliaque complura, quae inscitiam librarii satis superque arguunt. At interpolatus interpretationis causa codex omnino non est*), cum neque scholiorum vestigium exstet neque usquam tale aliquid correctum sit; nam etiam quod D. 39 verba [καὶ] 'Αγνωνίδης a correctore deleta sunt, casu erroreque id librarius peccavisse videtur. Itaque quod Cobetus Eux. 36 in verbis ὡς ἡ χώρα εἴη ἡ Μολοσσία αὐτῆς, ἐν ᾗ τὸ ἱερὸν ἔστιν, ista ἡ Μολ. manifestum emblema dicit vel dialecto convictum, vitium quidem manifestum tollendumque sit, at aliud quid novare non facile in animum induxerim.

Vitia voluminis A^1. § 15. In Stobartiano volumine, quod est multo minoris ambitus, correcta vitia ferme viginti insunt, e quibus quaedam orthographica, alia sane non prorsus levia sunt; sed enim gravissima foedissimaque omnia nemo correxit. Quorum ex amplo numero — nam etiam si mittas ὑπολάβῃ et τῶ et μεικράς et ἔντειμος atque adeo πόλι, plus centum tamen relinquuntur — pauca quaedam generatim disposita enumerabo.**) Omisit librarius litteras finales N et C, scripsitque του pro τούς, το pro τὸν, τη pro τὴν, η pro ἦν, porro ετοις pro ἐν τοῖς, παλι, τολμα pro τόλμαν; etiam contrario vitio ην pro τὴν et ης pro τῆς rursusque εξτων pro ἐξ ὧν. Omissa porro compluribus locis articuli particulaeque quales sunt γάρ et δέ, neque in eis constitit, sed plus semel etiam maioribus lacunis omnia turbavit. Deinde male iteratae syllabae reperiuntur: ουου, συνσυνεληλυθοτες, παρεπαρληλυθοτι, μνημονονευτους, vocabulaque tota, ut πασανπασαν. Casus continuorum vocabulorum similiter formavit: νόμῳ δὲ τῷ τούτῳ

*) Exponit hoc in priore dissertatione Fritzschius; Comparettius non recte contra dicere mihi videtur.

**) Integrum conspectum vitiorum exhibet Cobetus p. 28 sqq.

τρόπῳ, ubi τούτου verum est, atque adeo αλλους τινους et iterum τινους αλλους, quae ipse correxit; at incorrectum mansit ουθενους (h. e. οὐδένας) — — οικειοτερους. Confudit praepositiones πρό et πρός, προδοκώμενα scribens et προσείλοντο, porro ὑπό et ὑπέρ, unde monstrum illud vocabuli ὑπερμεμνηκεναι pro ὑπομεμενηκέναι ei excidit. Foedissima autem omnium πληγασλαμβανειν col. 9, pro quo ego, cum Cobetus totum ut ineptum emblema tollere voluisset, deleto solo πληγας vocabulo συμβαίνει reponendum esse existimavi, et αξαθαι correctum ex αξαθην col. 10 et maxime in col. 12 immania illa: τωνδεηγορμενωνκαλουμενουστουσεπιστρατειανστρασαντας.

§. 16. Atque ut tandem absolvam quaestionem diu inchoatam, ex omnibus quae exposui manifestum esse videtur, non esse hunc librum eo consilio conscriptum, ut pretium mereret. Compone in unum chartae mediocritatem, manum rudem et inelegantem, vitiorum multitudinem, omnia quae id genus commemoravi; adde, si ea non sufficere videantur, quod eadem haec charta alii antea usui inservierat: iam videbis dubitationi locum non relinqui. Itaque dum ex Ardeniani voluminis societate Stobartianum discedit, accedit ad illud quod a Weilio publici iuris factum est. Nam et inelegantiam ibi eandem invenies et manus perinde inexercitatas et vitia non minus frequentia neque minus foeda. Iam cum dubitare nequeamus, quin Euripidis, Aeschyli, ceterorum fragmenta exercitationis gratia a pueris adulescentulisve ibi scripta sint, quidni Hyperidis quoque hunc librarium puerum aliquem scribendo se exercentem putemus? Sed utut id est, fides eius certe perexigua erit, et quidvis ei iure imputabimus. Itaque qui id audacissime fecit Cobetus praecipue magnam laudem meruit, quantum ingenio praeter ceteros polleret plus semel splendidissime ostendens. Quippe non eadem ratio artis criticae in utroque codice exercendae: in Ardeniano cautione magna opus est et propter auctoritatem libri et quod Hyperides in talibus orationibus vel Origo et fides voluminis A^1.

ex neglegentia elegantiam quaesivit; at in oratione funebri quanam auctoritate deterreamur quin quod rectum concinnumque sit ubique restituamus, cum nequaquam in laudatione artificiosa tantum licuerit Hyperidi quantum in orationibus ad actionem oratoris forensis accommodatis?

De explendis lacunis.

§ 17. Pauca addere liceat de ratione qua lacunae utriusque codicis explendae sint. Numquam fere exacto numero sciri potest, quot in spatio aliquo litterae exstiterint, vel propter amplitudinem aliarum aliam vel propter inaequabilem scripturam; sed ea libertas certis finibus coercetur. Si in medio versu lacuna exstat, unam litteram plus minusve quam in superioris eodem spatio facile condones; at non, si in hoc quinque exstant, in lacunam octo satis caute inculcabuntur. Aliquanto plus libertatis in eis lacunis conceditur, quibus initium versus absumptum est, plurimumque ubi finis interceptus, cum librarii et vacuum ibi spatium saepe admittant notisve tantum nihil significantibus expleant, et producant versum extra spatium compendioque scripturae utantur et litteras multo minores faciant. At ne ibi quidem omnia prudens criticus sibi permittet. Denique ne hoc quidem neglegendum, quod in fine enuntiatorum vacuum spatium plerumque relinquitur, quod unam litteram exiguae amplitudinis capere possit.

Subsidia huius editionis.

§ 18. Reliquum est ut de mea ipsius opera adiumentisque meis breviter exponam. Omnia horum voluminum fragmenta praeter Eggeriana ipse contuli, qua in re insigni liberalitate et comitate eorum penes quos erant semper adiutus sum. Babingto quidem hospes coniunctissimus iam a. 1869, cum in eo essem ut primam editionem meam publici iuris facerem, suae editionis Harrisianorum fragmentorum exemplum mihi ultro oblatum transmisit, in quo exemplo quae in eis fragmentis summa industria et cura iterum atque iterum vitri quoque ope inspectis invenerat, ad marginem enotata erant. Ea in Addendis primae meae editionis exhibita sunt. Postea et haec fragmenta et Ardenianum volumen

Stobartianumque bis examinavi, cum probe cognitum haberem, non solum duos homines plus quam unum videre, sed etiam eundem eo plura invenire solere, quo saepius distinctis temporibus conatum repetierit. Sunt autem multa in his reliquiis lectu perquam difficilia, quae quamvis adnitaris, conatum frustrari possint. In aliis vel Babingtoni vel mihi res prospere cessit, multumque inde fructus in Demosthenicam praesertim orationem devenit. Eiusdem Babingtonis comitati debeo, quod iam prior mea editio eis fragmentis, quae eo usque inedita in illius possessione erant, locupletata est. Postmodo et ipsa bis contuli. Sunt autem ambitu parva, usu minime spernenda. Eggeriana porro fragmenta, quae et plura et maiora sunt, Eggeri principis editoris praecipua benignitate statim mecum communicata insigne iam priori editioni incrementum attulerunt. Ea quae ille edidit XII numero fuerunt; tertium decimum postea inventum per litteras mihi impertivit. Ceterum ex eis alia inter se coniungenda, aliud in duo dirimendum fuit. Nempe ea omnia fragmenta ab Arabibus insigni quadam industria una cum aliis aliorum voluminum ita conglutinata erant, ut integri voluminis speciem praeberent; quod postquam evolutum est, statim fraus manifesta fuit. Sed mansit usque post Eggeri editionem duorum fragmentulorum conglutinatio; nunc et ipsa dirempta sunt. Alius ficticii voluminis pars fuit fragmentum Londiniense, quo index trium orationum iudicialium continetur; id ad hanc demum alteram editionem praesto fuit. — Orationis funebris volumen vir mihi amicissimus I. E. Sandys contulit, quaeque ibi invenerat, mecum communicavit. — Denique Babingto, postquam ex me audivit alteram hanc me editionem parare, ultro mihi commentaria sua omnia obtulit, quae ad deperditarum orationum fragmenta aliquando edenda ante multos annos sibi paraverat: unde additamentis non sane paucis neque levibus ea pars meae editionis ditata est.

Ordo fragmentorum orationis I.

§ 19. Nulla autem re magis haec editio a priore differt, quam ordine fragmentorum primae orationis

commutato. Antea ordine a Sauppio introducto usus sum, non quo certum putarem, sed quod alium probabiliorem nullum inveniebam. Atque re ipsa bonitas illius ordinis comprobata est; nam bis vel ter inventum est cohaerere quae Sauppius iuxta collocaverat. Sed ea nimirum est horum fragmentorum condicio, ut nulla humana sagacitas, qua illum abunde instructum esse scimus, ad verum ordinem ubique restituendum valeat. Itaque cum prodiissent Eggeriana fragmenta, patefactumque esset ad primam orationis Demosthenicae partem ea omnia pertinere — quae res etsi non primo obtutu, postea tamen apparuit — concidit aliqua ex parte ordo Sauppianus, novumque in ordinem eumque certum ea fragmenta quae prope principium orationis fuere convenerunt. De reliquis eadem manebat obscuritas; quare etsi necessario eorum quoque ordo mihi refingendus erat, tamen praestare possum multa me perverse collocasse. Opus est inventis aliis voluminibus ficticiis, ex quibus nova fragmenta Hyperidea prodeant; ita fortasse aliquando miseriae levabuntur, quibus adhuc duae primae orationes oppressae sunt.

Conclusio. § 20. In ceteris rebus a prioris editionis ratione vix discessi. Fragmentis deperditarum orationum nova quaedam accesserunt; numeri ne mutarentur curavi. Sed iam notis criticis quibus usus sum omnibus coniunctim propositis explicatisque praefandi finem faciam.

Uncis quadratis ([—]) ea inclusi, quae nunc non legantur, sed exstitisse olim in codice vel certum sit vel satis probabile.

Uncis rotundis ((—)) circumscripta sunt quae librarios errore omisisse putandum sit.

Uncis quadratis geminatis (⟦—⟧) notavi quae errore in codicem pervenisse removendaque esse videantur. Eis tamen quae ad solam orthographiam pertinent hoc signum plerumque non apposui.

Asteriscus (*) eis vocabulis praepositus, in quibus aliud quoddam mendum, neglectis tamen orthographicis, in codice reperiatur.

Litteris minoribus usus sum, ut ea quae neque prorsus evanuerunt neque perspicue exstant designarem.

Punctis in lacunis numerus litterarum quae interciderunt indicatur, quem tamen exactum non esse ipsa res declarat.

Linea transversa (—) interpunctio antiqua, cum paragrapha tum στιγμή, exprimitur.

A = codex trium priorum orationum.

A[1] = codex epitaphii.

B = Boeckh, qui frg. Harris. in „Allgem. Litteraturzeitung" 1848 No. 223—227 recensuit.

Bb = Babington (Or. c. Demosth., London 1850; pro Lyc. et Eux., Cambridge 1853; Or. fun., Cambridge 1858).

Bb[1] = Babington in altera editione or. funebr. (Cambridge 1859).

Bhn. = Boehnecke (Demosth. Lykurg. und Hyperides p. 113 sqq., 1864, or. Lycophr.).

Bs. = Bursian (N. Jahrb. f. Phil. 1858 p. 474, ad or. fun.

Bue. = Buecheler (N. Jahrb. f. Phil. CXI, 1875, p. 307—309).

C = Caesar (editio orationum pro Eux. et Lyc., Marburg 1857; ad. or. fun., Zeitschr. f. Alterth. 1857 No. 84 sq.).

Cb = Cobet (recensio Euxenippeae, Mnemos. II, p. 310; editio or. fun., Lugd. Batav. 1858).

Cb.[1] = Cobet in altera editione (Hyperidis orationes duae, Lugd. Bat. 1877).

Cf = Caffiaux (Hyp. Plaidoyer pour Euxénippe — traduit — avec des notes, Valenciennes 1860; Hyp. oraison funèbre — traduite — et suivie d'un essai de restitution, Valenciennes 1858; ed. II ibd. 1861; recension nouvelle du texte de l'orais. fun., Paris 1866; quelques observations sur la dernière recension du texte de l'oraison fun. d'Hyp. dans la collection Teubner, Journ. général de l'instruction publique, Mai 1870).

Cp = Comparetti (editio Euxenippeae, Pisa 1861; Observationes in or. fun., Rh. Mus. 1858, p. 533; Spettatore Fiorentino Apr. 1859, de or. fun. 10, 22 et 12, 10; editio or. fun., Pisa 1864. Quae ab eo antea proposita in editione reiecta sunt, hac nota: [Cp.], designavi).

D = Dehèque (L'or. fun. d'Hyp. —, texte de M. Ch. Bab. avec une traduction française, Paris 1858).

E = Egger (Mémoire sur quelques nouveaux fragm. inédits de l'orateur Hypéride, Paris 1868).

F = Fritzsche (Ind. lect. in acad. Rostockiensi sem. aest. 1860, de Hyp. laudat. funebri; Ind. lect. ibd. sem. hib. 1861, Hyperideorum specimen II).

Fro. = Frohberger (Philol. XXIX, 1870, p. 632).

Fu. = Fuhr (Animadv. in orat. Att., dissert. Bonn. 1877; Mus. Rhen. 1878 p. 309).

H. = Hager (Quaest. hyperideae, diss. Lips. 1870; de graecitate hyperidea, in „Studien zur gr. u. lat. Gramm. herausg. v. G. Curtius“, vol. III p. 101—114; Journal of Philology V, p. 44 sqq.).

J. B. L. = J. B. Lightfoot (Journal of class. and sacred philology 1854, p. 109, ad or. pro Lyc. et Eux.).

K = Kayser (ad or. pro Lyc. et Eux., Heidelb. Jahrb. 1853 p. 641; recensio or. funebris, N. Jahrb. f. Ph. 1858 p. 369).

K¹ = Kayser in posterioribus dissertationibus (ad or. pro Lyc. et Eux., N. Jahrb. 1858 p. 117; ad orat. funebr., Heidelb. Jahrb. 1858 p. 561).

K² = Kayser in recens. editionum Cp. et Cf., Heidelb. Jahrb. 1868 p. 241.

Kch. = Kirchhoff (Hermes X, 124 sqq.).

Ls. = Lissner (ad or. pro Eux. et Lyc., Eger 1856; zur Krasis in Hyp., Zeitschr. f. oest. G.-W. XI, 1860, p. 648; üb. ν ἐφελκ. in Hyp., ibd. p. 836; recens. Wst., ibd. XII p. 105, XIII p. 34; XV p. 346; über die Elision in Hyp., ibd. XV, 1864, p. 72).

L = Linder (editio Euxenippeae, Upsalae 1856; de eadem epistula, Zeitschr. f. Alterth. 1857 Nr. 65 sq.).

M = Aemil. Müller (ad or. fun., N. Jahrb. 1858 p. 474).

MO = Car. Müller in Oratoribus Atticis, Paris 1858.

Mh. = Maehly, N. Jahrb. f. Phil. CV (1872) p. 607—612.

R = Roersch (ad or. fun., Revue de l'instr. publ. en Belgique 1859 Nr. 1).

S = Sauppe (recensio or. c. Dem., Philolog. 1848 p. 610; it. in Orat. Att. II p. 347. Ubi sententiam mutavit, prior propositio nota [S] designabitur. — Recensio or. fun., Philolog. Suppl. I p. 1 (1858). — Recens. editionis meae, Gött. Gel. Anz. 1870 p. 247. — Symbolae ad emendandos or. Att., progr. Goett. 1873).

Sch = A. Schäfer (ad or. c. Dem., N. Jahrb. 1851 p. 227; ad or. pro Lyc. et Eux., N. Jahrb. 1853 p. 27; it. ibd. 1861, p. 607; de or. fun., Philol. 1860 p. 150, ubi lectiones quaedam codicis ab ipso denuo comparati referuntur).

Schk. = K. Schenkl (ad or. fun., Ztschr. f. oesterr. G.-W. 1877, 896).

Schn. = Schnitzer (Eos I, 1864, p. 623).

Sh = Shilleto (Journ. of class. and sacred philol. 1860 p. 318, ad or. pro Lyc. et Eux.).

Shp. = Sam. Sharpe (Fragments of orations in accusation and defence of Demosth., London 1849).

Sp. = Spengel (ad or. pro Lyc. et Eux., Münch. Gelehrte Anz. 1853 Nr. 4 sq.; ad or. fun., ibd. 1858 Nr. 48—50).

Sw = Schneidewin (editio or. pro Lyc. et Eux., Gottingae 1853).

Sw[1] = Schneidewin in epicrisi (Philol. 1853 p. 341, ad easdem or.).
T = Tell (editio or. funebris, Nordhausen 1861).
V = Volckmar (ad or. fun., Philol. 1860 p. 150).
W = H. Weil (ad or. fun., N. Jahrb. 1858 p. 746; de fragm. Eggerianis, N. Jahrb. 1869 p. 96).
Wst. = Westermann (Index graecitatis hyperideae, Lips. 1860—1864).
= Zilch (de quibusdam or. fun. locis, Marburg 1866).*)

---

*) Ne quid desit enumerationi, etiam haec scripta addo. L a v e s de or. pro Eux. (progr. Lyck 1864). — B u e c h e l e or. pro Eux. (progr. Freiburg i./Br. 1869). — A. N. S c h w a r z, editio or. Eux., Moscoviae 1875, qui libellus russica lingua utitur. Tribus his scriptis mihi uti non licuit. — W i t t i c h de persona Lycophronis ab Hyperide defensi (progr. Marburg 1864). — W o l d. T r o e b s t, ad or. c. Dem. (N. Jahrb. f. Phil. 1876 p. 205). — F. v. D u h n, zur Geschichte des harpal. Processes (N. Jahrb. f. Phil. 1875 p. 33). — I. E. S a n d y s Academy 1870 p. 221 (recens. edit. meae). — T. I. H a l b e r t s m a, Otium Harlemense, Mnemos. V, 1877, p. 341. — Denique meas ipsius commentationes commemoro: N. Jahrb. f. Phil. 1870 p. 741 (ad. or. fun.); Herm. X p. 23 (ad or. c. Dem.).

Scrib. Kiliae Kal. Dec. CIƆƆCCCLXXX.

F. Blass.

VITA HYPERIDIS

ex Vitis X oratorum Plutarcho adscriptis.

---

1 Ὑπερείδης Γλαυκίππου μὲν ἦν πατρὸς τοῦ Διο-
νυcίου, τῶν δὲ δήμων Κολλυτεύς. ἔcχε δὲ υἱὸν ὁμώ-
νυμον τῷ πατρὶ Γλαύκιππον, ῥήτορα καὶ λόγους cυγ
2 γράψαντα· οὗ πάλιν Ἀλφίνους ἐγένετο. — ἀκροατὴς
δὲ γενόμενος Πλάτωνος τοῦ φιλοcόφου ἅμα Λυκούργῳ

Egerat de Hyperide Hermippus in libro tertio περὶ τῶν Ἰcοκράτους μαθητῶν: Ath. VIII, 342 C. — § 1. Ὑπερείδης Γλαυκίππου Κολλυτεύς tab. nav. XIII c 102; XIV d 246. — Suid. s. v.: Ὑπερίδης, υἱὸς Γλαυκίππου τοῦ ῥήτορος, οἱ δὲ Πυθοκλέους. — de nominis forma v. E. M. s. v.: Ὑπερίδης. παρὰ τὴν ὑπὲρ πρόθεcιν γίνεται Ὕπερος καὶ Ὑπερίδης, ὡς Ὕλλος Ὑλλίδης; similiter Choeroboscus A. Ox. II, 270 (Herod. ed. Lenz. II, 435, 6; 596, 18). contra [Herodianus] A. Ox. III p. 249: πῶς οὖν οὐχ Ὑπερείδους λέγομεν τὴν γενικήν, ἀλλ' ἄνευ τοῦ c̄ Ὑπερείδου, καίτοι τὸ εἶδος τοῦ εἴδους λέγοντες; φαμὲν οὖν. εἰ καὶ παρ' οὐδέτερον μάλιστα cύγκειται τὸ εἶδος, ὅμως οὐ προcλήψεται τὸ c̄, ἐπειδὴ τύπον ἔχει πατρωνυμικοῦ Ὑπερείδης, ὡς Ἀτρείδης καὶ Πηλείδης. cf. Herodian. Lob. p. 454. .ΠΕΡΕΙΔΟΥ in ipsius A. frg. E. invenit; itidem in frg. Londin. (v. infra p. 1) ΥΠΕΡΕΙ[ΔΟΥ est. Compositum esse nomen ex ὑπέρ et εἶδος ex eo elucet, quod etiam Dorienses Ὑπερείδης dicebant (v. C. I. Gr. 2448. 2463[b]). — v. Kiessling. Lyc. fr. p. 153 sqq. Sauppe O. A II, 275. — τῶν δὲ δήμων Westerm.: τὸν δὲ δῆμον — de filio Suid. s. v. Ὑ.: ἔcχε δὲ καὶ παῖδα Γλαύκιππον. cf. infra § 28. — § 2. Suid. s. v.: μαθητεύcας ἅμα Λυκούργῳ καὶ Πλάτωνι τῷ φιλοcόφῳ (καὶ) Ἰcοκράτει τῷ ῥήτορι. — de Platone magistro Chamaeleon tradiderat: Diog. L. III, 46. — Λυκούργῳ Paris. E et cum Blumio Westerm.: Λυκούργου. —

καὶ Ἰcοκράτουc τοῦ ῥήτοροc, ἐπολιτεύcατο Ἀθήνηcιν,
καθ᾽ ὃν χρόνον Ἀλέξανδροc τῶν Ἑλληνικῶν ἥπτετο
πραγμάτων· καὶ περὶ τῶν cτρατηγῶν ὧν ᾔτει παρ᾽ 3
Ἀθηναίων ἀντεῖπε, καὶ περὶ τῶν τριήρων· cυνεβού-
λευcε δὲ καὶ τὸ ἐπὶ Ταινάρῳ ξενικὸν μὴ διαλῦcαι, οὗ
Χάρηc ἡγεῖτο, εὐνόωc πρὸc τὸν cτρατηγὸν διακεί-
μενοc. — τὸ δὲ πρῶτον μιcθοῦ δίκαc ἔλεγε. — δόξαc 4 5
δὲ κεκοινωνηκέναι τῶν Περcικῶν χρημάτων Ἐφιάλτῃ,
τριήραρχόc τε αἱρεθείc, ὅτε Βυζάντιον ἐπολιόρκει Φί- 6
λιπποc, βοηθὸc Βυζαντίοιc ἐκπεμφθεὶc κατὰ τὸν ἐνιαυ-
τὸν τοῦτον ὑπέcτη χορηγῆcαι, τῶν ἄλλων λειτουργίαc
πάcηc ἀφειμένων. — ἔγραψε δὲ καὶ Δημοcθένει τι- 7
μάc, καὶ τοῦ ψηφίcματοc ὑπὸ Διώνδα παρανόμων
γραφέντοc ἀπέφυγε. — φίλοc δ᾽ ὢν τοῖc περὶ Δη- 8
μοcθένην καὶ Ναυcικλέα καὶ Λυκοῦργον, οὐκ ἐνέμεινε

---

inter Isocratis discipulos Hyp. recensuit Hermippus: Ath. VIII, 242 C. Vit. X or. Isocr. 837 D: ὡc δέ τινέc φαcι καὶ Ὑπερείδηc καὶ Ἰcαῖοc. adde Cic. de or. II, 94; Philostr. V. S. I, 17, 4; Anon. V. Isocr. Sauppe O. A. II, 4 b, 24. — § 3. ipsum H. expostulatum esse tradunt Arrian. I, 10, 4; Plut. Phoc. 17; idem Plut. Dem. 23 secutus τοὺc πλείcτουc καὶ δοκιμωτάτουc τῶν cυγγραφέων octo cives enumerat, inter quos Hyperidis nomen non occurrit. v. Schaefer Dem. III, 127. — de navibus cf. Plut. Phoc. 21; V. X or. Dem. 847 C (Schaefer l. c. p. 161). de Charetis mercenariis Schaefer p. 280, 1. — § 4. Timocl. com. ap. Ath. VIII, 242 A; v. infra ad § 17. — § 5. ἔδοξε δὲ καὶ ci. Reisk. — Vit. X or. Dem. 847 F: ἔλαβε (Δημ.) καὶ παρ᾽ Ἐφιάλτου χρυcίον, ἑνὸc τῶν δημαγωγῶν, ὃc πρεcβεύcαc πρὸc βαcιλέα χρήματα ἧκε φέρων λάθρᾳ, ὅπωc διανείμαc τοῖc δημαγωγοῖc τὸν πρὸc Φίλιππον ἐξάψῃ πόλεμον. Schaef. II, 451. — § 6. Tab. nav. XIII c 98 = XIV d 240: ἐπὶ Θεοφράcτου ἄρχοντοc τῶν μετὰ Φωκίωνοc καὶ Κηφιcοφῶντοc πλευcαcῶν ἐπιδόcιμοc τριήρηc Ἀνδρεία — τριήραρχοc Ὑπ. Γλ. Κ. Schaef. II, 480. — κατὰ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτόν Boeckh. (Seeurk. p. 189); καὶ τὸν ἐ. τοῦτον Sauppe. — § 7. Δημοcθένει cum Photio (cod. 266) Reiske: Δημοcθένουc. — Dem. de coron. 222 sq.: ἐcτεφανώθην — ὁ δὲ γραψάμενοc Διώνδαc τὸ μέροc τῶν ψήφων οὐκ ἔλαβεν. — καίτοι τότε τὸν Δημομέλην τὸν ταῦτα γράφοντα καὶ τὸν Ὑπερείδην κτέ. — Vit. X or. 846 A: πολλάκιc ἐcτεφανώθη, πρότερον μὲν ὑπὸ Δημομέλουc, Ἀριcτονίκου, Ὑπερείδου χρυcῷ cτεφάνῳ κτέ. — § 8. Ναυcικλ. em. Schaef. II,

μέχρι τέλους· ἀλλ᾽ ἐπεὶ Ναυσικλῆς μὲν καὶ Λυκοῦργος
ἐτεθνήκεσαν, Δημοσθένης δὲ ὡς παρ᾽ Ἁρπάλου δωρο-
δοκήσας ἐκρίνετο, προχειρισθεὶς ἐξ ἁπάντων (μόνος
γὰρ ἔμεινεν ἀδωροδόκητος) κατηγόρησεν αὐτοῦ. —
9 κριθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστογείτονος παρανόμων ἐπὶ
τῷ γράψαι μετὰ Χαιρώνειαν τοὺς μετοίκους πολίτας
ποιήσασθαι, τοὺς δὲ δούλους ἐλευθέρους, ἱερὰ δὲ καὶ
παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀποθέσθαι, ἀπ-
10 έφυγεν. αἰτιωμένων δέ τινων αὐτὸν ὡς παριδόντα
πολλοὺς νόμους ἐν τῷ ψηφίσματι Ἐπεσκότει, ἔφη, μοι
τὰ Μακεδόνων ὅπλα, καὶ Οὐκ ἐγὼ τὸ ψήφισμα ἔγραψα,
ἡ δ᾽ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη. μετὰ μέντοι τοῦτο νεκρῶν
ἔδωκεν ἀναίρεσιν ὁ Φίλιππος φοβηθείς, πρότερον οὐ
11 δοὺς τοῖς ἐλθοῦσιν ἐκ Λεβαδείας κήρυξιν. — ὕστερον
δὲ μετὰ τὰ περὶ Κραννῶνα συμβάντα ἐξαιτηθεὶς ὑπ᾽
Ἀντιπάτρου καὶ μέλλων ἐκδίδοσθαι ὑπὸ τοῦ δήμου,

310, 3; libri Λυσικλέα et Λυσικλῆς. cf. V. X or. Dem. 844 F: (Δημ.) συμπολιτευόμενος Ὑπερείδῃ Ναυσικλεῖ Πολυεύκτῳ. Perfidiam Hyperidis acerbe exagitat Lucian. Enc. Dem. 31: τὸν ἄπιστον Ὑπ., τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακείᾳ τοῦ πλήθους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην. — Vit. X or. Dem. 846 C: εἰσαχθεὶς δὲ (Δημ.) εἰς δικαστήριον ὑπὸ Ὑπερείδου Πυθέου Μενεσαίχμου Ἱμεραίου Προκλέους. Suid. s. v. Ὑ.: ὃς καὶ φίλος ὢν Δημοσθένους ἐγράψατο αὐτὸν ἐπὶ τοῖς Ἁρπαλείοις χρήμασιν. — Munera ab Harpalo Hyperidem quoque accepisse Timocles comicus ap. Ath. VIII 342 A criminatur; v. infra ad § 17. — § 9. Lyc. c. Leocr. 36 sq.: καί μοι λαβὲ τὸ ψήφισμα, γραμματεῦ, τὸ Ὑπερείδου, καὶ ἀναγίγνωσκε. — ἀκούετε τοῦ ψηφίσματος ὦ ἄνδρες, ὅτι τὴν βουλὴν τοὺς φ´ καταβαίνειν εἰς Πειραιᾶ χρηματιοῦσαν περὶ φυλακῆς τοῦ Πειραιέως ἐν τοῖς ὅπλοις ἔδοξε κτέ. — § 41: ἡνίχ᾽ ὁρᾶν ἦν τὸν δῆμον ψηφισάμενον τοὺς μὲν δούλους ἐλευθέρους, τοὺς δὲ ξένους Ἀθηναίους, τοὺς δ᾽ ἀτίμους ἐπιτίμους. ceterum cf. frg. or. c. Aristog.; [Dem.] c. Aristog. II, 11; Sauppe O. A. II, 280; Schaefer Dem. III, 8. — § 10. καὶ ante Οὐκ ex Photio (cod. 266) addidi; οὐδ᾽ Westerm. Sauppe. — § 11. Suid. Ἀντίπατρος 3: ὅτι τῶν Ἀθηναίων τὰς Ἀθήνας Ἀντιπάτρῳ — παραδόντων ἐν δέει ὄντες οἱ δημαγωγοὶ (οἱ) πρὸς τὴν ἐπανάστασιν τοὺς Ἀθηναίους ἐπάραντες, μὴ τὴν αἰτίαν ἐπ᾽ αὐτοὺς ἐνέγκωσιν, ἔφυγον. οἱ δὲ Ἀθ. θανάτῳ ἐρήμην τούτους κατεδίκασαν, ὧν ἦν Δημοσθένης — καὶ Ὑπ. καὶ Ἱμεραῖος, τὴν τοῦ θανάτου εἰσήγησιν εἰσενεγκόντος

ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως εἰς Αἴγιναν ἅμα τοῖς κατεψη-
φισμένοις· καὶ συμβαλὼν Δημοσθένει καὶ περὶ τῆς
διαφορᾶς ἀπολογησάμενος, ἀπαλλαγεὶς ἐκεῖθεν, ὑπ᾽
Ἀρχίου τοῦ Φυγαδοθήρου ἐπικληθέντος, Θουρίου μὲν
τὸ γένος, ὑποκριτοῦ δὲ τὰ πρῶτα, τότε δὲ τῷ Ἀντι-
πάτρῳ βοηθοῦντος, ἐλήφθη πρὸς βίαν ἐν τῷ ἱερῷ
τοῦ Ποσειδῶνος, ἐχόμενος τοῦ ἀγάλματος· καὶ ἀχθεὶς
πρὸς Ἀντίπατρον εἰς Κόρινθον, ἔπειτα βασανιζόμενος,
διέφαγε τὴν γλῶτταν, ὥστε μηδὲν ἐξειπεῖν τῶν τῆς
πόλεως ἀπορρήτων δυνηθῆναι· καὶ οὕτως ἐτελεύτησε,
Πυανεψιῶνος ἐνάτῃ ἱσταμένου. Ἕρμιππος δέ φησιν 12
αὐτὸν γλωττοτομηθῆναι εἰς Μακεδονίαν ἐλθόντα καὶ
ῥιφῆναι ἄταφον, Ἀλφίνουν δέ, ἀνεψιὸν ὄντα αὐτῷ,
[ἢ ὥς τινες Γλαύκιππον τὸν υἱὸν] διὰ Φιλοπείθους
τινὸς ἰατροῦ λαβόντα ἐξουσίαν τοῦ σώματος καῦσαι
αὐτόν, καὶ τὰ ὀστᾶ κομίσαι εἰς Ἀθήνας τοῖς προσήκουσι,
παρὰ τὰ Ἀθηναίων καὶ Μακεδόνων δόγματα· οὐ μόνον
γὰρ κελεῦσαι αὐτοὺς φυγεῖν, ἀλλὰ μηδ᾽ ἐν τῇ οἰκείᾳ

(Δημάδου) (ita Schaefer III, 356). Plut. Dem. 28: — — οἱ μὲν περὶ τὸν Δημ. φθάσαντες ὑπεξῆλθον ἐκ τῆς πόλεως, ὁ δὲ δῆμος αὐτῶν θάνατον κατέγνω, Δημάδου γράψαντος. adde Arrian. ap. Phot. Bibl. 92 p. 69 b. Vit. X or. Dem. 846 E. Nep. Phoc. 2. — de Archia cf. Plut. Dem. Arrian. ll. c. — τοῦ ante ἀγάλμ. cum Photio (cod. 266) addidi. — Aeginae in Aeaceo vel Hermionae in Cereris templo Hyperidem comprehensum esse alii tradunt; Demosthenis res vitarum auctor admiscere videtur. Plut. Dem. 28: οὗτος οὖν ὁ Ἀρχίας Ὑπ. μὲν — καὶ Ἀριστόνικον — καὶ — Ἱμεραῖον ἐν Αἰγίνῃ καταφυγόντας ἐπὶ τὸ Αἰάκειον ἀποσπάσας, ἔπεμψεν εἰς Κλεωνὰς πρὸς Ἀντίπατρον· κἀκεῖ διεφθάρησαν. Ὑπερείδου δὲ καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτμηθῆναι λέγουσι. cf. Phoc. 29: ὁ — Ὑπερείδου πρὸς Κλεωναῖς θάνατος. Suid. Ὑπ. 1: ἀνῃρέθη δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ βασιλέως, ἐξαγαγόντος αὐτὸν τοῦ ἐν Ἑρμιόνῃ ναοῦ τῆς Δήμητρος, δι᾽ Ἀρχίου τοῦ ἐπικληθέντος Φυγαδοθήρα, καὶ ἀποτμηθεὶς τὴν γλῶτταν ἀπέθανεν. ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Γλαύκιππος τὰ ὀστᾶ λαβὼν εἰς τὸ πατρῷον ἔθαψε μνῆμα. Linguam Hyperidi exsectam esse etiam Lucian. enc. Dem. 31 tradit. — § 12. ῥιφῆναι ἄταφον] auctor inc. ap. Suid. s. v. ὑπερόριον: „τὸ σῶμα τοῦ Ὑπ. ἔρριψαν Ἀθηναῖοι ὑπερόριον.“ καὶ αὖθις: „καὶ ἀναπείθει τοὺς Ἀθ. ὑπερόριον τὸ σῶμα τοῦ ῥήτορος Ὑπ. ῥῖψαι“. — Γλαυκίππου τῶν υἱῶν

13 ταφῆναι. οἱ δ᾽ ἐν Κλεωναῖς αὐτὸν ἀποθανεῖν λέγουσιν,
ἀπαχθέντα μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπου γλωττοτομηθῆναι
καὶ διαφθαρῆναι ὃν προείρηται τρόπον· τοὺς δ᾽ οἰκείους
τὰ ὀστᾶ λαβόντας .... θάψαι τε ἅμα τοῖς γονεῦσι
πρὸ τῶν Ἱππάδων πυλῶν, ὥς φησι Διόδωρος ἐν τῷ
τρίτῳ περὶ μνημάτων. νυνὶ δὲ κατερήρειπται τὸ
14 μνῆμα καὶ ἔστιν ἄδηλον. — πάντων δὲ κατὰ τὴν δημη-
γορίαν διενεγκεῖν λέγεται, τέτακται δὲ ὑπ᾽ ἐνίων πρὸ
15 Δημοσθένους. — φέρονται δ᾽ αὐτοῦ λόγοι ἑβδομήκοντα
16 ἑπτά, ὧν γνήσιοί εἰσι πεντήκοντα δύο. — ἐγένετο δὲ
καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερής, ὡς ἐκβαλεῖν μὲν
τὸν υἱόν, εἰσαγαγεῖν δὲ Μυρρίνην, τὴν πολυτελεστάτην
ἑταίραν· ἐν Πειραιεῖ δ᾽ ἔχειν Ἀρισταγόραν, ἐν Ἐλευσῖνι
δ᾽ ἐν τοῖς ἰδίοις κτήμασι Φίλαν τὴν Θηβαίαν, εἴκοσι
17 μνῶν λυτρωσάμενος. — ἐποιεῖτό τε τὸν περίπατον

---

cod. E, Γλαυκίππου τινὸς τὸν υἱόν v., Γλαυκίππου υἱοῦ τὸν υἱόν Westermannus. cf. Suidam. — § 13. ἐν Κλεωναῖς] cf. Plut. ll. c. — aut post λαβόντας excidisse κομίσαι εἰς Ἀθήνας (vel tale quid) aut τε delendum esse statuit Franke; hoc Sauppe praefert. — Διόδωρος emend. Ruhnken; Ἡλιόδωρος libri. — κατερήριπται AHP. — § 14. cf. Phot. p. 495 b. ὅ τ᾽ ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπ. Timocl. l. c. Demostheni praetulisse Rhodii oratores videntur, cf. Dionys. Dinarch. 8. — § 15. Suid. Ὑπ. 1: εἰσὶ δὲ οἱ πάντες λόγοι αὐτοῦ νϛ΄, ubi Bernh. (post Meursium Att. Lect. V c. 25, quod monet Bb.): immo νβ΄. In indice a Studemundio edito (Herm. 1867 p. 434 sqq.) CLXX orationes Hyperidi tribuuntur. — § 16. Ex Idomeneo, ut videtur; cf. Ath. XIII 590 C: Ὑπ. δ᾽ ὁ ῥήτωρ ἐκ τῆς πατρῴας οἰκίας τὸν υἱὸν ἀποβαλὼν Γλαύκιππον Μυρρίνην τὴν πολυτελεστάτην ἑταίραν ἀνέλαβε, καὶ ταύτην μὲν ἐν ἄστει εἶχεν, ἐν Πειραιεῖ δὲ Ἀρισταγόραν, Φίλαν δ᾽ ἐν Ἐλευσῖνι, ἣν πολλῶν ὠνησάμενος χρημάτων εἶχεν ἐλευθερώσας, ὕστερον δὲ καὶ οἰκουρὸν αὐτὴν ἐποιήσατο, ὡς Ἰδομενεὺς ἱστορεῖ. unde Φίλαν τὴν ap. biogr. pro Φίλτην emend. Keilius. — Suid. s. v. Ὑ. 1: γυναικῶν δὲ ἡττήθη. — § 17. Ex Hermippo. Ath. VIII, 342 C: καὶ ὁ Ἕρμιππος δέ φησιν ἐν τρίτῳ περὶ τῶν Ἰσ. μαθ. ἑωθινὸν τὸν Ὑπ. ποιεῖσθαι νῦν τοὺς περιπάτους ἐν τοῖς ἰχθύσιν. unde ἑωθινὸς biographo West. reddendum esse ci. (cf. ad § 18). — Cf. Timoclis versus ap. Ath. 341 EF (e Δηλίῳ fabula), ubi ab Harpalo corrupti enumerantur: — — A. ὅ τ᾽ ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπερείδης ἔχει. B. τοὺς ἰχθυοπώλας· οὗτος ἡμῶν πλουτιεῖ, ὀψοφάγος ὥστε

ἐν τῇ ἰχθυοπώλιδι σημέραι. — ὡμιληκὼς δὲ καὶ [δίκῃ] 18
Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀσεβεῖν κρινομένῃ συνεξητάσθη· αὐτὸς
γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ· μελλούσης δ᾽
αὐτῆς ἁλίσκεσθαι, παραγαγὼν εἰς μέσον καὶ περιρρήξας
τὴν ἐσθῆτα, ἐπέδειξε τὰ στέρνα τῆς γυναικός, καὶ τῶν
δικαστῶν εἰς τὸ κάλλος ἀπιδόντων ἀφείθη. — συνετίθει 19
δὲ ἡσυχῇ κατὰ τοῦ Δημοσθένους ἐγκλήματα, ὡς καὶ
φωραθῆναι· νοσοῦντος γὰρ τοῦ Ὑπερείδου ἥκοντα
εἰς τὴν οἰκίαν τὸν Δημοσθένη, ὡς ἐπισκεψόμενον, κατα-
λαβεῖν κατέχοντα τὸ καθ᾽ αὐτοῦ βιβλίον· τούτου δ᾽
ἀγανακτοῦντος εἰπε· „Φίλον μὲν ὄντα οὐδὲν λυπή-
σει, ἐχθρὸν δὲ γενόμενον κωλύσει τι κατ᾽ ἐμοῦ πρᾶ-
ξαι". — ἐψηφίσατο δὲ καὶ τιμὰς Ἰόλᾳ τῷ δοκοῦντι 20

τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. — Id. in Icariis (Ath. 342 A): τόν τ᾽ ἰχθυόρρουν ποταμὸν Ὑπερείδην πέρα, ὃς ἠπίαις φωναῖσιν ἔμφρονος λόγου κόμποις παφλάζων ἠπίοις πυκνώμασιν πρὸς πᾶν .... δύσας ἔχει μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος. Pergit Ath.: Φιλέταιρος δ᾽ ἐν Ἀσκληπιῷ τὸν Ὑπ. πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτόν φησι. — § 18. ὡς εἰκὸς δὲ καὶ δίκῃ libri; emend. Buecheler (ἑωθινός cum praecedentibus iunctum pro ὡς εἰκὸς ci. Westerm.; ὡς εἰκός. καὶ δὴ καὶ Reiske). — αὐτὸς γὰρ κτλ. ad ὡμιληκώς referendum, nisi vero post συνεξητ. lacuna est. cf. frg. orationis pro Phryne; Sauppe O. A. II, 301 et 319. Narrant rem Ath. XIII 590 DE; Syrian. in Hermog. IV, 414; Maxim. Plan. V p. 285; Anonym. VII, 335 et 338 W.; Quint. II, 15, 9. Sed quae hi Hyperidem, eadem alii (schol. Herm. VII, 7 W.; Sext. Emp. adv. math. II, § 4) Phrynen ipsam fecisse tradunt, ac dubitationem movent praeterea cum ea, quae Athenaeus narrationi subicit (καὶ ἀφεθείσης ἐγράφη μετὰ ταῦτα ψήφισμα, μηδένα οἰκτίζεσθαι τῶν λεγόντων ὑπέρ τινος, μηδὲ βλεπόμενον τὸν κατηγορούμενον ἢ τὴν κατηγορουμένην κρίνεσθαι) — haec enim nimis incredibilia sunt — tum Posidippi comici versus ap. Ath. 591 E, quibus de illo iudicio longe diversa narrantur: Φρύνη πρὸ ἡμῶν γέγονεν ἐπιφανεστάτη πολὺ τῶν ἑταιρῶν· καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα τῶν τότε χρόνων εἶ, τόν γ᾽ ἀγῶν᾽ ἀκήκοας. βλάπτειν δοκοῦσα τοὺς βίους μείζους βλάβας τὴν ἡλιαίαν εἶχε περὶ τοῦ σώματος, καὶ τῶν δικαστῶν καθ᾽ ἕνα δεξιουμένη μετὰ δακρύων διέσωσε τὴν ψυχὴν μόλις. — ceterum Hermippum rem attigisse apparet ex Ath. XIII 590 D. — § 19. καθ᾽ αὐτοῦ] κατ᾽ αὐτοῦ Duebner Westerm. — οὐδὲν Reisk.: οὐδένα. — Merito huic narratiunculae fidem derogat Schaefer. III, 310, 1. — § 20. δοκοῦντι cum Reiskio Duebner West.:

21 Ἀλεξάνδρῳ τὸ φάρμακον δοῦναι. — ἐκοινώνηcε δὲ
καὶ Λεωcθένει τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου, καὶ ἐπὶ τοῖc
22 πεcοῦcιν εἶπε τὸν ἐπιτάφιον θαυμαcίωc. — Φιλίππου
δὲ πλεῖν ἐπ' Εὐβοίαc παρεcκευαcμένου, καὶ τῶν
Ἀθηναίων εὐλαβῶc ἐχόντων, τετταράκοντα τριήρειc
ἤθροιcεν ἐξ ἐπιδόcεωc, καὶ πρῶτοc ὑπὲρ αὑτοῦ καὶ
23 τοῦ παιδὸc ἐπέδωκε δύο τριήρειc. — cυcτάντοc δὲ
πρὸc Δηλίουc ἀμφιcβητήματοc, ποτέρουc δεῖ προΐcταcθαι
τοῦ ἱεροῦ, αἱρεθέντοc Αἰcχίνου cυνειπεῖν ἡ ἐξ
Ἀρείου πάγου βουλὴ Ὑπερείδην ἐχειροτόνηcεν· καὶ
24 ἔcτιν ὁ λόγοc Δηλιακὸc ἐπιγεγραμμένοc. — ἐπρέcβευcε
25 δὲ καὶ πρὸc Ῥοδίουc. — ἡκόντων δὲ καὶ παρ' Ἀντιπάτρου
πρέcβεων, ἐπαινούντων τὸν Ἀντίπατρου ὡc
χρηcτόν, ἀπαντήcαc αὐτοῖc εἶπεν· „Οἴδαμεν ὅτι
χρηcτόc ἐcτιν, ἀλλ' ἡμεῖc γ' οὐ δεόμεθα χρηcτοῦ δεcπότου“.
26 — λέγεται δ' ἄνευ ὑποκρίcεωc δημηγορῆcαι,
καὶ μόνον διηγεῖcθαι τὰ πραχθέντα, καὶ τούτοιc οὐκ

δόντι (Meziriacus δοῦναι del.). — E rhetoris cuiusdam μελέτη depromptum esse Kiessling Lyc. frg. p. 147 et Schaefer III, 322, 1 affirmant. — § 21. Λεωcθένει Xyl.: Δημοcθένη vel Δημοcθένει (hoc etiam Photius cod. 266). — Plut. de frat. am. 15: οἱ δὲ βίοιc χρώμενοι διαφόροιc — cυνεργοῦcιν ἀλλήλοιc μᾶλλον, ὡc — καὶ Ὑ. καὶ Λεωcθένηc, οἱ μὲν λέγοντεc ἐν τῷ δήμῳ καὶ γράφοντεc, οἱ δὲ cτρατηγοῦντεc καὶ πράττοντεc. Plut. Phoc. 23. Dexipp. fr. 2 (III, 669 sq. Müller), qui Hyperidem suadentem, Phocionem dissuadentem bellum introduxit. — Diod. XVIII, 13: ταφέντοc (Λεωcθένουc) ἡρωϊκῶc διὰ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ δόξαν ὁ μὲν δῆμοc τῶν Ἀθηναίων τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον εἰπεῖν προcέταξεν Ὑπερείδῃ τῷ πρωτεύοντι τῶν ῥητόρων τῇ τοῦ λόγου δεινότητι καὶ τῇ κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀλλοτριότητι. — Longin. π. ὕψ. XXXIV, 2. — § 22. Εὔβοιαν mal. Westerm. Cf. § 6. Schaefer II, 463, 1 eandem rem hic et priore loco respici putat. — § 23. Dem. de cor. 134: χειροτονηcάντων αὐτὸν (Aesch.) ὑμῶν cύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ — (ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρ. π.) τοῦτον μὲν εὐθὺc ἀπήλαcεν ὡc προδότην, Ὑπερείδῃ δὲ λέγειν προcέταξε κτέ. Vit. X or. Aesch. 840 E. Apollon. de vita Aesch. p. 402 ed. tur. — v. Sauppe O. A. II, 285 et 309; Schaefer II, 347. — § 24. cf. Sauppe O. A. II, 300; Schaefer II, 452. — § 25. eadem auctore Stobaeo (Floril. 13, 31) Hippocrates dixit adversus eum qui suadebat ad Xerxem proficisci. — οἴδαμεν Xyl. cum Photii B: οἶδα μὲν. — § 26. cf. Timoclis

ἐνοχλεῖν τοὺc δικαcτάc. — ἐπέμφθη δὲ καὶ πρὸc 27
Ἠλείουc ἀπολογηcόμενοc ὑπὲρ Καλλίππου τοῦ ἀθλητοῦ,
ἔχοντοc αἰτίαν φθεῖραι τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνίκηcε.
— γραψάμενοc δὲ καὶ τὴν Φωκίωνοc δωρεάν, ἣν 28
εἶπε Μειδίαc Μειδίου Ἀναγυράcιοc ἐπ' Εὐξενίππου
ἄρχοντοc, Γαμηλιῶνοc ἑβδόμῃ φθίνοντοc, ἡττήθη.

DE HYPERIDIS ELOQUENTIA

IUDICIA VETERUM.

Dionysius Ἀρχαίων κρίcιc V, 6 (qui liber e Dionysii περὶ μιμήcεωc commentario secundo excerptus est):

Ὁ δὲ Ὑπερείδηc εὔcτοχοc μέν, cπάνιον δ' αὐξητικόc· καὶ τῇ μὲν τῆc φράcεωc καταcκευῇ Λυcίαν

locum male corruptum, quem supra attuli. — § 27. Pausan. V, 21, 5: φαcὶν Ἀθηναῖον Κάλλιππον ἀθλήcαντα πένταθλον ἐξωνήcαcθαι τοὺc ἀνταγωνιουμένουc χρήμαcι, δευτέραν δὲ ἐπὶ ταῖc δέκα καὶ ἑκατὸν ὀλυμπιάδα εἶναι ταύτην. ἐπιβληθείcηc δὲ τῷ Καλλίππῳ καὶ τοῖc ἀνταγωνιcαμένοιc ζημίαc ὑπὸ Ἠλείων, ἀποcτέλλουcιν Ὑπερείδην Ἀθηναῖοι πείcοντα Ἠλείουc ἀφεῖναί cφιcι τὴν ζημίαν. ἀπειπόντων δὲ Ἠλείων τὴν χάριν κτέ. Hinc apparet, falsum esse quod addit biogr.: καὶ ἐνίκηcε. — § 28. ἐπ' Εὐξενίππου Schaefer emendavit; ἐπὶ Ξενίου libri. cf. Philol. IX, 163 sqq. itaque idem Glaucippo Hyperidis filio hanc orationem tribuit coll. Plut. Phoc. 4: εἰ γὰρ ἦν (Phocion), ὥc φηcιν Ἰδομενεύc, δοιδυκοποιοῦ πατρόc, οὐκ ἂν ἐν τῷ λόγῳ Γλ. ὁ Ὑπερείδου, μυρία cυνειλοχὼc καὶ εἰρηκὼc κακά, τὴν δυcγένειαν παρῆκεν.

Antiquiorum Dionysio scriptorum Graecorum unus, quod nos sciamus, Demetrius Magnes ap. Dionys. Din. 1 genus Hyperidis eloquentiae attingit, de Dinarcho dicens: ἔcτι τοίνυν οὗτοc — οὐδὲν ἀπολείπων τῆc Ὑπερείδου χάριτοc. Apud ipsum Dionysium in eis libris qui adhuc manent non ita frequenter Hyperidis mentio fit; sed egit de eo in cυντάξει secunda operis de antiquis oratoribus, quippe quem praestantissimis oratoribus sex adnumeraret. cf. π. τ. ἀρχ. ῥητ. prooem. c. 4; de Isae. extr.; de Dinarch. c. 1 init. — Λυcίαν]

ὑπερηρκώς, τῇ δὲ τῆς (οἰκονομίας) πανουργίᾳ πάντας. ἔτι δὲ τοῦ κρινομένου διαπαντὸς ἔχεται, καὶ ταῖς ἀνάγκαις τοῦ πράγματος . . . . . πέφυκε, καὶ συνέσει πολλῇ κεχορήγηται, καὶ χάριτος μεστός ἐστι· καὶ δοκῶν ἁπλοῦς οὐκ ἀπήλλακται δεινότητος. τούτου ζηλωτέον μάλιστα τῶν διηγήσεων τὸ λεπτὸν καὶ σύμμετρον, ἔτι δὲ καὶ τὰς ἐφόδους, (αἷς) ἐπὶ τὰ πράγματα βαδίζει.

Id. de Dinarcho c. 6:

Ὁ δ' Ὑπερείδης κατὰ μὲν τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων ἡττᾶται Λυσίου, κατὰ δὲ τὸν πραγματικὸν τόπον διαφέρει. διηγεῖται δὲ πολλαχῶς, ποτὲ μὲν κατὰ φύσιν, ποτὲ δὲ ἀπὸ τοῦ τέλους ἐπὶ τὴν ἀρχὴν πορευόμενος· πιστοῦται δ' οὐ κατ' ἐνθύμημα μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐπιχείρημα πλατύνων.

Idem ibid. c. 7:

Ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν Ὑπερείδου· ἐὰν τῆς μὲν λέξεως τὸ ἰσχυρόν, τῆς δὲ συνθέσεως τὸ ἁπλοῦν, τῶν δὲ πραγμάτων τὸ εὔκαιρον, τῆς δὲ κατασκευῆς τὸ μὴ τραγικὸν μηδὲ ὀγκῶδες ἔχῃ· ταῦτα γὰρ μέγιστα ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς ἴδιά ἐστιν· Ὑπερείδου λεγέτω.

Longinus qui dicitur περὶ ὕψους XXXIV:

Εἰ δ' ἀριθμῷ, μὴ τῷ μεγέθει κρίνοιτο τὰ κατορθώματα, οὕτως ἂν καὶ Ὑπερείδης τῷ παντὶ προέχοι Δημοσθένους. ἔστι γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων καὶ σχεδὸν ὕπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ πένταθλος, ὥστε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. ὁ μέν γε Ὑπερείδης πρὸς τῷ πάντα ἔξω γε

---

cf. de Din. c. 5: τοῦ δ' Ὑπερείδου, ταῖς τε οἰκονομίαις ἀκριβεστέρου καὶ ταῖς κατασκευαῖς γενναιοτέρου πως ὄντος τῶν Λυσιακῶν. — χάριτος] cf. de Din. 8: οἱ μὲν Ὑπερείδην μιμούμενοι, διαμαρτόντες τῆς χάριτος ἐκείνης καὶ τῆς ἄλλης δυνάμεως, αὐχμηροί τινες ἐγένοντο. — ἁπλοῦς] tamen media dicendi forma ei tribuitur proleg. ad Hermog. W. Rh. Gr. VII, 26. — διηγήσεων] cf. proleg. Hermog. l. c.: γίγνεται δὲ ἡδυτάτη (scil. ἡ διήγησις), ἐὰν γνώμας ἀναμίξῃς, καὶ ἀρχαιολογίαν εἴπῃς εὐκαίρως, ὡς ἡ παρ' Ὑπερείδῃ καὶ ἤθεσι καὶ πάθεσι ποικίλλεται (ubi orationem Deliacam respici vidit Bb.).

τῆς συνθέσεως μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περιείληφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας. καὶ γὰρ λαλεῖ μετὰ ἀφελείας, ἔνθα χρή, καὶ οὐ πάντα ἑξῆς καὶ μονοτόνως ὡς ὁ Δημοσθένης λέγει, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος [ἡδὺ] λιτῶς ἐφηδυνόμενον· ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοί, μυκτὴρ πολιτικώτατος, † εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ' ἀνάγωγα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἀλλ' ἐπικείμενα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ εἰπεῖν τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· οἰκτίσασθαί τε προσφυέστατος, ἔτι δὲ μυθολογῆσαι κεχυμένος καὶ ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαί τι εὐκαμπὴς ἄκρως· ὥσπερ ἀμέλει τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὼ ποιητικώτερα, τὸν δ' ἐπιτάφιον ἐπιδεικτικῶς ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος διέθετο. ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος ἀδιάχυτος, ἥκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπιδεικτικός, ἁπάντων ἑξῆς τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρος. ἔνθα μέντοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται, ὅταν δὲ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται. τό γέ τοι περὶ Φρύνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερείδην συνέστησεν. ἀλλ' ἐπειδήπερ, οἶμαι, τὰ μὲν θατέρου καλά, καὶ εἰ πολλά, ὅμως ἀμεγέθη καὶ οἷα νήφοντος ἀργὰ καὶ τὸν ἀκροατὴν ἠρεμεῖν ἐῶντα — οὐδεὶς γοῦν Ὑπερείδην ἀναγινώσκων φοβεῖται —, ὁ δὲ † ἔνθεν ἑλὼν τοῦ μεγαλοφυεστάτου, καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας, ὑψηγορίαν, τόνον, ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν ἀγχίνοιαν τάχος, ἔνθα δὲ κύριον, τὴν ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν, ἐπειδὴ ταῦτα, φημὶ, ὡς θεόπεμπτα δεινὰ δωρήματα — οὐ γὰρ εἰπεῖν θεμιτὸν ἀνθρώπινα — ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσπασε, διὰ τοῦτο οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, καὶ ὡσπερεὶ καταβροντᾷ καὶ καταφλέγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας· καὶ θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοῖξαι τὰ ὄμματα δύναιτο ἢ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πάθεσιν.

Dio Chrysost. XVIII, 11:

Πλὴν οὐκ ἂν ἐγώ coι cυμβουλεύcαιμι τὰ πολλὰ τούτοιc (Lysiae et Demostheni) ἐντυγχάνειν, ἀλλ' Ὑπερείδῃ τε μᾶλλον καὶ Αἰcχίνῃ· τούτων γὰρ ἁπλούcτεραί τε αἱ δυνάμειc καὶ εὐληπτότεραι αἱ καταcκευαί, καὶ τὸ κάλλοc τῶν ὀνομάτων οὐδὲν ἐκείνων λειπόμενον.

Hermogenes περὶ ἰδεῶν τόμ. β΄ c. 11 p. 382 W.:

Ὁ δ' Ὑπερείδηc τὸ μὲν ἐπιμελὲc ἥκιcτα ἔχει, διὸ καὶ ἧττον δυνατὸc εἶναί πωc δοκεῖ, μέγεθοc δὲ αὐτῷ ἐcτιν ὑπέρογκον, cκληρὸν δὲ τοῦτο καὶ οὐ κεκραμένον, ὥcτε μὴ cφόδρα εὖ τῷ ἠθικῷ καὶ καθαρῷ κεκρᾶcθαι. κίνηcιc δὲ καὶ γοργότηc cχημάτων πάνυ ὀλίγη παρὰ τούτῳ, δεινότηc δὲ ἡ κατὰ μέθοδον ἔcτι μὲν καὶ παρὰ πᾶcι τοῖc ἄλλοιc ῥήτορcι καὶ παρὰ τούτῳ, ἔλαττον δὲ ἢ κατὰ τὴν παρὰ τῷ Λυcίᾳ τε καὶ Ἰcαίῳ, καὶ ἔτι τῷ κορυφαίῳ αὐτῶν, λέγω τῷ Δημοcθένει. παρὰ δὲ Ὑπερείδῃ κἀκείνην εὕροι τιc ἂν τὴν δεινότητα, ἣ καὶ φαίνεται καὶ ἔcτιν, οὐχὶ τὴν κατὰ μέθοδον μόνην, cπανίωc μέντοι, ὅπου γε καὶ παρὰ τῷ Δημοcθένει cπάνιον τοῦτο. ἴδιον δὲ Ὑπερείδου τὸ καὶ ταῖc λέξεcιν ἀφειδέcτερόν πωc καὶ ἀμελέcτερον χρῆcθαι, ὥcπερ ὅταν μονώτατοc λέγῃ καὶ γαλεάγρα καὶ ἐκκοκκύζειν καὶ ἐcτηλοκόπηται καὶ ἐπήβολοc καὶ ὅcα τοιαῦτα.

Quintil. Inst. or. X, 1, 77:

Dulcis in primis et acutus Hyperides, sed minoribus causis, ut non dixerim utilior, magis par.

Hermogenes Hyperidi inter principes τοῦ πολιτικοῦ λόγου, excepto Demosthene, tertium locum assignat, antepositis nempe Lysia et Isaeo. cf. praeterea p. 387 (de Antiphonte): μεγέθει δὲ χρῆται μὲν οὐκ ὀλίγῳ, καλῶc δέ πωc καὶ cυνυφαcμένῳ καὶ οὐ κατὰ τὸν Ὑπερείδην διεcτηκότι τῶν ἄλλων, et p. 331 de Lysia et Hyperide: φύcει γὰρ οἱ ἄνδρεc ἠθικώτεροι, ταῖc δὲ μεθόδοιc καὶ μᾶλλον.

Inter Romanos Cicero Hyperidem saepe, sed breviter semper, commemorat. de orat. III, 28: *Suavitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Aeschines, vim Demosthenes habuit.* — Brut. 285: (Demetrius Phal.) *est floridior, ut ita dicam, quam Hyperides, quam Lysias.* — Orat. 90: *Lysias satis* (facetus) *et Hyperides, Demades praeter ceteros fertur, Demosthenes minus habetur.* — 110: (Demosth). *nihil Lysiae subtilitate cedit, nihil argutiis et acumine Hyperidi, nihil laevitate Aeschini et splendore verborum.* — Cum Lysia Hyp. componitur etiam Brut. 67. 68; cum Demosthene ibd. 138. 290, de orat. I, 58. Academ. I, 10; ab utroque valde distare dicitur Brut. 285. — Quintiliani praeterea conferas locum XII, 10, 22; Romanorum aliorum Tacit. Dialog. c. 25; Plin. Epist. I, 20, 4.

ARGUMENTA ORATIONUM BREVITER DESCRIPTA.

Or. I. Demosthenes quum vulgo munerum ab Harpalo acceptorum argueretur, rogationem tulit ut Areopagus, cui priore ipsius rogatione de omni pecunia Harpali, quae de summa deerat, quaestio demandata erat, de se nominatim quaereret, capitis poenam sibi irrogans, si Areopagus noxae se coarguisset. Areopagitae diu cunctati tandem de eis qui munera accepissent ad populum retulerunt, inter quos Demosthenes XX talentum nomine scriptus erat. Itaque de eo ceterisque ex populiscito iudicium exercitum est, mille quingentis iudicantibus, accusatoribus decem ex more constitutis. Inter quos cum is fuit, cui Dinarchus orationem adhuc servatam conscripsit, tum Hyperides, iratus Demostheni quod praeclaram occasionem belli una cum Harpalo contra Alexandrum suscipiendi regia pecunia corruptus e manibus emisisset. Damnato Demostheni, qui primus in iudicium venit, multa L talentum dicta est, quam cum solvere non posset in exilium abiit. Acta res ol. 114, 1, a. 324 a. Chr. exeunte vel 323 ineunte.

Or. II. Lycophron nobilis Atheniensis, cum Lemni praefectus equitum tertium iam annum commoraretur,

εἰcαγγελίᾳ petitus est quod feminam civem, sororem Dioxippi nobilis athletae, stupro polluisset. Exstiterunt Lycurgi duae contra Lycophronem orationes hac ipsa in causa habitae; qui tamen apud Hyperidem ὁ κατήγοροc dicitur, is mihi non Lycurgus esse videtur, sed Aristo, cui Lycurgus advocatus et in contione et in iudicio affuerit. Femina illa civi cuidam Atheniensi nupta fuerat, qui moriens uxorem gravidam et testamentum reliquisse videtur, in quo, si quid postumo vel in nascendo vel postea accidisset, cognatorum quidam heredes scripti erant. Istum iam puerum accusatores illique ipsi cognati, nisi omnia fallunt, Lycophrone revera genitum esse affirmant, idque caput accusationis fuit. Mulier Charippo secundo marito nupsit, cuius cum domum duceretur, Lycophronem in via ad eam accessisse et ut fidem promissam sibi servaret hortatum esse Lycurgus in contione pridem arguerat. Euphemus, cuius subinde mentio fit, κύριοc mulieris (fortasse frater maior) putandus est. — Quod ad tempus causae attinet, A. Schaeferus paullo ante 107, 4 actam esse statuit, propter populationes Philippi, qui ol. 106 Lemnum quoque navibus adortus erat, Lycophronem illuc missum putans locumque Theonis rhetoris, qui ex Lycurgi τῆc ὕβρεωc λόγοιc Demosthenem in Midianam suam aliqua transtulisse dicit, ad has orationes referens. Mihi utrumque argumentum infirmius videtur, neque omnino ex Lycophronis praefectura Lemniaca quicquam concludi posse. Sed cum εἰcαγγελίαν accusatori semper impune esse Hyperides affirmet, eam autem impunitatem proximis post pugnam Chaeronensem temporibus non iam fuisse Demosthenes testis esse videatur, suo iure H. Hagerus ante annum 338 orationem habitam esse concludit.

Or. III.*) Post pugnam Chaeronensem Oropo a Philippo Atheniensibus reddita agri Oropii quod pro-

*) De huius orationis argumento nemo diligentius copiosiusve disseruit quam Comparetti in dissertatione editioni suae praemissa.

fanum erat inter decem tribus ita divisum est, ut binae singulas partes sorte ducerent. Aliquanto post de monte aliquo, qui Hippothoontidi Acamantidique obtigerat, religio incessit, ne is quoque Amphiarao olim consecratus esset. Itaque Euxenippus dives civis cum duobus aliis populi iussu ex Amphiarao per incubationem de hac re sciscitatus somnium ambiguum ut videtur quodque pro se duae tribus interpretari possent rettulit.*) Tamen Polyeuctus Cydantida rogationem tulit, ut eae tribus montem deo restituerent, relicuae octo illis damnum pensarent. Quae rogatio ad iudices delata eorum sententiis antiquata, auctorique Polyeucto multa XXV drachmum dicta est. Quamobrem iratus ille Euxenippo, cui culpam tribuebat, εἰcαγγελίᾳ eum in iudicium arcessivit, quod a civium quibusdam, duabus nempe tribubus, pecunia corruptus falsum somnium ad populum rettulisset. Accusatori Lycurgus, reo Hyperides advocatus affuit, habuitque hanc orationem postquam accusatus ipse aliusque quidam advocatus verba fecerunt. Tempus Comparettius ita definivit, ut aliquanto post Alexandri Epirotae mortem (quae accidit circiter a. 330) causam actam esse statueret, cum Olympias tanquam Molossiae Dodonaeque imperium tenens in oratione commemoretur.

Or. IV. Leosthene in obsidione Lamiae caeso consiliorum eius socius Hyperides a populo delectus est, qui illum eosque qui una in illa expeditione occubuerant oratione funebri collaudaret. Quod factum hieme anni ol. 114, 2, a. Chr. a. 322, cum iam nuntius de re adversus Leonnatum prospere gesta Athenas pervenisset.

*) Schneidewinus et A. Schaeferus contra duas tribus, Comparettius Sauppiusque pro eis responsum esse statuerunt. Itaque ψήφιcμα πρὸc τὸ ἐνύπνιον γράφειν (col. 28) illis est „secundum somnium", his „contra somnium". Videndum autem, num necessarium sit alterutrum diserte responsum fuisse, et plus in praepositione πρόc inesse quam simplicem relationis significationem („ad somnium", „auf den Traum hin", h. e. non expectato alio oraculo).

VOLUMEN A.

Υ]ΠΕΡΕΙΔΟΥ (E. XII)

ΟΙΔΕ ΥΠΕΡΕΙ[ΔΟΥ ΛΟΓΟΙ (Frg. Londin.)
ΚΑΤΑ ΔΗ[ΜΟCΘΕΝΟΥC
ΥΠΕΡ ΤΩ[Ν ΑΡΠΑΛΕΙΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙ[Α ΥΠΕΡ ΛΥΚΟ-
ΦΡΟΝΟC

ΥΠΕΡ ΕΥΞ[ΕΝΙΠΠΟΥ
ΕΙCΑΓΓΕΛΙ[ΑC ΑΠΟΛΟΓΙΑ
ΠΡΟC ΠΟ[ΛΥΕΥΚΤΟΝ.

I.

[ΚΑΤΑ ΔΗΜΟCΘΕΝΟΥC ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΡΠΑΛΕΙΩΝ.]

(Numeri uncis inclusi sunt ed. I)

Frg. I (XII).

Col. I (XXVII) | Ἀλλ' ἐγὼ ὦ [ἄνδρες
δ[ικασταὶ.......
τοδ.............
ν........λοισ....
θα.....τουτὶ τὸ πρᾶ-

Inscriptionem ad universum volumen recte refert E.; nam et infra et supra nomen Hyperidis amplum spatium vacuum in fragmento exstat. Infra supraque extremam litteram singulae lineae transversae conspiciuntur (Eggero teste etiam supra primam litteram). cf. subscriptionem Lycophroneae.

Indicem voluminis e fragmento Londiniensi ipse primus edidi Herm. X, 24. Genus scripturae est quod cursivum nunc vocamus, sicut in inscriptione Euxenippeae (v. infra), cuius tamen manum diversam esse iudicat vir harum rerum peritissimus E. M. Thompson.

Frg. I or. c. Dem., quod est principium orationis, componitur ex frg. Harris. XXI, Egg. V. III. I. IX. IV.

Col. I. Principia versuum 1—5 sunt in E. V, quod coniectura huc rettuli. In sinistra eius parte amplum spatium vacuum est; itaque haec prima columna fuit. — 4 incipit frg. E. III a (4—25), quocum XXI H. (v. 12—23) coniunxit E. —

γμα· εἰ μ]ὴ νὴ Δία κατὰ
Δημ]οcθένους μό-
νου τ]ῶν ἐν τῆι πόλει
μήτε ο]ἱ νόμοι ἰcχύου-
cιν, οἱ] κελεύον[τεc] κύ-
ρια εἶν]αι ὅσα ἄν τιc
αὐτ]ὸc καθ' αὑτοῦ διά-
θ]ηται, — μήτε τὰ ψηφί-
cματα τοῦ δήμου, κα-
θ' ἃ ὑμεῖc μὲν ὀμω-
μόκατε τὴν ψ[ῆ]φον
οἴcειν, ἔγραψεν δὲ
αὐτὰ οὐδεὶc τῶν ἐχθρῶν
τῶν Δημοcθένους,
ἀλλ' αὐτὸc οὗτοc, ἐψη-
φ]ίσα[τ]ο δὲ ὁ δῆμοc
το]ύτου κελεύο[ντο]c
καὶ μόνον] οὐχ ἑκου-
cίωc αὐτὸν ἀπο]λλύ-
οντοc.] . . . . υ
(desunt vers. III?) [τὸ |
II (XXVIII) δίκα[ι]ον ὦ ἄνδρεc
δικαcταὶ ἁπλοῦν ὑ-
πολαμβάνω ἡμῖν
εἶνα[ι] πρὸc Δημοcθέ-
νη. — ὥcπερ γὰρ ἐπὶ τῶν
ἰδίων ἐγκλημάτων
π[ο]λ[λ]ὰ διὰ προκλήcε-
ων κρίνεται, οὕτωc
καὶ τουτὶ τὸ πρᾶγμα κέ-
κριται. — cκέψαcθε γὰρ
ὦ ἄνδρεc δικαcταὶ
οὑτω[c]ί. — ᾐτιάcατό cε
ὦ Δημόcθενεc ὁ
δῆμοc εἰ[λ]ηφ[έναι
εἴκοc[ι] τάλαντ[α ἐπὶ
τῆ(ι) πολιτείᾳ(ι) κ[αὶ τοῖc
νόμοιc. ταῦτα σ[ὺ ἔ-
ξαρνοc ἐγένου μ[ὴ
λαβεῖν, καὶ πρόκλ[η-
cιν [γρά]ψας ἐν ψηφ[ί-
cματι προcήνεγκα[c
τῶι δήμωι, ἐπιτρέ-
πων ὑπὲρ ὧν τὴν

---

6 ἐc]τὶ νὴ Δία E., εἰ νὴ Δία W., quorum neutrum cum litterarum vestigiis satis convenit. — 9 μήθ' οἱ W. — 10 ἰcχύου|cι] κελεύοντεc E. — 11 κυρῶcαι ὅcα ἄν τιc E. — huc cum E. referendus Harpocrationis locus (v. διάθεcιc): διαθέcθαι ἀντὶ τοῦ cυνθέcθαι ῾Υπ. κατὰ Δημ.; cf. Ulp. ad Dem Olynth. 2, 16. — inde a μήτε τὰ (13) usque ad κελεύοντοc v. 22 omnia iam S. recte restituerat. — 18 εχθρω̄ A. — 23 sq. E.: μὰ τὸν Δί']οὐχ ἑκου[cίωc δι' ὧν ἀπό]λλυ[ται νῦν ὁ κελε]ύ[cαc.

Col. II. δικα v. 1 et δικαc v. 2 sunt in E. IX, reliqua eorum versuum in I. Ipse coniunxi. — 3—7 partim in I sunt, partim in inferiore parte frg. IV. Id enim fragmentum ab Arabibus male conglutinatum rursus in duo dirimendum fuit, qua in re color quoque papyri viam monstrabat. I et IVb ipse coniunxi; versus 2—4, 6—7 iam E. recte restituerat. — 8 γίνεται ut videtur pr. A, quod praefert E. — 12 incipit frg. IIIb E. (12 ουτω, 13 ωδημοc); frg. I in v. 13 desinit. Ipse coniunxi. — 17 ταῦτα ο[ὐκ ἔξ. E.; O an C exstiterit, ex sensu solo diiudicandum est. — 20 γράψαc certum est e vestigiis

αἰτίαν ἔcχεc τῆ(ι) βου-
λῆ(ι) τῆ(ι) ἐξ Ἀρείου πά-
γου] (desunt v. III?) |

Frg. II (IV).

[καὶ cυκοφαντεῖc τὴν βου-
λήν, προκλήcειc προτιθεὶc
καὶ ἐρωτῶν ἐν ταῖc προκλή-
cεcιν· πόθεν ἔλαβεc τὸ χρυcί-
III (VII) ον, καὶ τίc] ἦν cο[ι ὁ
δούc, καὶ ποῦ· τελευ-
τῶν δ' ἴcωc ἐρωτή-
cειc καὶ ὅ, τι ἐχρήcω
λαβὼν τῶι χρυcίωι,
ὥcπερ τραπεζιτι-
κὸν λό[[γο]]γον παρὰ τῆc
βουλῆc] ἀπαιτῶν. ἐ-
γὼ δὲ τ]οὐναντίον |
ἡδέωc ἂν] παρὰ cοῦ IV
πυθοίμη]ν, τίνοc
ἂν ἕνε]κα ἡ ἐξ Ἀρείου
πάγου βου]λὴ εφη
. . . . καδι . . ο
. . . . ατοχρ .
. . . . . . ϱοιπ . . του
. . . . πατ . c
(desunt v. XX?) |

---

litterarum. — 25 λητη ut vid. A.

Frg. II componitur ex frg. Egg. II. IV.

Col. III. Praeter finem col. II et huius dimidiam partem nihil inter frg. I et II deesse videtur. — Verba καὶ cυκοφαντεῖc — ἀπαιτῶν (v. 8) ab Alexandro (π. cχημ. VIII, 457 W.) ex hac oratione ut exemplum διαcυρμοῦ afferuntur. Eorundem partem continere frg. E. II (col. III) E. vidit. — προτιθεὶc] ἐκτιθεὶc vindob. — ἐν om. vindob. — 2 που A: πῶc Alex. — 3 τελευτῶν A: τελευταῖον Alex. — 4 οτιεχρηcωι A; εἰ ἐχρ. Alex.; τί ἐχρ. S., εἰc τί ἐχρ. reponi iubet E. Secunda persona ad Demosth. refertur, quod recte intellexerunt Sch. (Dem. u. s. Z. III, 297, 3), W., L. Schmidt (Mus. Rh. XV, 230). Neque probavit qui alia docere studuit W. Tröbst (N. Jahrb. 1876 p. 205). — 5 λαβὼν om. Alex. — 6 τραπεζειτικον A. — 9 ἔ|πειτα? τ]ὸν ἐναντίον E.; ἐγὼ δὲ τὸν ἐναντίον W.

Col. IV. Adiunxi hanc particulam columnae, exstantem in frg. E. IV. Adiungendam esse W. quoque suspicatus est, qui haec supplet: ἐγὼ δὲ τὸν ἐναντίον | δικαίωc ἂν] παρὰ cοῦ | λόγον ἀπαιτοίη]ν, τ[ίν]οc | ἕνεκα τὴ]ν ἐξ Ἀρείου | πάγου βουλήν, ἣν] ψη|φίcματι] — —. Sed hoc fragmentum nunc, postquam ab illa particula quae male adhaeserat (v. ad col. II, 3) diremptum magisque evolutum est, aliquanto plura certioraque quam antea praebet, quae benigne mecum communicavit E. — v. 1 sqq . . . . παρὰ cοῦ[ἂν ἐροί|μη]ν τίνοc . . . . ἕνε|κα ἡ ἐξ Ἀ. [πάγου | βου]λὴ εφη (vel εψη; ἔφηνε?) E. — 4 ἐφ' ᾗ esse videtur. — 5 . . cα (vel τα) δι[ατ?]ο E. — 7 . . οιπ[ρο?]του E. — 8 . . . πατ. c vel παγου c E.

V (VIII)

Frg. III (V. I. II. III).
| (desunt v. VI)
. . . . . . .ειϲ. . . . .
. . . . . .ε δικαϲτ. .
. . . . . .αν ενοι. . . .
. . . . . .εϲθαι εμ. . .
. . . . . .αιωϲτω. . .
. . . . . .τὰϲ ἀποφάϲειϲ.
ο]ὐκ ἔϲτι ταῦτα, ἀλλὰ
π]άντων φανήϲον-
τα]ι μάλιϲτα δημο-
τικώ]τατα τῶ(ι) πράγμα-
τι κ]εχρημένοι· τοὺϲ
μὲ]ν γὰρ ἀδικοῦνταϲ
ἀπ]έφηναν, κα[ὶ] ταῦ-
τ' οὐ]χ ἑκόντεϲ, ἀλλ' ὑπὸ
τοῦ δ]ήμου πολλάκιϲ
ἀναγ]καζόμενοι· τὸ
δὲ κο]λάϲαι τοὺϲ ἀδι-
κοῦντα]ϲ οὐκ ἐφ' αὑτοῖϲ
ἐποί]ηϲαν, ἀλλ' ὑμ[ῖν
ἀπέδ]οϲαν τοῖϲ κυ-
ρ]ίοιϲ. Δ[ημοϲθένηϲ
δ' οὐ μόνον ἐπὶ το[ῦ |

VI (IX)

αὑτοῦ ἀγῶνοϲ οἴε-
ται δεῖν ὑμᾶϲ παρα-
κρούϲαϲθαι διαβαλὼν
τὴν ἀπόφαϲιν, — ἀλλὰ
καὶ τοὺϲ ἄλλουϲ ἀγῶ-
ναϲ ἅπανταϲ ἀφελέ-
ϲθαι ζητεῖ τοὺϲ τῆϲ
πόλεωϲ· ὑπὲρ οὗ δεῖ
ὑμᾶϲ νυνὶ βουλεύϲα-
ϲθαι προϲέχονταϲ
τὸν νοῦν, καὶ μὴ τῶι
λόγωι ὑπὸ τού[τ]ου ἐ-
ξ]απατηθῆναι. — τὰϲ γὰρ
ἀποφάϲειϲ ταύταϲ τὰϲ
ὑπὲρ τῶν χρημάτων
Ἁρπάλου πάϲαϲ ὁμοί-
ωϲ ἡ βουλὴ πεποί-
ηται καὶ τὰϲ αὐτὰϲ κα-
τὰ πάντων, καὶ ο[ὐ]δε-
μιᾶ(ι) προϲγέγραφεν
δ[ιὰ] τί ἕκαϲτον ἀπο-
φαί]νει, ἀλλὰ ἐπ[ὶ] κε-

Frg. III componitur e frg. H. XXVI. XXVII, E. VIII. VII. XIII, H. I. VII. XXV. XVI. XXX. IV. XIX. XXII.

Col. V. V. 7—24 sunt in frg. H. XXVI, praeter priorem partem versuum 13—16, quam habet frg. H. XXVII. Coniunxit S. — 9 post αν spatium vacuum est in A; itaque ibi sententia finiri videtur. — 11 τω fuisse videtur, non το vel π. S.: εἰ[πεῖν | ὡϲ οὐ δικ]αίωϲ π[εποίηται] τὰϲ ἀποφάϲειϲ. — 15 δημοτικώτατα S., qui etiam 19—24 restit. — 25 sqq. addidi frg. E. VIII: ..ιϲαν αλλυμ..|..οϲαντοιϲκυ; XIII (quod E. mecum per litteras communicaverat): ιοιϲ δ? | δουμο |, denique VII: νονεπιτο|. Πεποίηνται v. 25 S. addere voluerat; sicut idem v. 28 (h. e. ante col. VI): οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ.

Col. VI. Frg. H. Ia. Ipse hanc columnam cum antecedenti coniunxi; iuxta posuit iam S. — 3 διαλαβω̄ A pr., διαβαλω̄ corr. — 7 τοὺϲ delendum esse facile conieceris. — 8 οὗ S., ὧ[ν] B.

φαλαίου γράψαϲα ὁπό-
ϲον ἕκαϲτοϲ εἴληφεν
χ]ρυϲίον· τοῦτ' οὖν
ὀφε]ιλέτω. [ἢ] ἰϲχύ[ϲει
Δημοϲθ]ένη[ϲ] παρ' ὑ- |

VII (X)

μ[ῖν τῆϲ κατ' αὐτοῦ
ἀπο[φάϲεωϲ μᾶλλον;
οὐκ ἄ[ρ'] ἔϲ[τιν ὃϲ εἴληφεν,
ἀπογι[γνωϲκόντων τὴν
ἀπόφα[ϲιν ὡϲ οὗτοϲ οὐκ
ἔλαβεν, [καὶ ἀποφεύγου-
ϲι καὶ οἱ ἄ[λλοι πάντεϲ·
οὐ γὰρ δή[πουθεν Δημο-
ϲθένει [μὲν λέγειν τοῦ-
το ἰϲχυρὸ[ν ἔϲται, τοῖϲ
δ' ἄλλοιϲ ο[ὔ. — νῦν τοίνυν
οὐχ ὑπὲρ [εἴκοϲι τα-
λάντων δ[ικάζετε,
ἀλλ' [ὑ]πὲρ τ[ετρακο-
ϲίων, — οὐδ' ὑ[πὲρ ἑνὸϲ
ἀδικήμ[ατ]ο[ϲ, ἀλλ' ὑ-
πὲρ ἁπάντ[ων· — ἡ γὰρ
ϲὴ ἀπόνο[ια ὦ Δημό-
ϲθενεϲ ὑπ[ὲρ πάντων
τῶν ἀδ[ι]κο[ύ]ντων
νῦν προκ[ι]νδυν[εύ-
ει καὶ προαναιϲχ[υν-
τεῖ. — ἐγὼ δ' ὅτ[ι μὲν
ἔλαβεϲ τὸ χρυϲίον
ἱκανὸν οἶμαι εἶν[αι
ϲημεῖον τοῖϲ δικα-
ϲταῖϲ τὸ τὴν βουλήν
ϲου καταγνῶναι, |
ἧι ϲαυτὸν ἐ]πέτρεψαϲ·

VIII (I)

ου in A exstitisse recte affirmat Bb. — 23 γραψαϲ A pr. — 26 ὀφειλέτω B. S. — 27 παρ' ὑ|μ[ῶν Bb.

Col. VII. Frg. H. Ib. 1 [μᾶλλον τῆϲ | ἀπ[οφάϲεωϲ Finke (de Dinarcho, diss. Gryphisw. 1873). cf. Din. 1, 54. — 3 post α superscripta est littera, quam τ (ρ??) fuisse putaveris; certe ι non fuisse videtur. Sequebatur post ε rotunda littera (ϲ, ο); ι profecto non fuit, neque alius litterae pone eam ullum vestigium est. — 4 απογει A. — 7 ἄλλοι B. — 8 sqq. οὐ γὰρ δ[ίκαιον Δημο]ϲθένει [μὲν λέγειν τοῦ]το ἰϲχυρὸ[ν εἶναι S.; οὐ γὰρ δε[ῖ Δημ. μὲν B. Sed post δ exstitisse videri η etiam Bb. testatur. — 10 sq. τοῖϲ δ' ἄ. οὔ rest. S. B. — 11 καὶ γὰρ inserit S., καὶ B., et v. 13 δικάζετε S., δοῦναι δίκην B.; at εἴκοϲι v. 12 uterque. — 14 τετρακοϲίων B., τριακοϲίων S., cum deessent re vera paullo minus CCCL. — 16 ἀδικημάτων S., ἀδικήματοϲ B. probante Sch. — 17 sqq. B.: ὧν ἡ | ϲὴ ἀπ. ὦ Δ. ὑ[πόδικοϲ ἔρ|γων ἀδ[ί]κ[ω]ν οὖϲα κτἑ. Quae ego dedi a S. inventa sunt, nisi quod is v. 17 καὶ γὰρ ἡ scripsit et v. 19 ἁπάντων. V. 20 ἀδικούντων certum est (ita Bb. quoque affirmat). — 23 ὅτι μὲν B. Bb. recte (ὅτι ϲὺ μὲν S.). — 25 ἵκανον A.

Col. VIII. Ipse adiunxi. Septem primi v. sunt in frg. H. VII, octavus partim in VII partim in XXV, quinque proximi in XXV, tres deinde in XXX, extremi undecim in XVI leguntur. Frg. VII. XXV. XVI coniunxit S.; XXX ego huc rettuli. Id coniungendum esse cum XVI iam Shp. coniecerat, cui con-

τίνων δὲ ἕ]νεκα ἔλαβες,
ἅμα δὲ τί]cιν αἰτίαις
πᾶcαν τὴ]ν πόλιν κα-
τέλαβες]....ενος
............χρυcί-
..........τος τοὺc
............περ ει
......τὸν λόγ]ον ποι-
ήcομαι. ἐπ]ειδὴ γὰρ ἦλ-
θεν ὦ ἄν]δρες δικα-
cταὶ ῞Αρπα]λος εἰc τὴν
᾿Αττική]ν, καὶ οἱ πα-
ρὰ Φιλοξέ]νου ἐξαι-
τοῦντες αὐ]τὸν ἅμα
προcήχθηc]αν πρὸc
[τὸν δῆμον, μέμνηcθε]
ὡc τότε Δημ]οcθένης
ἐδημηγόρει] μακρὸν
λόγον διαπλ]έκων· οὔτε
γὰρ οἱ παρ]ὰ Φιλοξέ-
νου λέγο]υcι καλῶc
ἐκδοῦναι τὸν] ῞Αρπαλον
ἀξιοῦντες τ]ὴν πόλιν,
καὶ πάλιν] αἰτίαν οὐ

μικρὰν τ]ῶι δήμωι
δι᾿ ἐκεῖνο]ν παρ᾿ Α-
λεξάνδρο]υ καταλει- |
πομένην ὀρῶ]..... IX (II)
....
τα............
ἀνδρ..........
καὶ ἀναφ[έρειν τὰ χρή-
ματα ἅπα[ντα] εἰς [τὴν
ἀκρόπολιν, ἃ [ἤ]λθ[εν
ἔχων ῞Αρπαλος εἰ[ς τὴν
᾿Αττικήν, ἐν τῆ(ι) αὔρι[ον
ἡμέραι, — ῞Αρπαλο[ν δ᾿ ἤ-
δη ἀποδεῖξαι τὰ [χρή-
ματα, ὁπόcα ἐcτ[ίν· —
οὐχ ὅπωc πύθο[ιτο
τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν,
ὡc ἔοικεν, ὁπόcα ἦν,
ἀλλ᾿ ἵνα εἰδῆ(ι) ἀφ᾿ ὅcων
αὐτὸν δεῖ τὸν μιcθὸν
πράττεcθαι. — καὶ καθή-
μενος κάτω ὑπὸ
τῆ(ι) κατατομῆ(ι), οὗπερ
εἴω]θε κα[θ]ῆ[c]θ[αι], ἐκέ-

---

iecturae negat Bb. papyri speciem favere; recte, nam intercidit unus versiculus (17). — 1 επετρεψαc Bb. — 3 αἰτίαιc] cf. col. XI, 14; XIII, 19 sqq. — 4 sq. ἔνοχον τὴν πόλιν κατέcτηcαc MO., qui cf. Din. 1, 93. — 10—13 rest. S. — 23 ῞Αρπαλον recte legit Bb.

Col. IX. Versus 3—11 exstant in frg. H. III b, proximorum duorum pars in hoc, pars in XXV b; v. 14 divisus inter VII. XXV. XVI b, 15 inter XXV et XVI; reliqui in XVI servati sunt. Coniunxit S. — Exciderunt verba in hunc fere sensum: ἐὰν ἀφῶμεν αὐτόν. ταῦτ᾿ εἰπὼν ἔγραψε φυλάττειν καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὰ χρήματα ᾿Αλεξάνδρῳ. Dinarch. 1, 68; 70; 89 confert S. — 10 δὲ | δὴ S., δ᾿ ἤδη Sch. — 18 cf. Harpocr. v. κατατομή: ῾Υπερ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.· „καὶ καθήμενοc κάτω ὑπὸ τῇ κατατομῇ.“ — 19 κατωι A. — 20 οὗπερ B. Bb. — 21 εἴωθε καθῆcθαι (ci. MO.) certum puto.—

λευ[ε Μνηc]ίθεον τὸν
χορευτὴ[ν ἐρω]τῆcαι
τὸν ῞Αρπαλον, ὁπόcα
εἴη τὰ χρήματα τὰ ἀ-
νοιcθηcόμενα εἰc
τὴν ἀκρόπολιν. — ὁ δ᾿ ἀ-
πεκρίνατο ὅτι ἑπτα- |
X (III) κόcια τάλαντα] (desunt
v. XII)
[τὰ χρήματα εἶ-
ναι τη]λικ[αῦτα] αὐ-
τ]ὸc ἐν τῶι δ[ήμωι
πρὸc ὑμᾶc ε[ἰπών,
ἀναφερομέν[ων τρια-
κοcίων ταλά[ντων
καὶ πεντ[ήκοντα ἀν-
θ᾿ ἑπ[τ]ακοcίων, λ[αβὼν
τὰ εἴκοcι τάλα[ντα οὐ-
δένα λόγον ἐπ[οιήcα-
το.............
(desunt v. II)

ἐν τῶι δήμωι ἑ[πτα-
κόcια φήcαc εἶν[αι
τάλαντα, νῦν τὰ ἡ[μί-
cη ἀναφέρειc, κα[ὶ οὐ- |
δ᾿ ἐλογίc]ω ὅτι τοῦ XI
πάντα ἀνε]ν[ε]χθῆναι
ὀρθῶc] ε[ἰς ἀ]κ[ρ]όπολιν
καὶ ταῦ]τ[α] τὰ πρά-
γματα] (evanuere v. IV)
.......ο]ν δ[η.....
.....εκρινοντ.[ε]υ
......οὔ]τ᾿ ἂν ἐπρί-
ατο ῞Αρπαλ]οc τὸ ἀφε-
θῆναι, ο]ὔτ᾿ ἂν ἡ πόλιc
ἐν αἰ]τίαις καὶ διαβο-
λαῖc ἦν]. ἀλλὰ πά[ν-
τω]ν τούτων ὦ Δημό-
cθενεc ἡ χάρ]ιs
ὑμετέρ]α ἐcτίν
........μωc ἐγ-
.......ς τοὺc

---

22 ..[θε]ον B.; etiam Bb. vel θεον vel ειον fuisse affirmat.

Col. X. Totidem versuum fuisse videtur; qui exstant in frg. H. XVI c servati sunt. — 13 sq. τηλικ. αὐ|τὸc ἐν τ. δ. | πρὸc ὑμᾶc εἰπὼν περὶ τῶν | ἀναφ. B. — 15 εἶπεν ὡc S. — 16 ἑπτα|κοc. S. Bb.; cautius B....ακοcίων; οὐ τριακοc. MO. — 19 ante Є littera Θ a corr. supra v. addita. — 20 sqq. cf. Plut. Vit. X or. Demosth. 846 B: — — αἰτίαν ἔcχεν ὁ Δημ. δωροδοκίαc καὶ διὰ τοῦτο μήτε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνακομιcθέντων μεμηνυκὼc μήτε τὴν τῶν φυλαccόντων ἀμέλειαν (v. col. XII init.). haec enim, sicut quaedam eorum quae praecedunt, ex Hyperide desumpta puto. — 27 τὰ ἡ[μί|cηι (cηι A) B. Bb.

Col. XI (frg. IV a H.). Cum iam S. hoc frg. hoc loco collocavisset, ego etiam coniunxi cum eo quod praecedit. — 2 ἀνενεχθῆναι Bb. — v. 5 desinebat in N vel AI, 7 in NЄΤ. — 10 ante υ certe ο non fuit. ἐκρίνοντο εὐθύc, καὶ οὔτ᾿ κτέ.? — 17 ante η quod videtur (τα antea legi) tantundem fere spatium fuit quantum ante alterum ων v. 16. — in extr. vers. pro c antea ο legi. — 20 ante Τ vel Є vel C fuit. —

. . . . α]ιcχυν
. . . . νει
. . . . χρ]υcίον
. . . . νοίαc
. . . . γ]ὰρ ὅτι
. . . . αιcιω
. . . . τουʹ
. . . . πεν
. . . . c]ταcῆ-
XII (IV) ραc ἔλαβε· — cὺ δ' ὁ τῶι
ψηφίcματι τοῦ cώ-
ματοc αὐτοῦ τὴν φυ-
λακὴν καταcτήcαc
καὶ οὔτ' ἐγλειπομέ-
νην ἐπανορθῶν
οὔτε καταλυθείcηc
τοὺc αἰτίουc κρίναc
προῖκα δηλονότ[ι] τὸν
καιρὸν τοῦτον τετα-
μίευcαι; — καὶ τοῖc μὲν
ἐλάττοcι ῥήτορcιν
ἀπέτινεν ὁ Ἅρπαλοc
χρυcίον, τοῖc θορύβου
μόνον καὶ κραυγῆc
κυρίοιc, — cὲ δὲ τὸν τῶν
ὅλων πραγμάτων
ἐπιcτάτην παρεῖδεν;
καὶ τῶ(ι) τοῦτο πιcτόν; —
Τοcοῦτον δ' ὦ ἄνδρεc
δικαcταὶ τοῦ πράγμα-
τοc καταπεφρόνηκεν
Δημο[c]θένηc, μᾶλ-
λον δέ, εἰ δεῖ μετὰ
παρρηcίαc εἰπεῖν, ὑ-
μῶν καὶ τῶν νό-
μων, — ὥcτε τὸ μὲν
πρῶτον ωc. . τελι
XIII (V) ὁμο[λογεῖν μὲν εἰληφέ-
ναι τὰ χρήματ[α, ἀλλὰ
κατακεχρῆcθαι αὐτὰ
ὑμῖν προδεδανειc-
μένοc εἰc τὸ θεωρι-
κόν· — καὶ περιὼν Κνω-
cίων καὶ οἱ ἄλλοι φί-
λοι αὐτοῦ ἔλεγον ὅτι
ἀναγκάcουcι τὸν ἄν-
θρωπον οἱ αἰτιώμε-
νοι εἰc τὸ φανερὸν
ἐνε[γ]κεῖν ἃ οὐ βούλετα[ι,
καὶ εἰπεῖν ὅτι τῶ(ι) δή-
μωι προδεδαν(ε)ιcτ[αι
τὰ χρήματα εἰc τὴν

---

22 vel νει vel αιει. — 26 νcιω vel αιcιω legitur; at illud sensum non praebet. — 28 πεν|τακιcχιλίουc] vel tale quid fuisse ci. MO. Demadem sex milia staterum accepisse Dinarchus auctor est (I, 104), qua de re monet S.

Col. XII (frg. H. IV b). — 28 ᾤ[ετο δεῖν | ὁμο[λογεῖν εἰληφ. S. (ed. I), quod cum litterarum vestigiis non convenit. Post ω apices tantum litterarum servati sunt; ei qui post C (?) exstant ad N pertinuisse possunt.

Col. XIII (frg. H. IV c). 1 εἰληφέναι etiam B.; sed omnia hic incerta. — 6 περιὼν nunc cum B. relinquere malui; neminem enim περιϊών pronuntiavisse pro certo habeo. cf. Steph. Thes. ed. Dind. VI, 815. — 12 ου a corr. supra v. additum. — 13 littera H partim exstat in frg. H. XIX (v. ad

διοίκηcιν. — ἐπειδὴ
δ' ὑμῶν οἱ ἀκούcαν-
τεc πολλῶ(ι) μᾶλλον
ἠγανάκτουν ἐπὶ τοῖc
κατὰ τοῦ πλήθουc
τοῦ ὑμετέρου λόγο[ιc,
εἰ μὴ μόνον ἱκ[α-
νὸν εἴη αὐτῶι [τὸ
δεδωροδοκη[κέναι
(desunt v. IV?) |
XIV (VI) (desunt v. VII)
νοc . . . .
λέγ[ω]ν καὶ αἰτιώ[με-
νοc, ὅτι Ἀλεξάνδρωι
χαριζομένη ἡ βου-
λὴ ἀνε[λ]εῖν αὐτὸν
βούλεται· — ὥcπερ οὐ
πάνταc ὑμᾶc εἰδό-
ταc, ὅτι οὐδεὶc τὸν
τοιοῦτον ἀνα[ι]ρεῖ, ὃν
ἔcτιν πρίαcθ[α]ι, ἀλ-
λ' ὅντινα μήτε πεῖ-
cαι ἔcτιν μή[τ]ε χρή-
μα]cιν διαφθεῖραι.
(desunt v. VIII?) |

Frg. IV (VIII).

[τερα- |
XV (XIV) τεύη(ι) καὶ οὐχ ἅπαcιν
οἴει φανερὸν εἶναι,
ὅτι φάcκων ὑπὲρ τοῦ
δήμου] λέγειν ὑπὲρ
Ἀλεξά]νδρου φανερῶc
ἐδημηγ]όρειc; ἐγὼ γὰρ
οἶμαι καὶ] ἔμπροcθεν
γνῶναι] πάνταc ὅτι
τοῦτ' ἐ]ποίηcαc καὶ περὶ Θη-
βαί]ων καὶ περὶ τῶν
ἄλ]λων ἁπάντων,
κ]αὶ ὅτι χρήματα εἰc
ταῦτα] δοθέντα ἐκ τῆc
Ἀcίαc αὐ]τὸc cαυτῶι

---

col. XIV). — 23 τὸ δεδωροδ. B. Bb.; καταδεδ. S.

Col. XIV. Composuit S. ex frg. H. XIX et XXII; prior pars versuum in XIX, posterior in XXII exstat. Idem S. hanc columnam post XIII collocavit; coniunxi ipse, cum et margines fragmentorum H. IV et XIX congruant, et ex col. XIII una littera (v. 13 extr.) in frg. XIX servata sit.

Frg. IV (H. V). Fortasse praeter octo versus, qui extremi col. XIV fuere, nihil desideratur.

Col. XV (H. V a). — 1 πραγματεύῃ pridem S. (τί γὰρ ὦ Δημόcθενεc πραγμ.?). — 6 ἐδημηγόρειc S., δημηγορεῖc B. — 7 sq. οἶμαι καὶ et γνῶναι S., εἶπον καὶ et καὶ πρὸc B.
ποιηc·
— 9 ηκαcκαιπεριθη A. ὅ,τι πεποίηκαc B. Bb., uterque iudicans correctionem variamve lectionem fuisse ἐποίηcαc. Contra S.: ὅτι [πάντα] ποιήc[αc ἠπάτ]ηκαc, putans scilicet πάντα ποιήcαc omissa et a corr. addita esse. Sed post ποιηc nihil unquam nisi punctum fuit. Conicio scriptum fuisse
τουτε]ποιηc·
πεποι]ηκαc h. e. τοῦτ' ἐποίηcαc (delendi signa etiam XVI, 1 desiderantur). — 13 εἰc πόλεμον Sch. — 14 διοικήcε]ωc

ἰδίαι περιπ]οιηcάμενοc].......cαc τὰ (desunt v. XII?) |

XVI (XV) πρὸc τ[ὴ]ν Ἑλλάδα προcέπ[ε]cεν ὥcτε μηδένα προαιcθέcθαι· — τὰ δ᾽ ἐν Πελοποννήcω(ι) καὶ τῆ(ι) ἄλλη(ι) Ἑλλάδι οὕτωc ἔχοντα κατέλαβεν ὑπὸ τῆc ἀφίξεωc τῆc Νικάνοροc καὶ τῶν ἐπιταγμάτων ὧν ἧκεν φέρων παρ᾽ Ἀλεξάνδρου περί τε τῶν φυγάδων καὶ περὶ τοῦ τοὺc κοινοὺc cυλλόγουc Ἀχαιῶν τε καὶ Ἀρκά[δ]ων καὶ Β]οιωτῶ[ν.... (desunt v. XII?) |

XVII (XVI) ταῦτα cὺ πα[ρήιρηc[αι τ]ῶι ψηφ[ίcματι, cυλλαβὼν τὸ[ν Ἅρπαλον, — καὶ τοὺc μὲ[ν Ἕλλη[ν]αc ἅπανταc [πρεc]βεύεcθαι πεπ[οίηκαc ὡc Ἀλέξανδ[ρον, οὐκ *ἔχονταc ἄλλ[ην οὐδεμίαν ἀποc[τροφήν, — τοὺc δὲ [cατράπαc, οἳ αὐτοὶ ἂν ἧκο[ν ἑκόντεc πρὸc ταύτ[ην τὴν δύναμιν, ἔχοντεs τὰ χρήματα καὶ τοὺ[s cτρατιώταc ὅcουc ἕκ[αcτοc αὐτῶν εἶχεν, τούτουc cύμπανταc οὐ μόνον κεκώλυκαc ἀποcτῆναι ἐκε[ίνου τῆ(ι) cυλλήψει τῆ(ι) Ἁρπάλου, ἀλλὰ καὶ ....καcτον.. (desunt v. VI?) |

S. probante Sch.; at TOC (ΓOC, COC) in A fuisse etiam Bb. affirmat. — 15 περιπ. S.; ἰδίᾳ ipse addidi.

Col. XVI (frg. H. V b). 1 ελπιδα (λα supra) A; Ἑλλάδα B. probante Sch. καὶ παρ᾽ ἐλπίδα ταῦτα praecessisse putat Bb. — 6 supra ουτ linea transversa conspicitur. — 8 cf. Harpocr.: Νικάνωρ· Ὑπ. ἐν τῷ κ. Δημ. — 13 κοινω|νουc A pr.

Col. XVII (frg. H. V c). — 1 περιήρηcαι S.; idem in A fortasse fuisse dicit Bb. π[άντ᾽ ἔγραψαc | ἐ[ν τ]ῷ B. — 4 sq. Ἕλληναc Sch. et nunc Bb., quod unice verum est. — 5 πρεcβεύεcθαι B. Bb. Sch. — 8 ελοντ^α^c A. — 10 ἄλλουc B., βαρβάρουc Bb., cατράπαc S. τουcδεc vel τουcδεο Bb. quoque in A invenit. — 11 sq. ἧκον φέροντεc πρὸc ταὐτὸ τὴν δύν. Bb.; ἧκον ἀπιδόντεc πρὸc ταύτην τ. δ. S.; ἧκον ἑκόντεc πρὸc ταύτην τ. δ. B. — 20 τῇ [τοῦ B. — 22 ἕκαcτον B. S. an πεποίη]καc τὸν?

Frg. V (IX).

XVIII (XVII) | (desunt v. X) [ὑπὸ Δη]μοcθένο[υc ἀποcταλείc, — παρὰ δ᾽ Ὀλυμπιάδι Καλλίαc ὁ [Χαλκιδεύc, ὁ Ταυροcθένουc ἀδελφόc· — τούτουc γὰρ ἔγραψε Δημοcθένηc Ἀθηναίουc εἶναι καὶ χρῆται τούτοιc πάντων μάλιcτα. — καὶ οὐδὲν θαυμαcτόν· οὐδέποτε γὰρ οἶμαι ἐπὶ τῶν αὐτῶν μέν]ων εἰκότωc φίλουs] τοὺc ἀπ᾽ Εὐρίπου κ[έ]κτηται. — εἶτα cὺ περὶ φιλ]ίαc πρὸc ἐμὲ τολμᾶιc λέγειν]...λα (deest v. I?) |

XIX (XVIII) (desunt v. II) [ταύτην τὴν φιλίαν διέ]λυcαc αὐ[τόc, ὅτε χρ]υcίο[ν κα]τὰ τῆc πατρ]ίδοc ἔλα[β]εc καὶ μετ]εβαλο[ῦ], κ[α]ὶ καταγέλα]cτον μ[ὲ]ν cαυτὸν] ἐποίηcαc, κατή(ι)cχυν]αc δὲ τ[ο]ὺ[c] ἐκ τῶν ἔμπρ]οcθεν χρόνων τῶν α]ὐτῶν τί cοι προελομέ]νο[υc. κ]αὶ ἐξὸν ἡμῖν] λαμπροτάτοιc εἶναι] παρὰ τῶ(ι) δήμωι καὶ τὸ]ν ὑπόλοιπον βίον ὑ]πὸ δόξηc χρηcτῆc πα]ραπεμφθῆν[αι, ἅπα]ντα ταῦτα ἀνέτρ[εψαc, κα]ὶ οὐκ αἰcχύνει νυνὶ τηλικοῦτ[οc

---

Frg. V componitur ex frg. H. XV. XVIII. III. Bb. V. Colore pallido prae reliquis omnibus insigne est.

Col. XVIII. Frg. H. XV a, quocum coniunxi Bb. V (v. 19 sqq.). — 10 sqq. de Aristione sermo fuerit, v. S., qui cf. Harpocrat.: Ἀριcτίων· Ὑπ. κατὰ Δημ.. οὗτοc Cάμιοc μέν ἐcτιν ἢ Πλαταιεύc —, ἐκ μειρακυλλίου δ᾽ ἑταῖροc Δημοcθένουc, ἐπέμφθη δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ πρὸc Ἡφαιcτίωνα ἕνεκα διαλλαγῶν, ὥc φηcι Μαρcύαc ἐν ε´ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον. — 19 sqq. frg. Bb.: π (paragr.) — | κ — | ουδ — | επιτω — | .ων — | — | κ — | . Margines optime congruunt. — 25 κέκτηται B. Bb. — dein B.: εἶτα cὺ ποικιλί]αc πρὸc ἐμὲ τολ[μᾷc; Bb. et περι et ιαc v. 26 recte agnovit.

Col. XIX. V. 3—17 sunt in frg. H. XVIII, proximorum duorum pars in hoc pars in XV, reliqui omnes in XV. Coniunxi ipse, neque dubia res est; ceterum ante me Bb. idem suspicatus est. — 4 sqq. [λα|βὼν χρ]υcίο[ν κα]τὰ τῆc [πατρ. B.; ἔλαβεc Bb. — 6 καταγέλαcτον Bb. ci. (nunc — CION in A dispicitur); an κατάπτυcτον? — 7 μὲν cαυτὸν Bb.; idem v. 9 τοὺc ἐκ τῶν invenit. — 10 ἔμπροcθεν B. S. — 18 sq. frg. XV: ν — — | τρ.......ο (inferior pars litterae, congruens cum superiore quae est in XVIII) — |. — 20 τηλικοῦτοc

ὧν ὑπὸ μ(ε)ιρακίων
κρινόμενος περὶ
δωροδοκίας. — καίτοι
ἔδει τοὐναντίον ὑ-
φ' ὑμῶν παιδεύεσθαι
τοὺς νεωτέρους
τ]ῶν ῥητόρων, καὶ
εἴ] τι προπετέστερον |
XX (XIX) ἔπραττον ἐπιτιμᾶ-
cθαι καὶ κολάζεcθαι. —
νῦν δὲ τοὐναντίον
οἱ νέοι τοὺς ὑπὲρ
ἑξήκοντα ἔτη cω-
φρονίζουcιν. — διό-
περ ὦ ἄνδρες δ[ικα]σταὶ
δικαίως ἂν ὀργίζοι-
cθ]ε Δημοcθένει,
εἰ καὶ δόξης ἱκανῆς
καὶ] πλούτου πολλοῦ
δ[ιὰ ὑ]μᾶς μετεcχη-
κὼ[c] μηδ' ἐπὶ γήρως
ὀδῶι κήδεται τῆς
πα[τρί]δος. ἀλλ' ὑμεῖς
μὲν ἤ(ι)cχ[ύ]νεcθε ἐ-
πὶ [τ]ῆς [οἴκαδ' ὁδο]ῦ
τοὺς περιεστηκότας
τῶ]ν Ἑλλήνων, ὅτε
τινῶ]ν κατεχειρο-
τον]εῖτε, εἰ τοιούτου[ς
καὶ] δημαγωγοὺς κα[ὶ
cτρ]ατηγοὺς καὶ φύλα-
κα]c τῶν πραγμ[άτων
ἔχειν δοκ]οῖτ[ε.....
(desunt v. III?) |
ο............. XXI
ρ... ....
μ.............
δε............
νε............
τοι...........
εcα...........
κου...........
κε............
να............

δικ...........
την...........
κτην..........—
μεν...........
ταcτ..........
κυν...........
των...........
ταc λα........
κουντ.........
χαισε.........
τημ...........
κλαπ..........
των.........[κιν-
δυνε[υ.........
τουσ..........
πιcτ..........
καιτ[α........
ταιcδ.........
τεδ[α.........

Frg. VI (X).

XXII (XX) | ο]ὐ γάρ ἐcτιν ὁμοίως
δεινό]ν, εἴ τις ἔλα-
βεν], ἀλλ' εἰ ὅθεν μὴ
δεῖ, ο]ὐδ[έ] γ' ὁμοίως
ἔχ]ου[c]ιν οἱ ἰδιῶται
οἱ λαβ]όντες τὸ χρυcίον
καὶ] οἱ ῥήτορες καὶ οἱ
cτρατ]ηγοί. διὰ τί; ὅτι τοῖς
μὲν] ἰδιώταις Ἅρπα-
λος ἔ]δωκεν φυλάτ-
τειν τ]ὸ χρυcίον, οἱ δὲ
cτρατη]γοὶ καὶ οἱ ῥήτο-
ρες πρ]άξεων ἕνεκα
εἰλή]φαcιν. οἱ δὲ νό-
μοι τοῖς] μὲν ἀδικοῦ-
cιν διπλ]ᾶ, τοῖς δὲ δω-
ροδοκοῦσι]ν δεκαπλᾶ
τὰ ὀφλ]ήματα π[ρ]οcτάτ-
τουcιν] ἀποδιδόν[α]ι·
ὡς γὰρ ο]ὖν τὸ τιμη-
θῆναι] ἔνεcτιν ἐκ
τῶν ἄλ]λων τούτοις
μόνοι]c, οὕτω καὶ

ὧν B. — 26 sqq. νεωτερουcτῶν|. ων A.

Col. XX. Frg. H. IIIa, quod adiunxerunt S. B. Bb. Quorundam versuum principia sunt in XVIII. — 4 οινεοιόιτουc A. — 8 primae litterae quod superest exstat in XVIII. — 10 sq. expediverunt S. B. — 12 δι' ὑμᾶc S., διά γ' ὑμᾶc B. — 13 κ est in XVIII. — 14 ἐπὶ γήρωc οὐδῷ S. Bb., qui ὀδῷ mavult. cf. Poll. II, 15: λέγοιτο δ' ἂν καθ' Ὑπ. καὶ ἐπὶ γήρωc οὐδῷ. — κήδεται τῆc πατρίδοc ci. MO. — 15 π(XVIII)α...δο-λ caλυμειc A. — 16 μ, 17 πιτ sunt in XVIII. In III autem superficies chartae laesa neque bene curata est; nam litterae ενηcχ nunc in v. 17 detrusa leguntur. — 18 περιεcτηκόταc Bb. — 21 τοιούτουc S. — 22 μὲν δημ. S. — 23 φύλακαc S.

Ad huius col. v. 10 spectant fortasse Plutarchi verba (Demosth. c. 12): — — ὁμολογεῖν δὲ καὶ τοὺc ἀπεχθανομένουc, ὅτι πρὸc ἔνδοξον αὐτοῖc ἄνθρωπον ὁ ἀγών ἐcτι· καὶ γὰρ Αἰcχίνηc καὶ Ὑπερ. τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ κατηγοροῦντεc εἰρήκαcιν.

Col. XXI. Frg. H. IIIb. — 16 ante h. v. in A signum ⋥ appictum est. — 26 πειc. A pr., corrector Є literam transfixit et Τ supra versum addidit.

Frg. VI. Coniunxit duo fragmenta H. (VIII et XIV) primus S.; columnarum trium XXII—XXIV superiorem partem VIII, inferiorem XIV servavit.

Col. XXII. Novem primi versus exstant in VIII, et decimi undecimique pars prior; reliqua in XIV. — 1 restit. S. B. — 2 δεινόν S., ἄδικον B. — 4 δεῖ S., ἐξῆν B. — 5 litterae ΟΥ in A transfixae sunt. Fortasse dittographia olim fuit: εχουc]ου[c]ιν. Ἀδικοῦcιν S. B. — 6 λαβόντεc S. (οἱ ipse addidi), λαμβάνοντεc B. — 7—9 restit. B. S. — 10 sq. rest. S. — 13 πράξεων recte S[1]. — 14 φασιν in A legit Bb., recte ut videtur; εἰλήφαcιν Bb. Sch. (δωροδοκοῦcιν, quod S[1]. ci., ne cum spatio quidem convenit). — qui sequitur locus concinit cum Dinarcheis (1, 60; 2, 17), quae contulit S. — 19 ἀποδιδόναι S. B. — 20 τὸ τίμημα S. B. — 21 pro εν etiam cαι legi potest. — 22 μων A? αων legit Bb. — 23 inter c et ουτωι (ita A, cf. or. II, 41, 2) aliquantum spatii est. —

αἱ ζημί]*αι* παρ' ὑμῶν
καθεστᾶς]*ιν* κατ' αὐτῶν
δεινότερ]*αι*. ὅπερ γὰρ
καὶ ἐν τ]ῶι δήμωι εἶ-
πον, π]ολλὰ ὑμεῖς ὦ
ἄνδρ]ες δικασταὶ δί-
δοτε ἑ]κόντες τοῖς |
XXIII (XXI) στρατηγοῖς καὶ τοῖς
ῥήτορσιν ὠφελεῖ-
σθαι, — οὐ τῶν νόμων
αὐτοῖς δεδωκότων
τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τῆς
ὑμετέρας πρᾳότητος
καὶ φιλανθρωπίας, —
ἓν μόνον παραφυλάτ-
τοντες, ὅπως δι' ὑμᾶς
καὶ μὴ καθ' ὑμῶν ἔ-
σται τὸ λαμβανόμε-
νον· — καὶ Δημοσθένη
καὶ Δημάδην ἀπ' αὐτῶν
τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει ψη-
φισμάτων καὶ προξε-
νιῶν οἶμαι πλείω
ἢ ἑξήκοντα τάλαντα
ἑκάτερον εἰληφέναι,
ἔξω τῶν βασιλικῶν
καὶ τῶν παρ' Ἀλεξάν-
δρου. — οἷς δὲ μήτε ταῦ-
τα ἱκανά ἐστιν μήτ' ἐ-
κεῖνα, — ἀλλ' ἤδη ἐπ' αὐ-
τῶι τῶι σώματι τῆς
πόλεως δῶρα εἰλή-
φασι, πῶς οὐκ ἄξι-
ον τούτους κολ[άζ]ειν
ἐστίν; — ἀλλὰ τῶν μὲν
ἰδιωτῶν ὑμῶν ἐάν |
τις ἀρχήν τιν[α ἄρχων XXIV (XXII)
δι' ἄγνοιαν *ἢ* [δι' ἀπει-
ρίαν ἁμάρτη(ι) *τ*[ι, οὗτος
ὑπὸ τούτων *κ*[αταρρη-
τορευθεὶς ἐν τῶι [δικα-
στηρίωι ἢ ἀπο[θανεῖ-
ται ἢ ἐκ τῆς πατ[ρίδος
ἐκπεσεῖται· — αὐτ[οὶ δὲ
τηλικαῦτα ἀδικ[ήσαν-
τες τὴν πόλιν οὐδ[ε-
μιᾶς τιμωρία[ς τεύ-
ξονται; καὶ Κόν[ων
μὲν ὁ Παι(α)νιεύς, [ὅτι
ὑπὲρ τοῦ ὑοῦ ἔλαβ[εν

25 ante κατ ιν potius quam αι esse visum est. omnino autem horum versuum (inde a 20) incertior restitutio. Antea tentaveram: οὐδ' ἁπλο]ῦν τὸ τίμη|μα καὶ] ἕν ἐστιν ἐκ | τῶν νό]μων τούτοις, | ἀλλὰ το]σούτωι καὶ | τιμωρί]αι παρ' ὑμῶν | ἰσχυρότερ]αι κατ' αὐτῶν | ὅσῳ τιμ]αί. ὅπερ γὰρ κτέ. — αυτω̄ A. — 26 vel αι vel ν. — 27 ἤδη ἐν τ. δ. S. — 30 restit. S.

Col. XXIII. Frg. VIIIb habet versus 1—9 primasque litteras (κ et c) decimi et undecimi. — 10 rest. S. — 13 αυτω̄ A. — 16 πλειωι A. — 26 φασιν A pr.

Col. XXIV. 1—8 sunt in VIIIc, 12—29 in XIVc, 9—11 versuum priores partes in XIV, posteriores in VIII. — 1 τιν' ἄρχων B., τινα ἄρξας S. — 2 ἢ δι' ὀλιγωρίαν B., οὐ πονηρίαν S., ἢ δι' ἀπειρίαν Bb. — 3 οὗτος S., τι ipse addidi. — 4 καταρρητ. S. — 5 τορηθεις A pr. — 12 Κόνων B. S. — 14 υπερ τουου A pr.; corr. υ addidit. ὑοῦ, non υἱοῦ (ed. I) Atticam

τὸ θεωρικὸν ἀπ[οδη-
μοῦντος, πέντ[ε δρα-
χμῶν ἕνεκεν [ἱκε-
τεύων ὑμᾶς τάλαν-
τον ὦφλεν ἐν τῶι
δικαστηρίωι τούτων
κατηγορούντων· —
καὶ Ἀριστόμαχος ἐ-
πιστάτης γενόμε-
νος τῆς Ἀκαδημ(ε)ίας,
ὅτι σκαφεῖον ἐκ τῆς
παλαίστρας μετενεγ-
κὼν εἰς τὸν κῆπον
τὸν αὑτοῦ πλησίον
ὄντα ἐχρῆτο καὶ ἔφη |
XXV (desunt v. XXIV)
τ. . . . .
ο*τ*. . . . .
α*τ*. . . . .
σθο. . . . .
με*π*. . . . . |

Frg. VII (VII).

| . . . .*ντοπα* XXVI
. . . .*ατοαν*
. . . .*α*
. . . .*ο*
. . . .*τι*
. . . .*οι*
. . . . .ε
(desunt v. XXI?) |
μὴ νομίζ*η*[τε διὰ XXVII (XIII)
τῆς τούτω[*ν* δωρο-
δοκίας τὰ τυ[χόντα τῶν
πραγμάτω[ν παρέλ-
κεσθαι. — ο[ὐ γὰρ ἄδηλόν
ἐστιν ὅτι [πάντες
οἱ ἐπιβουλεύοντε[ς
τοῖς Ἑλληνικοῖς πρ[ά-
γμασιν τὰς μὲν μ[ι-
κρὰς πόλεις τοῖς ὅ-
πλαις συσκευάζο[ν-
ται, τὰς δὲ μεγάλας

scripturam esse docuit P. Foucart (Revue de philol. N. S. I, p 35). — 20 τουτω̄ A. — 22 cf. Harp. v. ἐπιστάτης: ἐλέγετο δ' ἐν τοῖς κοινοῖς καὶ ὁ ἐφεστηκὼς πράγματι ὁτῳοῦν, ὡς Ὑπ. τε ἐν τῷ κ. Δημ. καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος φανερὸν ποιοῦσιν. Si compares Aeschinis locos (§ 14 et 222), huc potius glossam referas quam ad col. XII, 18. — 24 Ἀκαδημείας West. — 29 ἔφη B.; S. de ephebis cogitare mavult.

Col. XXV. Frg. H. XIVd. — 1. 2. 3 pro τ etiam π fuisse potest. — 4 σθο vel σθε.

Frg. VII componitur e frg. Harr. XX. X, quae ego coniunxi. Color paullo pallidior est in utroque.

Col. XXVI. V. 1—3 sunt in frg. XX, reliqua in Xa.

Col. XXVII. Frg. H. Xb. — 1 ἵνα vel οὐ δέδοικα praecesserit. μὴ νομίζετε δὲ ὑπὸ S. — 3 δοκιασατυ A pr. — τὰ τυχόντα τῶν B. S. — 4 sq. ἀλίσ|κεσθαι? κ certe fuit, non π (ἀνατρέ|πεσθαι S.) neque ν (λυμαι|νεσθαι? Bb.). — 5 ἄδηλον S., ἀφανές B. — 6 πάντες S., ἐκεῖνοι B. — 9 με[ι|κρας A. — 11 συσκευαζε|σθαι A pr., συσκευαζο[ν|ται A corr. —

τοὺϲ δυναμένουϲ
ἐν αὐταῖϲ ὠνούμε-
νοι, ο]ὐδ' ὅτι Φίλιπποϲ
τηλικ]οῦτοϲ ἐγένετο
ἐξ ἀρχ]ῆϲ χ[ρ]ήματα δια-
πέμψα]ϲ [ε]ἰϲ Πελο-
πόννη]σον καὶ Θετ-
ταλίαν] κ[α]ὶ τὴν ἄλλην
Ἑλλάδα], καὶ τοὺϲ ἐν
δυνάμει] ὄνταϲ ἐν
ταῖϲ πόλε]σιν καὶ προ-
εϲτῶταϲ] (desunt v. V?) |

καὶ λαμ]π[ρ]ότατον τῆϲ
τοῦ δήμ]ου [δια]νοία[ϲ
ϲημεῖον. καὶ γρά]ψαι ὦ
Δημόϲθενεϲ]

* * *

(Bb. III)
.....ὑ]πὸ το[ῦ ψη-
φίϲματοϲ [ἡλωκέ-
ναι ϲε αὐτόμ[ατον, οὐ-
κ ἐποίηϲαν......
γενομεν........

* * *

Frg. VIII (XI).

XXVIII (XXIII) | ....π]ολέμου οὐδε-
πώποτε] ὑμ[ῶ]ν ο[ὔ]τοι
κατε]ψηφίσαντο, ἀλ-
λ' ἐκ πάν[τ]ων ἔϲωϲαν
ὑμᾶϲ· μ]έγιστον γὰρ

[ὁ δῆ- |
μοϲ ἐποίηϲεν, ὥϲτ'
αὐτ[ὸ]ϲ ὑπὸ τῆϲ τύχηϲ
ἀφαιρεθεὶϲ τὸν ϲτέ-
φανον, ἡμῶν ὂν ἔ- XXIX (XXIV)

---

16 γε τοϲοῦτοϲ S., τηλικοῦτοϲ B. ουτοεγενετο A pr. — 17 πολλο]ῖϲ S., ἐξ ἀρχ]ῆϲ B., δεϲπότ]ηϲ Bb., et η quidem certum videtur. — 18 διαπέμψα]ϲ [εἰ]ϲ S., διαδιδοὺϲ εἴ]ϲ [τ]ε non recte B. — 22 ἐν τέλει S., ἐν τέλει τε Bb. an ἐν[δυναϲτεύ]ονταϲ? — 23 προ[ϲτάταϲ τοῦ δήμου S.

Frg. VIII componitur ex frg. H. XI. XXIII, quae coniunxit Bb. Frg. XI et ipsum colore pallidiore est, neque minus Babingtoniana duo quae subiunxi.

Col. XXVIII. Frg. H. XI a. Quae in hac col. nunc restitui, pleraque satis certa sunt. — 3 τ(vel π)εψηφιϲαντο αλ dubitanter etiam Bb. — 4 rest. S. B. — 5 in γὰρ etiam Bb. incidit.

Frg. Bb. III argumento coniungi videtur. Ita fere sententiam expleas: καὶ γράψαι ὦ [Δημόϲθενεϲ τολμήϲαντοϲ ϲοῦ κατὰ ϲαυτοῦ θάνατον τὴν ζημίαν, ἐὰν ἀποφήνῃ ϲ' ἡ βουλὴ εἰληφότα τι παρ' Ἁρπάλου, ἐπειδὴ ἀπέφηνεν καὶ ϲυνέβαινεν] ὑπὸ τοῦ ψηφίϲματοϲ ἡλωκέναι ϲε αὐτόματον, οὐκ ἐποίηϲαν οὗτοι τὸ γενόμενον ἐπ' αὐτοῖϲ κτλ. — Bb. sic: καὶ νῦν δὴ τοῦτο καλῶϲ ϲυμβέβηκεν, ὑπὸ τοῦ ϲοῦ ψηφ. ἡλωκέναι ϲεαυτόν, ὡϲ ἔοικε, ποιήϲαντα τὴν γενομένην ζήτηϲιν.

Col. XXIX (frg. H. XI b). — 2 τύχηϲ B. Bb. —

δωκεν οὐκ ἀφείλετο. —
οὕτωϲ οὖν ἡμῖν τοῦ
δήμου προϲενηνε-
γμένου οὐ πάντ' ἄ(ν) δι-
κ[αίωϲ] αὐτῶ(ι) ἡμεῖϲ
ὑπη]ρετοῖμεν καὶ
εἰ δ[έοι ἀ]ποθνήϲκοι-
μεν [ὑπὲρ] αὐτοῦ; ἐγὼ
...........υκατα
..............ε
..............θο
.............ια

* * *

(Bb. II) μ..ευπ..ε......
ϲ]θαι εὐεργετήματ[α·
οὐ γὰρ τὴν ἑτέρων
π]ατρίδα εὖ π[ο]ιεῖν
αὐ]τούϲ, ἀλλὰ τὴν ἑαυ-
τῶν, ο]ὐδὲ μ....ε

* * *

| αν καὶ λόγου δύνα- XXX (XXV)
μιν ἀποδεικνύμε-
νοϲ διατετέλεκαϲ· — καὶ
ὅτε μὲν ἡγοῦ τὴν
βουλὴν ἀποφαίνειν
τοὺϲ ἔχονταϲ τὸ χρυ-
ϲίον, πολεμικὸϲ ὤν
καὶ ταράττων τὴν πό-
λιν, ἵνα τὴν ζήτηϲιν
ἐκκρούοιϲ· — ἐπειδὴ δὲ
ἀναβάλοιτο τὸ ἀπο-
φῆναι ἡ βουλή, οὔπω
φάϲκουϲα εὑρηκέ-
ναι, τότ' ἐν τῶ(ι) δήμωι
ϲυγχωρῶν Ἀλεξάν-
δρω(ι) καὶ τοῦ Διὸϲ καὶ
τοῦ Ποϲειδῶνοϲ εἶ-
ναι εἰ βούλ]οιτο, [κ]αὶ ἀφι-
κομένου?] (desunt v. X?) |
οσ̣τουϲ......... XXXI (XXVI)
εβουλευ........

---

5 ειλατο A pr. — 9 δίκαι' ἂν B., δικαίωϲ ἂν S., adversante Sch. propter spatium lacunae. Est autem necessarium ἄν, neque cum Bb. et Sch. ante ὑπηρ. insertum cum spatio magis convenit. — 11 δὴ καὶ ἀπ. S.; rectius B. Bb. εἰ δέοι.

Frg. Bb. II melius collocari non posse visum est. Sententia haec fuerit: atque ego quidem (col. XXIX, 12) omnia quae civium quidam populo praestent, non puto iure beneficia appellari posse; non enim alienae patriae eos benefacere, sed suae e. q. s. — 1 εὖ π[οι]ε[ῖ?

Col. XXX. Frg. H. XI c XXIII a, quae coniunxit Bb. In hoc sunt extremae litterae versuum 16—18, viditque Bb. fibram quandam conspicuam decurrentem supra ΤΟΥΔΙΟϹΚ (v. 16, frg. XI) continuari supra ΑΙ (XXIII). Color in XXIII magis fuscus est. — 1 „fort. ἀναίδειαν“ S. — 15 ϲυνχωρων A. — 16 posterius αι est in XXIII; item v. 17 ϲει, v. 18 ιαφι. S.: καὶ τοῦ Δ. καὶ τοῦ Π. εἶ[ναι υἱῷ, εἰ βούλ]οιτο, [κα]ὶ ἃ φί[λον εἴη αὐτῷ ἀπενέγκαϲθαι. Sed υἱῷ vocabulo spatium non sufficit.

Col. XXXI. Frag. H. XI d, XXIII b; in hoc exstant v. 13—21. — 1 ϲετουϲ? Bb. — 2 vel εβουλετ vel εβουλευ

στῆcαι εἰκό[να Ἀλεξάν-
δρου βαcιλ[έωc...
κητ..του θε[οῦ. — ......
του............
θειν..........
καιε.........[αγ-
γελίαν.....[Ὀλυμ-
πίαc..........
(desunt v. II)
κακαι.........
ἀπήγ[γειλε τῶι δή-
μωι..........—
ξ............
c............
ε............
π............—
ψ............
τ............
(desunt v. VII?) |

............ραυ
.............πε
(desunt v. IV)
.............ν
(desunt v. XIV?)
XXXIII (XI) [ἀφεῖcθαι πάντων τῶν ἐγ-|
κλημάτων, καὶ κ[ή-
ρυγμα περὶ [τού]των
ἐποιήcατο· — οἱ δ' [ἀντὶ
τοῦ ἀποδόντεc ἃ ἔλαβο[ν
ἀπηλλάχθαι — τιμω-
ρίαc καθ' αὐτῶν καὶ
ζητήcειc ἔγραφον. —
τοὺc δὴ τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆc
ἀδικήcανταc καὶ δω-
ροδοκήcανταc, ἀδεί-
αc δ' αὐτοῖc δοθείcηc
μὴ ἀποδόνταc τὸ
χρυcίον τί χρὴ ποιεῖν;
ἐὰν ἀτιμωρήτουc; —
ἀ(λ)λ' αἰcχρὸν ὦ ἄνδρεc
δικαcτ[αὶ ἰ]δίων ἕνε-
κα ἐγκ[λη]μάτων πό-
λεωc cωτηρίαν κιν-
δυ]νεύειν· οὐ γὰρ ἔ-
cτι]ν ὑμᾶc τ[ο]ύτων
ἀπ]οψηφίcα[c]θαι, μὴ

Frg. IX (VI).

XXXII | (desunt v. III)
.............ε
...........ιcοι
.............τηι
.............η7

---

fuit. ἐβουλεύεcθε περὶ τοῦ B. — 5 κητηcθε A pr.; litterae (τ?)ηc a correctore lineolis transfixae sunt, qui superscripsit τ..του (post prius τ ductus plures sunt valde intricati; putes scriptum fuisse α, rursusque id transfixum esse. de altero T nunc Γ tantum superest). Προcθήκῃ τῇ τοῦ θεοῦ B.; καὶ (vel τοῦ) ἀνικήτου θεοῦ S.; ἂν δ' ἀνάγ|κῃ ᾖ τοῦ θεοῦ ego ed. I. — 19 vel π vel το legitur.

Frg. VI. H. frg. II, cui adiunxi parvulum frg. Bb. IV.

Col. XXXII. Frg. H. IIa.

Col. XXXIII. Frg. H. IIb. — ἀφεῖcθαι πάντων τῶν ἐγ- adiecit S. — 3 sqq. restit. S. — 4 αποδοντοcελαβο[ν A pr. — 5 de interpunctione v. praefat. — 19—21 restit. B. et S. Non

οἰομένο]υς ἀναδέξα-
cθαι δεῖν].....μα
.............εν
(desunt v. IV?) |
XXXIV (XII) (desunt v. XIII)
σ............
σ............—
ὑπ.......[Ἀλεξαν-
δρο...........
Ἀττ[ικη.........
κ............—
μ[ὴ τοίνυν ὦ ἄνδρεc
δικασ[ταὶ προτιμᾶτε
τὴν τούτω[ν πλεο-
νεξίαν τ[ῆc ὑμετέ-
ραc αὐτῶν [cωτηρί-
αc· — μηδὲ λη[μμάτων
αἰcχρῶν ἕν[εκα τὸν
πόλεμον, ἀλ[λὰ πρα-
γμάτων ἀξιω[τέρων |
XXXV καὶ] μεταλ[λ]α[γῆc ἀμεί-
νονοc] ποιή[cηcθε
(desunt v. XXVI?) |

Frg. X (XV).

| (desunt v. V) XXXVI (XXX)
.......εσαλε.
...ὑ]πὲρ αὐτῶν ε-
.....οιc τὴν εἰρή-
νην ἐπ]οιηcάμεθα
.......βουλευω
.........ων χρη
.........εν χε.
(desunt v. XVI?) |
αὐτῶ(ι) παρ' ἑκάcτου XXXVII (XXXI)
ἡμῶν γίγνεcθαι, — καὶ
τὸ μὲν κατηγορεῖν
ἐν τῶι δικαcτηρίωι
καὶ ἐξελέγχειν τοὺc
εἰληφόταc τὰ χρήμα-
τα καὶ δεδωροδοκη-
κόταc κατὰ τῆc πατρί-
δοc ἡ[μῖν] προσ[έτ]α-
ξεν [τοῖc ἡιρημένοιc
κατη[γόροιc]· τὸ δ' ἀ[πο-
φῆναι τοὺc ε]ἰληφόταc
ἀπέδωκεν τ]ῆ(ι) βουλῆ(ι)

---

recte Bb. v. 20 χρηνυμαc in A legisse videtur. — 22 propter ἀναδέξαcθαι cf. Dinarch. 1, 106.

Col. XXXIV. Frg. H. IIc. — 20 sq. ὦ ἄνδρεc δικαcταί ci. B.; δί[κ]αι[ον S.; 22 τὴν τούτων πλεον. uterque. — 26 πόλεμον ἀ[λλὰ πρα]γμάτων ἀξίων S.; πρ. ἀξ. etiam B. — Margo infra non exstat.

Col. XXXV. Frg. Bb. IV, quod initium columnae continet.

Frg. X componitur ex frg. H. VI et XII, quae coniunxit S.; etiam Bb. coniungenda esse suspicatus est.

Col. XXXVI. Frg. H. VIa. — 6 post λ vel ε vel ο insecutum esse videtur. — 7 ὑπὲρ αὐτῶν ἐκείνοιc S.; ὑπ. αὐτ. ἐπὶ τούτοιc B.

Col. XXXVII. Frg. H. VIb. — 1 αὐτῷ recte B., quod vocabulum ad populum refertur; praecesserint ὁ δῆμοc διώριcεν ἃ δεῖ. — 2 ημιν A pr. — 5 εξελεγξειν A pr. — 9 sq. S. dubitanter: ἡμῖν προcήκει, ξένουc τε καὶ φίλουc κατηγοροῦcιν· τὸ δὲ..; contra B.: ἡ βουλὴ προcέταξεν ἡμῖν τοῖc αὐτῶν κατηγόροιc, et Sch.: ἡμῖν προcέταξεν ἡ βουλὴ τοῖc

τῆι ἐξ Ἀρείου] πάγου, ἣ τούτους εἰς τ]ὸν δῆμον ἀπέδει]ξεν· τὸ δὲ κολάσαι τ]οῖς [δικασταῖς ὑμῖν] desunt vers. XI?) [ἐξ Ἀρείου |

XXXVIII (XXXIII) πάγου. — ἐὰν δὲ ἡ ψῆφος μὴ ἀκόλουθος γένηται τοῖς νόμοις καὶ τοῖς δικαίοις, τοῦτο δὴ ὦ ἄνδρες δικασταὶ παρ' ὑμῖν ἔσται καταλελειμμένον. — διόπερ δεῖ πάντας ὑμᾶ[ς] το.........
............δας
(desunt v. II)
τὴ]ν σωτη[ρίαν τῆς π]όλεως [καὶ] τὴν ἄλλη]ν ⟦τὴν⟧ εὐδαιμονίαν τὴν ὑπάρχουσαν ὑμῖν ἐν τῆι χώραι καὶ κοινῆ(ι) πᾶσι καὶ ἰδία(ι) ἑνὶ ἑκάστωι, — καὶ εἰς τοὺς τάφους τοὺς τῶν προγόνων τιμωρήσασθαι τοὺς ἀδικοῦντας ὑπὲρ ἁπάσης τῆς πόλεως, καὶ μήτε λ]όγου παράκλησιν μήτε]..........
(desunt v. II?) [τοὺς εἰληφό-|

XXXIX (XXXIII) τας δῶ[ρα κατὰ τῆς πατρίδος καὶ τ[ῶν νόμων· — μηδ[ὲ τοῖς δακρύοις τοῖς Ἁγ[νωνίδου προσέχετε [τὸν νοῦν, ἐκεῖνο λο[γιζόμενοι, ὅτι ἀτυχ[ήσαντι μὲν ο......
(desunt v. VIII) [ἐφοδι...........
οὗτος δ' ἂν [κλαίων οὐ δίκαια ποιής[ειεν, ὥσπερ καὶ οἱ λ[ῃσταὶ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχο[ῦ κλαίοντες, ἐξὸν αὐ[τοῖς μὴ ἐμβαίνε[ιν εἰς

κατηγόροις, τὸ δὲ κρί|νειν τοὺς κτέ. Recte S. sententiam ita comprehendit: „nos accusamus —, areopagum de re quaerere oportebat, vos iudices damnare debetis".

Col. XXXVIII. Decem primi versus sunt in VIc, reliqua in XIIa. — Sensus ita continuatur: Itaque et nos et areopagus officio defuncti sumus; iam reliqua penes vos sunt. — 13 ἀποβλέψαντας εἰς praecessisse conicit B. — πρ]οσωπ[ον in A Bb. legit. — 14 γῆν S. B.; deinde ἀλ|λὰ καὶ] τὴν B., ἄλ|λη]ν τὴν S. — 15 Sit audacius tollere τήν; at sensus optimus exsistit. — Lacuna in fine col. S. haec fere hausta putat: [μήτε τὰς τῶν ἐξαιτουμένων δεήσεις ἐᾶτε σῶσαι τοὺς εἰληφό]τας.

Col. XXXIX. Octo primi versus sunt in VId, reliqua in XIIb. — 4 Ἁγνωνίδου B. S. Bb. coll. v. 25. — 7 ἀτυχήσαντι B. S., ἀτυχοῦντι Bb. — 8 μενμεν A pr. — 18 ἂν [ὀδυρόμενος edit. I; sed post N O certe non fuit. — 20 λῃσταί B.; ἄ[νόητοι E. — 21 οιεπιτουχορ A pr.; corrector supra X

τὸ πλοῖον. οὕτω καὶ Δη[μοσθένης τί προσ[ῆκον κλαιήσει, — [δ]έ[ον αὐτὸν μὴ λαμ[βάνειν....|

* * *

[οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς]

* * *

[Ἀλλὰ τοὺς νεωτέρους ἐπὶ βοήθειαν καλεῖς, οὓς ὑβρίζες καὶ ἐλοιδοροῦ ἀκρατοκώθωνας ἀποκαλῶν;]

* * *

[εἰ μέν τις ἀκρατέστερον ἔπιεν, ἐλύπει σε]

* * *

addidit τρο; deinde P litteram et quae sequebatur O expunctas fuisse puto. (Litteras OP expunctas videri dicit Bb.) Itaque τροχοῦ B. S., κλαί|οντες B. S¹. — 24 οὕτω [δὴ| ego edit. I; cf. ad v. 25. — 25 αγωνιδηςκαιδη.. A pr.; corrector N inter Γ et Ω supra versum addidit, deinde singulas litteras usque ad K punctis notavit. Fortasse v. 24 ουτωκαι exstitit. — 26 τί πρὸς ὑμᾶς Sch.; τί πρὸς ταῦτα ci. S. — 27 καὶ δεήσεται μὴ λαμβάνειν B.; ἐξὸν αὐτῷ μὴ λαμβ. S.; ἐξῆν γὰρ αὐτῷ μὴ λ. S¹. (edit. I).

Accedunt tria huius orationis fragmenta, quae apud veteres servata sunt nequedum in papyro reperta. Primum est ap. Harpocr. v. παραγραφή, qui explicat: οὐδὲ μέχρι τινὸς ὡρισμένου χρόνου καὶ παραγεγραμμένου, ὅ ἐστι περιγεγραμμένου. Deest fortasse tale quid: εὖ ποιεῖν δεῖ τὴν πατρίδα. — Alterum habet Priscianus XVIII c. 25 § 235; ἀκρατοκώθωνας vocabulum etiam ab Athenaeo (XI, 483 E) ex hac oratione, et a Polluce (6, 25) ex Hyperide affertur. — Tertium servavit Athen. X, 424 D; ἀκρατέστερος etiam ap. Polluc. l. c. Hyperidi tribuitur.

Porro ea papyri fragmina, quae neque per se ipsa sensum aliquem praebent neque cum aliis coniungi poterant, hoc loco subicienda putavi. — H. XXIV: (des. vers. —) | —νει | — δικη | — γονε | — ισαν | — ου (σου Bb.) κατεψη|φι] — ωιμενγαρ | — δενανυν | — ἀπ]οθνησκω̄ | — νηγα | — τ. | (desunt vers. —) | (desunt vers. — +1) ο — | εξ — | τι — (paragr.) | μ — | ω — | τη — (paragr.) | ει — | βο — | (des. vers. —). Color chartae idem fere atque in frg. H. XI (v. col. XXVIII sq.), atque in utroque fibrae quaedam transversae rubrae conspiciuntur. — H. XXIX: — π]επομφα —. Videtur finis columnae esse. — H. XXXI: — κωτ —. — Bb. I: | — | — υρηται | — σ | — | — ν | (des. v. XXIII?) | τ — | — | — | βα — | ριτη — | νεις — | σιμ — | εμ — | τει — |. Adhaesit aliud fragmentum, quod cum ad Lycophroneam aperte pertineat, infra p. 23 referam. — Bb. VIa: | — αντ — |. — b: — ... μ — | — αλεν — | — ειν. — | — .. α. — |. c: — λειντα. d: — ντο. — Egg. VI: — με | — γον | — υτ |. — E. X: κυ. — E. XI: πιω̄ |.

II.

[ΑΠΟΛΟΓΙΑ
ΥΠΕΡ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟϹ.]

Frg. I.

XL . . . . εου
(desunt v. IV)
. . . . σω
. . . . αιεν
. . . . ν
(desunt v. XX?) |
XLI (XXXIV) τῆι κατηγορίαι χρῆ-
cθαι, — οὕτω καὶ ἐμὲ
ἐᾶτε ὃν τρόπον προ-
ή(ι)ρημαι καὶ ὡς ἂν
δύνωμαι ἀπολογεῖ-
cθαι· — καὶ μηδεὶς ὑμῶν
ἀπαντάτω μοι μετα-
ξὺ λέγοντι· — „τί τοῦθ'
ἡμῖν λέγεις“; μηδὲ
προστίθετε τῆι κατ[η-
γορίαι παρ' ὑμῶν αὐ-
τῶν μηδέν, ἀλλὰ
μᾶ]λλον τῆι ἀπολογία(ι).
. . μεν . . . ν . ικ . . . .
(desunt v. XIV?) |

Frg. II.

| (desunt v. X?) XLII (XXXV)
οὐδ]ὲ ὁ νόμος c[υ]γκα-
τηγο]ρεῖ(ν) μὲν τῶι βου-

ΥΠΕΡ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟϹ. Inscriptio hoc loco deperdita in fine orationis et in titulo quem p. 1 exhibui legitur.

Frg. I (H. IX). Col. XL (frg. H. IXa).

Col. XLI (frg. H. IXb). — 1 Sensum S. sic explet: ὥcπερ καὶ τοῖc ἀντιδίκοιc ἐπετρέψατε ὡc ἐβούλοντο] τῇ κατ. χρ. — 2 ουτωι A. — 6 υμω̄ A. — 9 υμιν A pr. — 14 εἰ] μὲν [οὖ]ν fuisse potest (inter duo N vel duae vel tres litt. interciderunt).

Frg. II est Harrisianum XIII, quocum coniunxerunt S. et Bb. parvum frg. H. XXVIII.

Col. XLII. Frg. H. XIIIa. XXVIII; in hoc sexti versus quattuor septimique duae primae litterae exstant. — 1 cυγ-

λομ]ένωι κατὰ τῶν
κριν]ομένων ἐξου-
cίαν] δίδωcι, cυναπο-
λογεῖcθαι δὲ κωλύ-
ει. — ἵνα δὲ μὴ π[ρ]ὸ τοῦ
πράγματος πο[λλ]ο[ὺς
λόγους ἀναλ[ώcω,
ἐπ' αὐτὴν τὴν [ἀπολο-
γ]ίαν πορεύcομα[ι, —
τοῖc μὲν θεοῖc εὐ-
ξάμενος βοηθῆ-
cαί μοι καὶ cῶcαι ἐ[κ] τοῦ
παρόντος ἀγῶνος,
ὑμᾶc δὲ ὦ ἄνδρες δι-
κασταὶ ἐκεῖνο παραι-
τ]ηcάμενος, πρῶτ[ο]ν |
XLIII (desunt v. XXI?)
ε . . . .
δ . . . .
κ . . . . —
τω . . . .
αυ . . . .
κρο . . . . |

[Ἢ νεωρίων προδοcίαν ἢ
ἀρχείων ἐμπυριcμὸν ἢ
κατάληψιν ἄκρας]

Frg. III.

| (desunt v. XV?) XLIV (XXXVI)
. . . . ὁ Εὔ-
φημος] . . . . ωτον
. . . . . . ἐπε]ιδὴ ἐτε-
λεύτηcεν ἐκ]εῖνος
. . . . ρος ὁ Φλυ-
εὺc] . . . . . ε . αὐτοῦ
. . . . . . οιαν τοῦ
. . . . καὶ ἠξί-
ου] . . . . ννε
. . . . εc εγ-
. . . . λεινα
. . . . εξελ . .
. . . . ατοα |

κατηγορεῖν S.; cυνκατηγορει A habuit. — 5 cυναπολ. recte legit S. — 9 ἀναλώcω Bb., ἀναλίcκω B. S. (ego edit. I). — 18 .ηcομενος A pr. — πρῶτον ad ea quae sequebantur refero (πρῶτον περὶ τοῦ....ἐᾶcαί με εἰπεῖν).

Col. XLIII. Frg. H. XIIIb.

Post frg. II inserui frg. servatum a Polluce (IX, 156; cf. B. A. 97, 12; Phryn. epit. p. 335 Lob.), quod sane etiam ante II vel adeo I locum habuisse potest, cf. initium Euxenippeae. Nempe εἰcαγγελίαν suae causae minime convenire reus exponit. Ceterum Pollux: ἐν μέντοι τῷ Ὑπ. ὑπ. Λ. εὗρον γεγραμμένον — καὶ οὕτως ἐγέγραπτο ἐν πλείοcι βιβλίοις (offendit nimirum in voce inusitata ἐμπυριcμός), et Phryn.: ἐμπυρ.· οὕτως Ὑ. ἠμελημένως, δέον ἐμπρηcμὸc λέγειν.

Ad eandem partem orationis pertinuisse videtur parvulum fragmentum Bb. Ia, quod nunc cum I male coniunctum est (v. supra p. 21 adn. v. 31): γ]ραφη — | μοιχε — |. ομηε — |. λ.εφ — |.

Frg. III (XVII H.).

Col. XLIV (frg. H. XVIIa). 1 ωευ Bb. — 3—6 dedi ex restit. S.

XLV (XXXVII) (desunt v. XII?)
.......ω......
ἐγγυ]τάτω γένου[ϲ
ἐ]ξ[ά]γειν τὸν Εὔφ[η-
μον, ἀλλ' ἐὰν. — νῦ[ν
δὲ τοῦτο ποιήϲαν-
τεϲ ἔργω(ι) μεμαρτυ-
ρήκαϲιν αὐτοὶ ὡϲ ψευ-
δήϲ ἐϲτιν ἡ αἰτία κα-
τ' ἐμοῦ. — πρὸϲ δὲ τού-
τοιϲ πῶϲ οὐκ ἄτοπον, —
εἰ μέν τι ἔπαθεν
τὸ παιδίον ἢ γιγνό-
μενον ἢ καὶ ὕϲτε-
ρον, ταύταιϲ ταῖϲ δια-
θήκαιϲ ἰϲχυρίζεϲθαι
ἂν αὐτούϲ, ἐν αἷϲ ὑ- |
XLVI (XXXVIII) (desunt v. XX?)
λα.............
τὸν Εὔφη[μον....ἐ-
κώλυε ε.........—
τοντ.......[παρέ-
χοντα.......[μαρ-
τυρίαϲ α........
τερων..........
ϲκε............|

[Οὔτε γὰρ τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα
δυνατὸν ἀρνήϲαϲθαι]

[Νωθρεύεϲθαι]

Pap. Ardenianus. Col. I.
| — — — ντην
— — — ταερω
— — — διατι
— — — ααυ
— — — αιου
— — — ημεν
— — — υειϲ
— — — νου
— — — υναι
— — — ϲυν
— — — με
— — — εωϲ
— — — μηϲ
— — — δε
— — — ου
— — — ρῶ
— — — με
— — — ων
— — — ϲιϲ
— — — μενοϲ

Col. XLV (frg. H. XVIIb). — 2 τατωιγενου A; ἐγγυτάτω γένουϲ B. S. — 3 ἐξάγειν] cf. Isae. 3, 62; 5, 22. ἀπάγειν B., εἴργειν S. — 8 (ἡ) κατ' ἐμοῦ West. — 16 ειναιϲυ A pr., primum ι a corr. transfixum. εἶναι ϲυ — pridem S.; ἐν αἷϲ ὑ — B.

Col. XLVI (frg. H. XVIIc). — 5 μαρτυρίαϲ B.

Accedunt frg. a veteribus servata duo, alterum ap. Poll. II, 152 (cf. Bachmann Anecd. I, p. 414, 24; Suid. s. v. χεῖρα); alterum (νωθρεύεϲθαι) ap. Poll. IX, 137, qui addit: ὅπερ ἔγωγε οὐ πάνυ ἐπαινῶ.

Pap. Arden. col. I. 5 antea νου legebatur. — 8 vel νου vel αιου. — 16 super ρ signum aliquod in A appictum est.

— — — ιωϲ
— — — νη
— — ἄνδ]ρεϲ δι-
καϲταὶ] — υϲιοϲ
— — — ενφι
— — — το
— — — οϲ
— — — Ἀρί-|
II. ϲτωνοϲ δὲ ἀνδ[ρά-
ποδα εἶχεν ἐν το[ῖϲ
ἔργοιϲ· καὶ ταῦ[τ]α α[ὐ-
τὸϲ ὑμῖν ἐμαρτύ[ρη-
ϲεν ἐπὶ τοῦ δικαϲ[τη-
ρίου, ὅτ' ἦν το[ύτ]ωι
ὁ ἀγὼν πρὸϲ [Ἀρχε-
ϲτρατίδην. τοιο[ῦτο
γάρ ἐϲτι τὸ Ἀρίϲτ[ωνοϲ
τουτουῒ πρᾶγμα· — [οὗ-
τοϲ προϲκαλ[εῖ]τα[ι
μὲν περιὼν πά[ν-
ταϲ ἀνθρώπουϲ, —
τῶν δ' ὅϲοι μὲν [ἂν
μὴ διδῶϲιν αὐ[τῶι
ἀργύριον, κρίν[ει καὶ
κατηγορεῖ, ὁπ[όϲοι
δ' ἂν ἐθέλωϲιν [ἀπο-
τίνειν, ἀφίηϲιν, [τὸ
δ' ἀργύριον Θεο[μνή-
ϲτω(ι) δίδωϲιν· — ἐκ[εῖ-
νοϲ δὲ λαμβάνω[ν

ἀνδράποδα ἀγορά-
ζει, καὶ παρέχει ὥϲ-
περ τοῖϲ λῃϲταῖϲ ἐ-
πιϲιτιϲμόν, — καὶ δί-
δωϲι τούτωι ὑπὲρ
ἑκάϲτου τοῦ ἀνδραπό- |
δου ὀβολὸν τῆϲ ἡ- III.
μέραϲ, ὅπωϲ ἂν ἦ(ι) ἀ-
θάνατοϲ ϲυκοφάντηϲ.
— Ἄξιον δ' ἐϲτὶν ὦ ἄν-
δρεϲ δικαϲταὶ κἀκεῖ-
θεν ἐξετάϲαι τὸ πρᾶ-
γμα, ἀφ' ὧν ἐν τῶι δή-
μωι τὸ πρῶτον αὐ-
τοὶ εὐθὺϲ ᾐ(ι)τιάϲαντο.
— ἐμοὶ γὰρ (οἱ) οἰκ[εῖ]οι ἀπέ-
ϲτειλαν γράψα[ντ]εϲ
τήν τε εἰϲαγ[γ]ελίαν
καὶ τὰϲ αἰτίαϲ ἃϲ ἐν
τῆ(ι) ἐκκληϲία(ι) ᾐ(ι)τιάϲαν-
τό με, ὅτε τὴν εἰϲαγ-
γελί[αν] ἐδίδοϲ[α]ν, ἐ-
ν α[ἷϲ ἦ]ν γεγρα[μ]μέ-
νον ὅτι Λυκο[ῦργ]οϲ
λέγ[ει], φάϲκω[ν τῶ]ν
ο]ἰκ[είω]ν ἀκηκοέ]ναι,
ὥ]ϲ ἐγὼ παρακολου-.
θῶν, ὅτε Χάριπποϲ
ἐγάμει τὴν γυναῖκα,
παρεκελευόμην

Col. II. 6 τούτων Bb. Sw. C.; το..ωι ut videtur A; τούτῳ Sh. — 7 Ἀρχεϲτρ. Bb. — 8 τοιοῦτον Sh. — 9 sq. restit. Sw., qui αὐ]τὸϲ; οὗ]τοϲ Sh. — 10 τουτουϊ A. — 12 περιών] cf. or. I col. 13, 6. — 19 αφηϲιν A pr. — 20 Θεομνήϲτῳ rest. Sw.

Col. III. 10 οἱ add. Sw. al. — num ἐπέϲτειλαν? — 19 τῶ]ν S.: ἐκ τῶ]ν ed. I. — 25 sq. πλεοναϲη A pr., πληϲιαϲη A corr. Coniunctivum tuentur B. JBL. C.; πληϲιάϲει Sw. K. —

αὐτῆι ὅπωϲ μὴ *πλη-
ϲιάϲει Χαρίππωι, ἀλ-
λὰ διαφυλάξει αὐτήν.
— ἐ]γὼ [δ]ὲ ἃ καὶ πρὸϲ τοὺϲ |
IV ἐπιτηδείου[ϲ καὶ
πρὸϲ τοὺϲ ο[ἰκείουϲ
τοὺϲ ἐμαυτ[οῦ εὐθὺϲ
ἥκων ἔλεγ[ον, κ]αὶ
νῦν πρὸϲ ὑμ[ᾶϲ ἐ]ρῶ,
— ὅτι, εἰ ἔϲτιν τ[αῦ]τα
ἀληθῆ, ὁμολ[ογ]ῶ
καὶ τἆλλα πάν[τα πε-
ποιηκέναι τὰ [ἐν τῆι
εἰϲαγγελία(ι) γε[γραμ-
μένα· — ὅτι δὲ [ψευδῆ
ἐϲτιν, ῥάιδιον [οἶμαι
εἶναι ἅπαϲι[ν ἰδεῖν·
— τίϲ γὰρ οὕτω[ϲ ἐϲτὶ
τῶν ἐν τῆι π[όλει
ἀλόγιϲτοϲ, ὅϲ[τιϲ ἂν
πιϲτεύϲαι του[τοιϲ τοῖϲ
λόγοιϲ; — ἀνάγ[κη γὰρ
ὦ ἄνδρεϲ δικ[αϲταὶ
πρῶτον μὲν ὀρε-
ωκόμον καὶ προη-
γητὴν ἀκολουθε[ῖν
τῶ(ι) ζεύγει, ὃ ἦγεν
τὴν γυναῖκα, |
ἔπ[ε]ιτα δὲ V
παῖδαϲ τοὺϲ προπέμ-
πονταϲ αὐτὴν ἀκο-
λουθεῖν καὶ Διώξιπ-
πον· καὶ γὰρ οὗτοϲ ἠ-
κολούθει διὰ τὸ χή-
ραν ἐγδίδοϲθαι αὐτήν.
— εἶτ' ἐγὼ εἰϲ τοῦτο ἀπο-
νοίαϲ ἦλθον, ὥϲτε
ἄλλων τε τοϲούτων
ἀνθρώπων ϲυν-
ακολουθούντων
καὶ Διωξίππου καὶ
Εὐφραίου τοῦ προϲ-
γυμναϲτοῦ αὐτοῦ,
οἳ τῶν Ἑλλήνων
ὁμολογουμένωϲ
ἰϲχυρότατοί εἰϲιν,

28 ε]γω[δ]εκαι A pr.

Col. IV. 3 ἐμαυτ[οῦ τότε | Bb. C., καθ|ήκων ci. Sw.; at non ita librarius syllabas dirimit. — 5 ἐ]ρῶ Bb., qui ρω dignosci recte affirmat; Sw. in add. λέ]γω reponit, sed Sw.[1] ut Bb. — 6 ἔϲτιν ἐκ[εῖν]α non recte S. — 7 ομολ[ογ]ωι A. — 11 ψευδῆ Sw. in scholiis. — 12 [νομίζω] Bb.; οἶμαι C. propter spatium. — 13 [δηλῶϲαι] Bb.; γνῶναι Patakis ap. Sw.[1]; ἰδεῖν C. — 15—19 rest. Bb., nisi quod v. 17 το[ιούτοιϲ scripsit. — 18 ἀνάγ[κη γὰρ ἦν vel ἀνάγ[κη ἦν S. — 21 προηγ.] cf. Hesych. et Eustath. 1399, 18 (Bb. H.). — 23 οϲηγεν A pr. — 24 sqq. A: τηνγυναικα ἐπεὶ||ταδὲπαιδαϲτο[ὑϲπρ]ο|πεμποντα ϲαυτὴν|ακολουθεὶντῶζεὺ|γειοϲηγεντὴνγὺ|ναικα επειταδε e. q. s., cum scribentis oculus ab ἀκολουθεῖν v. 27 aberrasset ad idem vocabulum exstans v. 22.

Col. V. 7 εγδιδοϲθαι A ut semper, quod merito retinet Sw.; ceterum a pr. m. εγδιδοναι. — 14 προγυμναϲτοῦ Wst.

— οὐ[κ] ἠ(ι)ϲχυνόμην
το[ιο]ύτουϲ λόγουϲ
λέγων περὶ γυναι-
κὸϲ ἐλευθέραϲ πάν-
τ]ων ἀκουόντων,
οὐδ'] ἐδεδίειν μὴ πα-
ραχρ]ῆμα ἀπόλωμαι
πνι]γόμενοϲ; τίϲ
γὰρ] ἂν ἠνέϲχετο
τοι]αῦτα περὶ τῆϲ αὐ- |
I τοῦ ἀδελφ[ῆϲ ἀκού]ων
οἷά με ο[ὗτοι αἰτι]ῶν-
ται εἰρηκ[έναι καὶ οὐ
κἂν ἀπέ[κτεινε τὸν
λέγοντα; — [καὶ τὸ κεφ]ά-
λαιον ἀπ[άντων, ὡϲ
καὶ μικρῶ[ι πρότερο]ν
εἶπον, εἰϲ [τοῦτο ἀν]αι-
ϲθηϲίαϲ ὁ Χ[άριππ]οϲ,
ὡϲ ἔοικεν, [ἦλθε]ν,
ὥϲτε πρότ[ερον] μέν,
ὥϲ φαϲιν, [τῆϲ γυν]αι-
κὸϲ προλε[γούϲηϲ] ὅτι
ϲυνομωμο[κυῖα εἴ]η
πρὸϲ ἐμέ, πά[λιν δ]ὲ
ἀκούων ἐμο[ῦ παρα-
κελευομένο[υ αὐτῆι,
ὅπωϲ ἐμμ[ενεῖ ἐν
τοῖϲ ὅρκοιϲ οἷ[ϲ ὤμο-
ϲεν, ἐλάμβανε[ν
γυναῖκα; — καὶ ταῦ[τα δο-
κεῖ ἂν ὑμῖν ἢ [Ὀρέϲτηϲ
ἐκεῖνοϲ ὁ μαιν[ό-
μενοϲ ποιῆϲαι [ἢ
Μαργίτηϲ ὁ πάντ[ων
ἀβελτερώτατοϲ; — [Ἀλ-
λ' οἶμαι ὦ ἄνδρε[ϲ δι-
καϲταὶ πολλὰ πλεο- |
νεκτοῦϲιν ἐν τοῖϲ VII
ἀγῶϲιν οἱ κατήγοροι
τῶν φευγόντων·
οἱ μὲν γὰρ διὰ τὸ ἀκίν-

H., recte fortasse. — 19 οὔτ' S., item v. 24. — 26 ἀπα]γόμενοϲ Bb.; πνι]γόμενοϲ K., Car. Fr. Hermann ap. Sw., C.; τυπ]τόμενοϲ JBL. Littera est vel Γ vel Τ.

Col. VI. 1 ω̅ in fine vers. A. — 3 εἰρηκέναι; ἆρ' οὐ|κ κτέ. Bb.; εἰρ. καὶ οὐκ Sw. — 5 sqq. dedi ex Sauppii restitutione, sed pro ὃ scripsi ὡϲ. Bb.: τὸ δὲ κ. ἀπ[ὸ τῶν ὀλίγων | καὶ μικρῶ[ν τούτων ὧ]ν εἶπον, eademque Sw., nisi quod contra cod. μιαρῶν; tum K.: ἃ περὶ τούτων καὶ μικρῷ πρότερον εἶπον, nec aliter JBL., nisi quod in initio ἀπὸ τούτων, ὃ καὶ vult. Denique C.: τὸ δὲ κ., ἃ πρὸϲ ὑμᾶϲ καὶ μικρῷ πρόϲθεν εἶπον. — v. 8—15 cum C. lectiones Bb. secutus sum; at aliter K.: ὥϲτε προκαταγνοὺϲ, ὥϲ φαϲιν, τῆϲ γυναικὸϲ προδοϲίαϲ, ὅτι ϲυν. κτέ. — 16 rest. Sw. — 18 ἐμμένῃ Bb., ἐμμενεῖ Sw. in adn., K. — 20 cum aliquantum spatii supersit, Bb. ἐλ—ε τὴν restituit; ἐλ—ν' αὐτὴν K. Sw., qui tamen in addendis ἐλάμβανεν probat. Possis etiam ἐλ. ὅμωϲ. — 22 Ἡρακλῆϲ Bb. in add., S., Sw., qui in schol. ci. ἢ [Αἴαϲ. Ductus qui in A post H superest, minime P sed O vel C indicat. — 24 ἢ Μ. Sw.; ὁ Μ. Bb.

Col. VII. 4 ομεν A pr. — ἀκίνδυνον] cf. Polluc. VIII, 52. —

δυνον αὐτοῖc εἶναι
τὸν ἀγῶνα ῥαιδίωc
ὅ τι ἂν βούλωνται
λέγουcι καὶ καταψεύ-
δονται, οἱ δὲ κρινό-
μενοι διὰ τὸν φόβον
πολλὰ καὶ τῶν πε-
πραγμένων αὐτοῖc
εἰπεῖν ἐπιλανθά-
νονται· — ἔπειτα οἱ
μὲν ἐπειδὰν πρότε-
ρον λόγον λάβωcιν,
οὐ μόνον ἃ ἔχουcιν
αὐτοὶ δίκαια περὶ τοῦ
πράγματοc λέγου-
cιν, ἀλλὰ cυcκευ-
άcαντεc λοιδορίαc
ψευδεῖc κατὰ τῶν
κρινομένων ἐξι-
cτᾶcιν τῆc ἀπολο-
γίαc, — ὥcτε cυμβαί-
νειν αὐτοῖc δυοῖν

τὸ ἕτερον, ἢ περὶ τῶν
ἔξωθεν διαβολῶν |
ἀπο[λογου]μένοιc VIII
τῆc [περὶ τοῦ] πράγμα-
τοc [ἀπολογία]c ἀπο-
λελ[εῖφθαι, — ἢ εἰ] μὴ μέ-
μνη[νταί του] τῶν
προκ[ατηγορηθ]έν-
των, ὁ[μολογία]ν κατα-
λείπ[εcθαι παρ]ὰ τοῖc
δικαcτ[αῖc ὅτι] ἀληθῆ
ἐcτιν [τὰ εἰρ]ημένα·
— πρὸc δ[ὲ τού]τοιc τούc
τε μέ[λλοντα]c βοη-
θεῖν το[ῖc φε]ύγουcι
προδιαβ[άλλ]ουcι καὶ
αὐτοῦ το[ῦ κριν]ομέ-
νου τὴν [ἀπολο]γίαν
διαcτρ[έφουcιν]· — οἷ-
ον καὶ Ἀ[ρίcτων] οὑτοcὶ
ἐνεχεί[ρει κατ' ἐμοῦ
ἐν τῆ(ι) κα[τηγορία(ι), — ὃc] οὐ-

14 επειταιοι A pr. — 16 πρότεροι Patakis. — 20 αλλαιcυνcκευ | A; cυνcκ. retinet Sw. — 27 et 28 in fine vs. ων compendio scr.

Col. VIII. 1—3 rest. Bb. — 4 ἀπολελεῖφθαι Sw. JBL. — ἢ εἰ μὴ μέμν. Bb.; ἢ μὴ μεμνημένοιc Sh. — 5 περὶ τῶν Bb.; τῶν Sh. — 6 rest. Bb. — 7 ο[ἴημ]α Bb.; οἴηcιν Sw.; at sic spatium non expletur. οὕτωc ἐγκαταλείπειν ἐλπίδα τοῖc δικ. Sh. — 8 καταλείπειν παρὰ (Bb.) spatio non prorsus sufficit. — 9—12 rest. Bb. — 13 τοῖc φεύγουcι C.; π[ρὸc το]υτουcὶ Bb. Sw.; το[ῖc εἰ]cιοῦcι Sh. — 14—17 rest. Bb. — 18 Ἀ[ρίcτων S., ἀ[ρτίωc ego ed. I; [αὐτὸc] Bb. Sw. C., quod cum spatio minus convenit. — ουτοcϊ h. e. οὗτοc-ί A. — 19 ἐνεχείρηcεν Sw.; ἐνεχ. ποιεῖν K. C.; ἐν. νῦν Sh. Vel εν vel ευ vel tale quid in fine vs. est; desiderantur VII fere litterae. Nunc κατ' ἐμοῦ a Bab. accepi. — 20 κατηγορίᾳ Bb.; dein K.: οὐ|δ' ἀπολ[ογεῖcθαί τι|cι τῶν ἀ[ναγκαίων | τῶν ὑπὲ[ρ ἐμοῦ | cυναπολ[ογηcομέ|νων δι[δούc, ὧν δέομαι | μὴ ἀπολ[ιπεῖν μ', ὁρᾶν δὲ | πότερ' κτλ. Sed ante, non post δι... v. 25 sententiam terminari spatium vacuum in A indicat. Itaque ex parte melius JBL.: οὐδ' ἀποδέξεcθαί φηcι τῶν ἀπαντώντων

δ' ἀπολ[ογεῖcθαί τ]ι-
cι τῶν ἀ[ναβαινόν-
των ὑπέ[λιπε καὶ
cυναπολ[ογουμέ-
νων. — δι[ὰ τί δ' οὗτοι
μὴ ἀπο[λογῶνται;
πότερ' οὐ δ[ίκαιόν ἐ- |
IX cτι τοῖc κρινομέ-
νοιc τοὺc οἰκείουc
καὶ τοὺc φίλουc βο-
ηθεῖν; — ἢ ἔcτιν τι
τῶν ἐν τῆι πόλει
*τούτου δημοτικώ-
τερον, τοῦ τοὺc δυ-
ναμένουc εἰπεῖν
τοῖc ἀδυνάτοιc τῶν
πολιτῶν κινδυνεύ-
ουcι βοηθεῖν; cὺ δὲ
οὐ μόνον περὶ τῶν
cυνηγόρων τοὺc λό-
γουc πεποίηcαι, ἀλ-
λὰ καὶ τὴν ἀπολο-
γίαν τὴν ἐμὴν δια-

τάττειc, καὶ παραγ-
γέλλειc τοῖc δικαcταῖc
περὶ ὧν δεῖ αὐτοὺc
ἀκούειν (καὶ) κελεύειν
με ἀπολογεῖcθαι,
καὶ περὶ ὧν μὴ ἐᾶν
λέγειν. — καὶ τοῦτο
πῶc καλῶc ἔχει,
cὲ μὲν ὅπωc ἠβού-
λου τὴν κατηγορίαν
ποιήcαcθαι, προει- |
δότα δὲ ἃ ἔχω ἐγὼ X
δίκαια λέγειν πρὸc
τὰ παρὰ cοῦ ἐψευcμέ-
να ὑφαιρεῖcθαί μου
τὴν ἀπολογίαν; — καὶ
ἐμὲ μὲν αἰτιᾶι ἐν τῆι
εἰcαγγελία(ι) καταλύειν
τὸν δῆμον παραβαί-
ν[ον]τα τοὺc νόμουc,
— αὐ[τὸc] δ' ὑπερπηδή-
c[αc ἅπ]αντας τοὺc
ν[όμο]υc εἰcαγγελί-

ὑπὲρ ἐμοῦ cυναπολογηc.· διὰ τί δὴ ἀξιοῖc μὴ ἀποδέχεcθαι; πότερ' κτέ., et S.: οὐδ' ἀποδέχεcθαι ἐφίηcι τῶν ἀντερούντων ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ cυναπολογηcομένων. διὰ τί γὰρ δεῖ μὴ ἀποδέχεcθαι; At v. 21 απολ, non αποδ in A exstat; ibd. extr. η fuisse potest, itaque etiam τι. — 27 οὐ δίκαιον S.; idem Boehneckio in mentem venit (οὐκ ἔννομον JBL., οὐκ ἔξε|cτι Bb.).

Col. IX. 6 τουτων A; τούτου Sw. Cb., cf. Eux. col. 25. — 20 ἀκούειν deleri iubet Sw.; K. et JBL. καὶ inserunt, omissum a librario propter consimilem sequentem syllabam.

Col. X. 1 εχωι A. — 6 εν primo omissum a corr. demum additum. — 11 πάντας Bb. Sw. C. — ἅπαντας τοὺc π[ατρίουc Sh. — Quae sequuntur usque ad v. 20 Bb. restituit (v. 18.. ϊηc A); deinde scripsit: ἐξιῇc τραγῳδίαc γράφων τὴν εἰc. ὥcπερ νῦν γέγρ., καὶ αἰτιᾷ ὅτι τ. τὴν γυν. — ἄγαμον ἔνδον καταγηράcκειν. K.: ἐξῇ coι τρ—αc γράφειν δέον εἰc., οἵαcπερ νῦν γέγρ., ὃc ἔμ' αἰτιᾷ ὅτι ταύτῃ τῇ γυναικὶ παρεcκεύαcα ἄγ. ἔ. κ., εἴγε τοιάcδε cυνοικεῖν, ὡc φῄc, οὐ προcήκει

α[ν δέδ]ωκας ὑπὲρ
ὧν [γρα]φαὶ πρὸς τοὺς
θες[μοθ]έτας ἐκ τῶν
νό[μων] εἰσίν, ἵνα
π[ρῶτον μ]ὲν ἀκίν-
δ[υνος εἰσ]ίη(ι)ς εἰς
τὸ[ν ἀγῶνα,] ἔπε[ιτ]α
ἐξ[ῆι σοι τραγ]ω(ι)δίας
γρ[άψαι εἰς τὴ]ν εἰσαγ-
γελ[ίαν οἵας]περ νῦν
γέγρ[αφας, — ὅς μ' α]ἰτιᾶι
ὅτι [πολλὰς μὲν γ]υ-
να[ῖκας ποιῶ] ἀ-
γάμ[ους ἔνδον κα]τα-
γηρ[άσκειν, πολλ]ὰς
δὲ σ[υνοικεῖν ο]ἷς |
XI οὐ προσήκει παρὰ
τοὺς νόμους. οὐκοῦν
ἄλλην μὲν οὐδε-
μίαν τῶν ἐν τῆ(ι) πό-
λει γυναῖκα ἔχεις
εἰπεῖν, ἥ(ι)τινι ἐγὼ
τούτων αἴτιός εἰμι,
περὶ ἧς δὲ νῦν τὴν
κατηγορίαν πεποίη-
σαι, πότερα ὤ(ι)ου (οὐ) προσ-
ήκειν συνοικεῖν ἐγ-
δεδομένην Χαρίπ-
πω(ι), ἑνὶ τῶν πολι-
τῶν, ἢ ἀνέγδοτον ἔν-
δον καταγηράσκειν,
ἢ εὐθὺς ἐξεδόθη
τάλαντον ἀργυρίου
προσθέντος αὐτῆι
Εὐφήμου, — δῆλον
ὅτι οὐ διὰ πονηρίαν,
ἀλλὰ δι' ἐπ(ι)είκειαν;
— Τούτω(ι) μὲν οὖν ἔξε-
στιν (ὦ) ἄνδρες δικασταὶ
καὶ λέγειν ὅ τι ἂν βού-
ληται καὶ καταψεύ-
δεσθαι, ὑμᾶς δ' οἶμαι
δεῖν οὐκ ἐκ τῶν
τοῦ κατηγόρου δια- |

κτέ. Pat.: ἐξῇ σοι ὥσπερ τραγ. γράψαι τὴν εἰσ., ὥσπερ νῦν γέγρ., καὶ αἰτιᾷ ὅτι ταύτην τ. γ. ἐγὼ ἐβουλόμην ἄ. ἔ. κ. — JBL.: ἐξῇ σοι τραγ. γράφειν (haec etiam Bhn.) εἰς τὴν εἰσ., οἵασπερ νῦν γέγρ. — — αἰτιᾷ ὅτι ταύτην τ. γ. ἔπραττον ἄ. ἔ. κ. Tum S.: ὅς α]ἰτιᾷ ὅτι π[ολλὰς μὲν γ]υνα[ῖκας πέπεικα] ἀγάμ[ους ἔ. κ., πολλ]ὰς δὲ σ[υνοικεῖν οἷ]ς οὐ προσήκει, παρὰ τ. ν. — Kch.: ὅτι τινὰς μὲν τῶν γυναικῶν ἐποίησα ἀ. ἔ. κ., τινὰς δὲ συνοικεῖν κτέ. Sed cum litterae να v. 25 in A transfixae sint, putandum γυ|ναναικας (vel γυ|ναιναικας) primo fuisse; itaque ποιῶ scripsi pro ἐποίησα. — ad v. 17 sqq. (et ad col. VII, 4) referendus Pollucis locus VIII, 52.

Col. XI. 2 οὔκουν Sw. C., recte nisi sequeretur μέν. — 6 ατινι A pr. — 8 ησγε A pr. — 10 οὐ add. Kch. — 11 malim προσῆκον. — 21 επεικειαν A ut XII, 9 επεικη, quae servat Sw.; at pro Eux. col. 26 επεικη in επιεικη correctum reperitur. — 23 ω ανδρες A corr. secundum Bb.; ego nihil reperio nisi ductus quosdam litterarum (HI??) similes supra versum inter N et Δ.

XII βολῶν περὶ ἐμοῦ
δικάζειν, — ἀλλ' ἐξ ἅπαν-
τος τοῦ βίου ὃν βεβί-
ωκα ἐξετάσαντας·
λαθεῖν γὰρ τὸ πλῆθος
τὸ ὑμέτερον οὐκ ἔνι
οὔτε πονηρὸν ὄν-
τα οὐδένα τῶν ἐν τῆ(ι)
πόλει οὔτε ἐπ(ι)εικῆ,
— ἀλλ' ὁ παρεληλυθὼς
χρόνος μάρτυς ἐστὶν
ἑκάστωι τοῦ τρόπου
ἀκριβέστατος, — ἄλλως
τε δὴ καὶ περὶ τούτων
τῶ]ν αἰτιῶν οἵα αὕτη
ἐστ]ίν. ὅσα μὲν γὰρ
τῶ]ν ἀδικημάτων
ἐν ἅ]πάσηι τ(ῆι) ἡλικίαι
τῆ(ι) το]ῦ ἀνθρώπου
ἐνδέ]χεται ἀδικῆ-
σαι, τα]ῦτα μὲν δεῖ
σκοπεῖ]ν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ
ἐγκλή]ματος οὗ ἂν
ἔχηι τις· μο]ιχεύειν
δ' οὐκ ἐνδέ]χεται ἀπὸ
πεντήκο]ντα ἐτῶν
ἀρξάμενον,] ἀλλ' ἢ πά-
λαι τοιοῦτ]ός ἐστιν, |
ὃ δειξάτωσαν οὗτοι, XIII
ἢ ψευδῆ τὴν αἰτίαν
εἰκὸς εἶναι. — ἐγὼ τοί-
νυν ὦ ἄνδρες δικα-
σταὶ μεθ' ὑμῶν δια-
τρίβων ἐν τῆ(ι) πόλει
τὸν ἅπαντα χρόνον
οὔτε αἰτίαν πονηρὰν
οὐδεμίαν πώποτ' ἔ-
λαβον οὔτ' ἔγκλη-
μά μοι πρὸς οὐδένα
τῶν πολιτῶν γέγο-
νεν, οὐδὲ πέφευγα
δίκην οὐδεμίαν,
οὐδ' ἕτερον δεδίωχα,
ἱπποτροφῶν δὲ δια-
τετέλεκα φιλοτ[ί-
μως τὸν ἅπαντα χρό-

Col. XII. 2 εκπαντος A pr. — 14 τουτω̄ A. — 18 πασηιτηλικιαι A. — 19 τῇ add. S. — 20 ἐνδ. ἀδικῆ|σαι Bb. K. JBL. (ἀδικη|θῆναι Sw., quod spatium excedit). εὑρίσ]κεται ἀδικη[θέντα S.; sed de littera χ non dubitandum est. — 22 σκοπεῖν Bb., κρίνειν MO. — 23 sq. πράγ]ματος οὗ ἂν ἐρᾷ τις K., quod recepit C. ἀξιώ]ματος οὗ ἂν [ἔχῃ τις Bb.; ἀδικήματος οὗ ἂν ἀδικῇ τις Sw.; ἁμαρτήματος οὗ ἂν γένηται S., qui deinde: μ.[δ' οὐδεὶς ἄρ]χεται ἀπὸ [τῶν? πεντήκο]ντα ἐτῶν· [οὐ μὲν οὖν·] ἀλλ' κτέ. Ego in his Bb. potius secutus sum. — 26 πεντήκοντα cum spatio magis convenit quam ἑξήκοντα; unde illud omnes. — 28 πάλαι μοι πρόσεστιν Bb., sed in addendis π. τοιοῦτός ἐστιν, quod cum S. accepi. Litteram ante O non posse fuisse nisi aut Γ, aut T, aut Π, recte affirmat Bb. (π. τις τοιοῦτός ἐ. JBL., π. ἀκάθαρτός ἐ. Bb. ap. eundem; π. τις ἄσωτός ἐστι C.).

Col. XIII. 6 διατρειβων A. — 8 οτε A pr. — 10 λαβων A pr. — ενκλη|μα A., quod retinet Sw. — 17 πολυτ[ι]μως A pr.

νον παρὰ δύναμιν
καὶ ὑπὲρ τὴν οὐϲίαν
τὴν ἐμαυτοῦ· — ἐϲτε-
φάνωμαι δ' ὑπό τε
τῶν ἱππέων πάν-
των ἀνδραγαθίας
ἕνεκα καὶ ὑπὸ τῶν
ϲυναρχόντων. ὑ-
μεῖϲ γάρ με ὦ ἄν-
δρεϲ δικαϲταὶ πρῶ- |
XIV τον μὲν φύλαρχον
ἐχειροτονήϲατε, ἔ-
πειτα εἰϲ Λῆμνον
ἵππαρχον, καὶ ἦρξα
μὲν αὐτόθι δύ' ἔτη
τῶν πώποθ' ἱππαρ-
χηκότων μόνοϲ,
προϲκατέμεινα δὲ
αὐτόθι τὸν τρίτον ἐ-
νιαυτὸν οὐ βουλό-
μενοϲ πολίταϲ ἄν-
δραϲ ἐπὶ κεφαλὴν
εἰϲπράττειν τὸν μι-
ϲθὸν τοῖϲ ἱππεῦϲιν
ἀπόρωϲ διακειμέ-
νουϲ. — καὶ ἐν τούτωι
μοι τῶι χρόνωι ἔγ-
κλημα μὲν οὐδεὶϲ
τῶν ἐκεῖ ἐνεκάλε-
ϲεν οὔτε ἰδία(ι) οὔτε δη-
μοϲία(ι), — ϲτεφά-
νοιϲ δὲ τριϲὶν ἐϲτε-
φανώθην ὑπὸ τοῦ
δ[ήμ]ου τοῦ ἐν Ἡφαι-
σ[τί]αι καὶ ἑτέροιϲ
ὑ[πὸ] τοῦ ἐν Μυ[[ρ]]ρίνηι·
ἃ [χρ]ὴ τεκμήρια ὑμῖν
ε[ἶνα]ι εἰϲ τοῦτον τὸν |
ἀγῶνα, ὡϲ ψευδεῖϲ XV
κατ' ἐμοῦ (αἱ) αἰτίαι εἰϲίν·
— οὐ γὰρ οἷόν τε τὸν Ἀ-
θήνηϲι πονηρὸν
ἐν Λήμνω(ι) χρηϲτὸν
εἶναι, οὐδ' ὑμεῖϲ ὡϲ
τοιοῦτον ὄντα με ἀ-
πεϲτέλλετε ἐκεῖϲε
παρακατατιθέμε-
νοι δύο πόλειϲ τῶν
ὑμετέρων αὐτῶν.
— Ὅϲα μὲν οὖν ἐγὼ
εἶχον ὦ ἄνδρεϲ δι-
καϲταὶ ὑπὲρ ἐμαυ-
τοῦ εἰπεῖν, ϲχεδὸν
ἀκηκόατε· ἐπ[ει]δὴ
δὲ ὁ κατήγορ[ο]ϲ οὐκ ἀ-
πείρωϲ ἔχων τοῦ
λέγειν, — εἰωθὼϲ δὲ
πολλάκιϲ ἀγωνίζε-
ϲθαι ἐκάλει ϲυνηγό-
ρουϲ τοὺϲ ϲυναπο[[λ]]-
λοῦνταϲ τινα τῶν πο-
λιτῶν ἀδίκωϲ, δέο-

Col. XIV. 4 ἵππαρχον A. — 17 εν|κλημα A. — 20 ἴδια A. — 21 δημοϲιαουδειϲ A pr.; corrector ουδειϲ ut delendum notavit. — 27 sq. ἃ [δ]ὴ — ἐ[ϲτι]ν Bb.; ἃ δεῖ — εἶναι S.; sed δὴ spatio non sufficit, δεῖ cum eis quae discernuntur minus convenit. δὴ — ἔϲτω non recte Sh.
Col. XV. 2 αἱ αἰτ. Bb. in adnot., Sw., C.; αἱ κ. ἐ. αἰτ. ci. West. — 22 ϲυναπολ|λυνταϲ A pr.; corrector ο adscripsit.

μαι ὑμῶν καὶ ἐγὼ
καὶ ἀντιβολῶ κε-
λεῦϲαι κἀμὲ καλέϲαι
τοὺϲ ϲυνεροῦνταϲ |
XVI ἐμοὶ ὑπὲρ τηλικού-
του ἀγῶνοϲ — καὶ ἀκοῦ-
ϲαι εὐνοϊκῶϲ, εἴ τίϲ
μοι ἔχει τῶν οἰκεί-
ων ἢ τῶν φίλων
βοηθῆϲαι — πολίτηι
μὲν ὄντι ὑμετέρωι,
ἰδιώτηι δὲ καὶ οὐκ εἰ-
ωθότι λέγειν, — ἀγω-
νιζομένω(ι) δὲ καὶ
κινδυνεύοντι οὐ
μόνον περὶ θανάτου,
ἐλάχιϲτον γὰρ τοῦτό
ἐϲτιν τοῖϲ ὀρθῶϲ λο-
γιζομένοιϲ, ἀλλ' ὑ-
πὲρ τοῦ ἐξοριϲθῆναι
καὶ ἀποθανόντα
μηδὲ ἐν τῆι πατρί-
δι ταφῆναι. — ἐὰν οὖν
κελεύητε ὦ ἄνδρεϲ
δικαϲταὶ καλῶ τινα
βοηθήϲοντα. ἀνά-
βηθί μοι Θεόφιλε
καὶ ϲύνειπε ὅ τι ἔχειϲ·
κελεύουϲιν οἱ δικα-
ϲταί.

Ἀπολογία ὑπὲρ
Λυκόφρονοϲ. |

— 25 εγωι A. — 26 αντιβολωι A.
Col. XVI. 4 μου A pr. — 8 ἴδιωτηι A. — 12 μονπερι A pr. — 25 Ante hunc proximumque versum atque etiam infra multae lineae obliquae pictae sunt, quae clausulam denotant. Item supra infraque subscriptionis utrumque versum aliquot lineae conspiciuntur. Cf. finem or. III.

III.

XVII

ΥΠΕΡ ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΥ ΕΙϹΑΓΓΕΛΙΑϹ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟϹ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ. |

XVIII 'Αλλ' ἔγωγε ὦ ἄνδρες δικασταί, ὅπερ καὶ πρὸς τοὺς παρακαθημένους ἀρτίως ἔλεγον, θαυμάζω, εἰ μὴ προςίςτανται ἤδη ὑμῖν αἱ τοιαῦται εἰςαγγελίαι. — τὸ μὲν γὰρ πρότερον εἰςηγγέλλοντο παρ' ὑμῖν Τιμόμαχος καὶ Λεωςθένης καὶ Καλλίςτρατος καὶ Φίλων ὁ ἐξ 'Αναίων καὶ Θεότιμος ὁ Cηςτὸν ἀπολέςας καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι· — καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ναῦς αἰτίαν ἔχοντες προδοῦναι, οἱ δὲ πόλεις 'Αθηναίων, ὁ δὲ ῥήτωρ ὢν λέγειν μὴ τὰ ἄριστα τῶι δήμωι· — καὶ οὔτε τούτων πέντε ὄντων οὐδεὶς ὑπέμεινε τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' αὐτοὶ ὤ(ι)χοντο φεύγοντες ἐκ τῆς πόλεως, οὔτ' ἄλ|λοι πολλοὶ τῶν εἰςαγγελλομένων, XIX ἀλλ' ἦν ςπάνιον ἰδεῖν ἀπ' εἰςαγγελίας τινὰ κρινόμενον ὑπακούςαντα εἰς τὸ δι-

Col. XVII. Inscriptio litteris quas nunc cursivas vocamus exarata est, sicut ea quam supra p. 1 rettuli.
Col. XVIII. 6 ηδηι A. — 13 ἐξ 'Αναίων] ὁ Αἰξωνεύς ('Ανακαιεύς, Ξυπεταίων) ci. Sw.; ἐξ 'Ιωνιδῶν ci. MO. — 17 καὶ del. S. — 23 τουτω̅ A. — 25 οὐδ' εἷς Sw.
Col. XIX. 3 ἀλλ' ἦν ςπάνιον ἰδεῖν a corr. supra columnam adscriptum; de notis adhibitis v. praef. —

καςτήριον· — οὕτως ὑπὲρ μεγάλων ἀδικημάτων καὶ περιφανῶν αἱ εἰςαγγελίαι τότε ἦςαν. — νυνὶ δὲ τὸ γι(γ)νόμενον ἐν τῆι πόλει πάνυ καταγέλαςτόν ἐςτιν. — Διογνίδης μὲν καὶ 'Αντίδωρος ὁ μέτοικος εἰςαγγέλλονται ὡς πλέονος μιςθοῦντες τὰς αὐλητρίδας ἢ ὁ νόμος κελεύει, — *'Αγαςικλῆς δ' ὁ ἐκ Πειραιέως ὅτι εἰς 'Αλιμουςίους ἐνεγράφη], Εὐξένιππος δ' ὑ]πὲρ τῶν ἐνυπνίων] ὧν φηςιν ἑωρακέ]ναι· ὧν οὐδεμ[ία] δήπου τῶν αἰτι[ῶ]ν τούτων οὐδὲν | XX κοινωνεῖ τῶ(ι) εἰςαγγελτικῶι νόμωι. — Καίτοι ὦ ἄνδρες δικαςταὶ ἐπὶ τῶν δημοςίων ἀγώνων οὐ χρὴ τοὺς δικαςτὰς πρότερον τὰ καθ' ἕκαςτα τῆς κατηγορίας ὑπομένειν ἀκούειν, πρὶν αὐτὸ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν ἀντιγραφὴν ἐξετάςωςιν εἰ ἔςτιν ἐκ τῶν νόμων ἢ μή· — οὐ μὰ Δία οὐχ ὥςπερ ἐν τῆ(ι) κατηγορία(ι) Πολύευκτος ἔλεγεν, ο[ὐ φάςκων δεῖν τοὺς ἀπολογουμένους ἰςχυρίζεςθαι τῶ(ι) εἰςαγγελτικῶ(ι) νόμωι,

6 δικαςτηέριον A. — 10 τουτο A pr. — 11 γίγνομαι et γιγνώςκω, quemadmodum in quibusdam locis etiam scriptum est, Hyperidi ubique restituit Cb.; Bb. Sw. C. codicem sequuntur. — 13 ειναι A pr., εςτιν A corr. — 14 Διογνίδης nomen iniuria tentavit Cb.; Διογενείδης potius, quod reponere vult, non recte derivatum est. Δίογνις est C. I. A. I, 164. — 17 πλείονος West. — 20 αγηςικλης A.; corr. Bb. collato Harpocrationis loco (s. v. 'Αγ.): περὶ 'Αγαςικλέους 'Υπ. λέγει κτέ. — 21 Πειραιῶς Cb. solus. — 25 ἑορακέναι Cb. solus. — 26 sq. neglegentiam quae est in τούτων repetito postquam praecessit ὧν alii defendunt; Cb. locum corruptum censet; Patakis καὶ ὅμως οὐδεμία conicit; S. ἀλλ' οὐδεμία.
Col. XX. 1 ουδε|νι A pr.; ουδε|ν A corr. — 10 πρὶν (ἂν) αὐτὸ ci. Sw., probav. Cb. S. — 12 cf. Harpocr. v. ἀντιγραφή (frg. 258 S.). — καὶ del. Jernstedt (Observat. Antiphont. p. 29). — 13 εξεταςιν A pr. — 15 μή tollere vult Cb., cui praeter Sw.[1] et West. nemo assensus est. — 17 ὁ φάςκων mire Sp. —

ὃς κελεύει κατὰ τῶν
ῥητόρων αὐτῶν
τὰς εἰςαγγελίας ε[ἶ-
ναι περὶ τοῦ λέγει[ν
μὴ ⟦οὐ⟧ τὰ ἄριστα τῶι
δήμωι, οὐ κατὰ πάν- |
XXI των Ἀθηναίων.
— ἐγὼ δὲ οὔτε πρότε-
ρον οὐδενὸς ἂν μνη-
cθείην ἢ τούτου,
οὔτε πλείους οἶμαι
δεῖν λόγους ποιεῖ-
cθαι περὶ ἄλλου τινὸς ἢ
ὅπως ἐν δημοκρα-
τίαι κύριοι οἱ νόμοι
ἔςονται, καὶ αἱ εἰςαγ-
γελίαι καὶ αἱ ἄλλαι κρί-
ςεις κατὰ τοὺς νό-
μους εἰςί⟦ς⟧ιν εἰς
τὸ δικαστήριον· — διὰ
τοῦτο γὰρ ὑμεῖς ὑπὲρ
ἁπάντων τῶν ἀδι-
κημάτων, ὅςα ἔςτιν
ἐν τῆ(ι) πόλει, νόμους
ἔθεςθε χωρὶς περὶ
ἑκάςτου αὐτῶν.
— ἀςεβεῖ τις περὶ τὰ ἱερά·
*γράψαι ἀςεβείας
πρὸς τὸν βαςιλέα.
— φαῦλός ἐςτι πρὸς
τοὺς ἑαυτοῦ γονεῖς·
ὁ ἄρχων ἐπὶ τούτου
κάθη[ται]. — παράνο-
μά τις ἐν τῆ(ι) πόλει |
XXII γράφει· θεςμοθε-
τῶν ςυνέδριον ἔςτι.
— ἀπαγωγῆς ἄξια ποι-
εῖ· ἀρχὴ τῶν ἕνδεκα
καθέςτηκε. — τὸν αὐ-
τὸν δὲ τρόπον καὶ ἐ-
πὶ τῶν ἄλλων ἀδικη-
μάτων ἁπάντων
καὶ νόμους καὶ ἀρ-
χὰς καὶ δικαςτήρια
τὰ προςήκοντα ἑκά-
ςτοις αὐτῶν ἀπέδο-
τε. — ὑπὲρ τίνων οὖν
*ᾤεςθε δεῖν τὰς εἰ-
ςαγγελίας γίγνεςθαι;
τοῦτ᾽ ἤδη καθ᾽ ἕκαςτον
ἐν τῶι νόμωι ἐγρά-
ψατε, ἵνα μὴ ἀγνοῆ(ι)
μηδείς. — ἐάν τις, φηςί,
τὸν δῆμον τὸν Ἀθη-
ναίων καταλύη(ι)· — εἰ-
κότως ὦ ἄνδρες δικα-

23 ῥητόρων ὄντων S., propter col. 39, 20. 18, 21. 23, 9. — 26 μὴ οὐ nemo defendit praeter JBL.

Col. XXI. 22 γραφαιβαςεβειας A pr. (eodem fortasse errore quo col. 9, 20 ἀκούειν κελεύειν pro ἀκ. καὶ κελεύειν scripsit); γραφαιαςεβ. A corr. Itaque εἰςὶν desiderat Bb.; inserit Cb. post γραφαί, K. Sw.[1] post ἀςεβ., L. C. Cp. post βας. Contra γράψαι ci. S. — 23 βαςιλεαι A [sec. Bb. A pr.]. — 25 γονέας Cb. At. v. C. I. A. II, 243. 251. 263. 589. 612.

Col. XXII. 1 γραφη A pr. — 4 αχρη A pr. (ἡ) ἀρχὴ S. — 10 δικαςτηριαι A. — 12 αποδοτε A pr. — 14 ᾤεςθε Cb., οιεςθε A. — 21 καταλυςη A. —

ςταί· — ἡ γὰρ τοιαύτη αἰ-
τία οὐ παραδέχεται
ςκῆψι[ν ο]ὐδεμίαν
οὐδενὸς οὐδ᾽ ὑπω-
μοςίαν, ἀλλὰ τὴν
ταχίςτην αὐτὴν δεῖ |
XXIII εἶναι ἐν τῶι δικα-
ςτηρίωι· — ἢ ςυνίηι
ποι ἐπὶ καταλύςει
τοῦ δήμου ἢ ἑταιρι-
κὸν ςυναγάγη(ι), ἢ ἐάν
τις πόλιν τινὰ προ-
δῶι ἢ ναῦς ἢ πεζὴν
ἢ ναυτικὴν ςτρατι-
άν, ἢ ῥήτωρ ὢν μὴ
λέγηι τὰ ἄριςτα τῶι
δήμωι τῶι Ἀθηναί-
ων χρήματα λαμβά-
νων· — τὰ μὲν ἄνω
τοῦ νόμου κατὰ πάν-
των τῶν πολιτῶν
γράψαντες, — ἐκ πάντων
γὰρ καὶ τἀδικήματα
ταῦτα γένοιτ᾽ ἄν· — τὸ
δὲ τελευταῖον τοῦ
νόμου κατ᾽ αὐτῶν τῶν ῥη-
τόρων, παρ᾽ οἷς ἔςτιν
καὶ τὸ γράφειν τὰ ψη-
φίςματα. — ἐμαίνε-
ςθε γὰρ ἄν, εἰ ἄλλον τι-
νὰ τρόπον τὸν νό-
μον τοῦτον ἔθε-
ςθε ἢ οὕτως, — εἰ τὰς
μὲν τ[ι]μὰς καὶ τὰς |
XXIV ὠφελίας ἐκ τοῦ λέ-
γειν οἱ ῥήτορες καρ-
ποῦνται, τοὺς δὲ κιν-
δύνους ὑπὲρ αὐτῶν
τοῖς ἰδιώταις ἀνεθή-
κατε. — ἀλλ᾽ ὅμως Πολύ-
ευκτος οὕτως ἐςτὶν
ἀνδρεῖος, ὥςτε εἰς-
αγγελίαν διώκων
οὐκ ἔφη δεῖν τοὺς
φεύγοντας τῶι εἰς-
αγγελτικῶι νόμωι
χρῆςθαι. — καὶ οἱ μὲν
ἄλλοι πάντες κατή-
γοροι, ὅταν οἴωνται
δεῖν ἐν τῶι προτέρωι
λόγωι ὑφελεῖν τῶν
φευγόντων τὰς ἀπο-

23 τοιαυτηι A. — 27 υπωμθςιαν A pr., quod puncto sub mediam lineolam Θ litterae posito correctum est.

Col. XXIII. 1 εἰςιέναι εἰς τὸ δικαςτήριον ci. Bakius ap. Cb.: κρ⟦ε⟧ῖναι ἐν Halbertsma. — 3 που A pr. — 16 παντω̄ A. — 20 καταςτωνρητορων A pr. — 24 αλλοτια|να A pr.; corr. N addidit et A transfixum delevit. — 27 ηταc A. (ει supra scriptum), puncto supra H litteram addito; unde εἰ τὰς omnes praeter C., qui ἢ εἰ τὰς edidit. Cobeto tamen post οὕτως aliqua intercidisse videntur. cf. L.[1] p. 518; Gebauer argum. ex contr. p. 179 sq.

Col. XXIV. 1 ὠφελείας West. — 3 ἐκαρποῦντο K., qui et αὐτῶν v. 4 scribendum putavit, sed postea et ipse αὐτῶν agnovit. — 9 ειςαγγελιας A pr. —

λογίαϲ, — τοῦτο παρα-
κελεύονται τοῖϲ δι-
καϲταῖϲ, μὴ ἐθέλειν
ἀκούειν τῶν ἀπολο-
γουμένων, ἐάν τι-
νεϲ ἔξω τοῦ νόμου
λέγωϲιν, ἀλλ' ἀπαν-
τᾶν πρὸϲ τὰ λεγόμε-
να καὶ κελεύειν τὸν
νόμον ἀναγι(γ)νώ-
ϲκειν· — ϲὺ δὲ τοὐναν- |
XXV τίον τὴν εἰϲ τοὺϲ νό-
μουϲ καταφυγὴν ἐκ
τῆϲ ἀπολογίαϲ οἴει
δεῖν ἀφελέϲθαι Εὐξε-
νίππ[ο]υ. — Καὶ πρὸϲ τού-
τοιϲ οὐδὲ βοηθεῖν οὐ-
δένα φὴϲ δεῖν αὐτῶ(ι)
οὐδὲ ϲυναγορεύειν,
ἀλλὰ παρακελεύη(ι) τοῖϲ
δικαϲταῖϲ μὴ θέλειν
ἀκούειν τῶν ἀναβαι-
νόντων. — καίτοι τί
τού(του) τῶν ἐν τῆ(ι) πόλει

βέλτιον ἢ δ[ημο-
τικώτερόν ἐϲτι, πολ-
λῶν καὶ ἄλλων κα-
λῶν ὄντων, ἢ ὁπό-
ταν τιϲ ἰδιώτηϲ εἰϲ ἀ-
γῶνα καὶ κίνδυνον
καταϲτὰϲ μὴ δύ-
νηται ὑπὲρ ἑαυτοῦ
ἀπολογεῖϲθαι, τούτωι
τὸν βουλόμενον
τῶν πολιτῶν ἐξεῖ-
ναι ἀναβάντα βο-
ηθῆϲαι καὶ τοὺϲ δικα-
ϲτὰϲ ὑπὲρ τοῦ πράγμα-
τοϲ τὰ δίκαια διδάξαι; |
ἀλλὰ νὴ Δία αὐτὸϲ τοι- XXVI
ούτωι πράγματι οὐ
κέχρηϲαι; ἀλλ' ὅτ' ἔφευ-
γεϲ τὸν ἀγῶνα ὑπ' Ἀλε-
ξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου, δέκα
μὲν ϲυν-
ηγόρουϲ ἐκ τῆϲ Αἰγῆι-
δοϲ φυλῆϲ ἠ(ι)τήϲω,
ὧν καὶ ἐγὼ ε[ἷ]ϲ ἦν αἱ-

21 μὴ θέλειν West. — 23 εαντι·|νεϲ A.; ἐάν τι Cb. — 27 K.[1] post κελεύειν excidisse putat τὸν γραμματέα.

Col. XXV. 7 φηϲ ubique A., quam scripturam non mutandam censui. — 9 παρακελεύει Cb. — 10 μὴ ἐθέλειν Cb. — 13 τούτου τῶν Cb.[1]: τούτου Sw. Cb. Cp. MO.; retinent τούτων ceteri, coll. pro Lyc. col. 9, 6. C. tamen quod utrobique illud vocabulum cum ἐν τῇ πόλει coniungit, hoc loco coactus est τούτων τῶν conicere. — 14 βελτειον A.

Col. XXVI. 1 μὰ Δία requirebat pridem Cb. — τοι τούτῳ Patakis, τοι οὕτω τῷ Hertlein (Polyaen. p. 13), τοι ϲὺ τῷ S. — 4 αγωνατουε|ξουουδεκα A pr.; corrector deletis ΤΟΥ litteram Є mutavit in Π et ΥΠΑΛЄ post vs. adscripsit; porro v. 5 ανδρ post Ξ et deinde τουεξοι supra vs. addidit. — 6 sq. αιγη|ιδοϲ h. e. Αἰγηΐδοϲ A, quae est forma poëtica, non Attica. — 7 ητηϲωι A. — 8 εγωι A. —

ρεθεὶϲ ὑπὸ ϲοῦ, ἐκ δὲ
τῶν ἄλλων [Ἀ]θηναί-
ων ἐκάλειϲ ἐπὶ τὸ
δικαϲτήριον τοὺϲ βο-
ηθήϲοντάϲ ϲοι. — καὶ τὰ
μὲν ἄλλα τί δεῖ λέ-
γειν; αὐτῶι δὲ τούτωι
τῶι ἀγῶνι πῶϲ κέ-
χρηϲαι; οὐ κατηγόρη-
ϲαϲ ὁπόϲα ἐβούλου; οὐ
Λυκοῦργον ἐκάλειϲ
ϲυγκατηγορήϲον-
τα, οὔτε τῶι λέγειν
οὐδενὸϲ τῶν ἐν τῆ(ι)
πόλει καταδεέϲτερον
ὄντα, παρὰ τούτοιϲ τε
μέτριον καὶ ἐπιει-
κῆ δοκοῦντα εἶναι;
— εἶτα ϲοὶ μὲν ἔξεϲτι
καὶ φε[ύ]γοντι τοὺϲ
βοηθήϲονταϲ κα- |
XXVII λε[ῖ]ν καὶ διώκοντι
το[ὺϲ] ϲυγκατηγόρουϲ
ἀναβιβάϲαϲθαι, ὃϲ οὐ
μόνον ὑπὲρ ϲεαυτοῦ
δύναϲαι εἰπεῖν, ἀλ-
λὰ καὶ ὅλη(ι) πόλει πρά-
γματα παρέχειν ἱκα-
νὸϲ εἶ, — Εὐξενίππω(ι)

δ' ὅτι ἰδιώτηϲ ἐϲτὶ καὶ
πρεϲβύτεροϲ οὐδὲ τοὺϲ
φίλουϲ καὶ τοὺϲ οἰκεί-
ουϲ ἐξέϲται βοηθεῖν,
εἰ δὲ μή, διαβληθήϲον-
ται ὑπὸ ϲοῦ; — Νὴ Δία,
τὰ γὰρ πεπραγμένα
αὐτῶι δεινά ἐϲτι καὶ
ἄξια θανάτου, ὡϲ ϲὺ
λέγειϲ ἐν τῆι κατη-
γορία(ι). ϲκέψαϲθε δὴ ὦ
ἄνδ[ρ]εϲ δικαϲταὶ κα-
θ' ἓν ἕκαϲτον αὐτῶν
ἐξετάζοντεϲ. — ὁ δῆ-
μοϲ προϲέταξεν
Εὐξενίππωι τρίτωι
αὐτῶι ἐγκατακλιθῆ-
ναι εἰϲ τὸ ἱερὸν, οὗτοϲ
δὲ κοιμηθεὶϲ ἐνύ-
πνιόν φηϲιν ἰδεῖν, |
ὃ τῶι δήμωι ἀπαγ- XXVIII
γεῖλαι. — τοῦτ' εἰ μὲν ὑ-
πελάμβανεϲ ἀληθὲϲ
εἶναι, καὶ ὃ εἶδεν ἐν
τῶι ὕπνωι τοῦτ' αὐτὸν
ἀπαγγεῖλαι πρὸϲ τὸν
δῆμον, τί καὶ ἀδικεῖ
ἃ ὁ θεὸϲ αὐτῶι προϲε-
ταττε ταῦτ' ἐξαγγείλαϲ

13 κατα A. pr. — 16 τουαγωνοϲ A pr. — 18 ου a correct. additum. οὐ, κατηγορήϲαϲ ὁπ. ἐβ., [[οὐ]] Λ. Halbertsma. — 20 ϲυνκατ. A. Sw. — 24 τουτοιϲι om. τε A pr.? — 25 επεικηι A pr.; επιεικηι corr.

Col. XXVII. 2 ϲυνκατηγορουϲ A. Sw. — 6 ὅλῃ τῇ πόλει Cb. — 25 ενκατακλιθηναι A. Sw.; ἐγκατακλινῆναι Cb. — 26 ϊερον A.

Col. XXVIII. 3 αληθη A pr.; αληθεϲ A. corr. Tamen illud secutus est Sw. — 7 αδικια (ἀδικῖ ἃ) A pr.; αδικει del. α corr., qui ἁ (sic) ante v. 8 addidit. Etiam in ηγου v. 12

πρὸϲ Ἀθηναίουϲ; — εἰ δέ, ὥϲπερ νυνὶ λέγειϲ, ἡγοῦ αὐτὸν καταψεύϲαϲθαι τοῦ θεοῦ καὶ χαριζόμενόν τιϲι μὴ τἀληθῆ ἀπηγγελκέναι τῶι δήμωι, οὐ ψήφιϲμα ἐχρῆν ϲε πρὸϲ τὸ ἐνύπνιον γράφειν, ἀλλ' ὅπερ ὁ πρότεροϲ ἐμοῦ λέγων εἶπεν, εἰϲ Δελφοὺϲ πέμψαντα πυθέϲθαι παρὰ τοῦ θεοῦ τὴν ἀλήθειαν. — ϲὺ δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίηϲαϲ, ψήφιϲμα δὲ αὐτοτελὲϲ ἔγραψαϲ κατὰ δυοῖν φυλαῖν οὐ μόνον ἀδικώτατον, | XXIX ἀλλὰ καὶ ἐναντίον αὐτὸ ἑαυτῶι· — δι' ὅπερ ἥλωϲ παρανόμων, οὐ δι' Εὐξένιππον. Ἐξετάϲωμεν δὲ περὶ αὐτοῦ τουτονὶ τὸν τρόπον. — αἱ φυλαὶ ϲύνδυο γενόμεναι τὰ ὄρη τὰ ἐν Ὠρωπῶι διείλοντο, τοῦ δήμου αὐταῖϲ δόντοϲ. τοῦτο τὸ ὄροϲ ἔλαχεν Ἀκαμαντὶϲ καὶ Ἱπποθ[[ο]]ωντίϲ. — ταύταϲ τὰϲ φυλὰϲ ἔγραψαϲ ἀποδοῦναι τὸ ὄροϲ τῶι Ἀμφιαράωι καὶ τὴν τιμὴν ὧν ἀπέδοντο, ὡϲ πρότερον τοὺϲ ὁριϲτὰϲ τοὺϲ πεντήκοντα ἐξελόνταϲ αὐτὸ τῶι θεῶι καὶ ἀφορίϲανταϲ, καὶ οὐ προϲηκόντωϲ τὰϲ δύο φυλὰϲ ἐχούϲαϲ τὸ ὄροϲ. — μικρὸν δὲ διαλιπὼν ἐν ταὐτῶ(ι) ψηφίϲματι γράφειϲ τὰϲ ὀκτὼ φυλὰϲ *πορίϲαι *τοῖν | δυοῖν φυλαῖν τὰ διάφορα XXX καὶ ἀποδοῦναι, ὅπωϲ ἂν μὴ ἐλαττῶνται. — καίτοι εἰ μὲν ἴδιον (ὃν) τῶν φυλῶν ἀφῃ(ι)ροῦ τὸ ὄροϲ, πῶϲ οὐκ ὀργῆϲ ἄξιοϲ; — εἰ δὲ μὴ

spiritus nota conspicitur. — 12 κατεψεῦϲθαι Patakis. — 19 ποτεροϲ A pr. — 20 ειπειν A pr.

Col. XXIX. 8 ορηι A. — 11 τὸ αὐτὸ ὄροϲ K. — 12 ἔλαχον Cb., recte fortasse; ἐλαχέτην West. — 13 sustuli poëticam formam Ἱπποθοωντίϲ. — 19 πεντηι A. — 27 οκτωι A. — 28 πορίϲαι Cb.: ποιηϲαι. — τοῖν Westermann (Ind. graec. hyper. 8, p. 16) S.: ταν A, ταῖν Bb.

Col. XXX. 5 ἴδιον (ὂν) Cb. Patakis Sw.[1] Cp. JBL.; ἴδιον C. — 7 ἄξιοϲ (εἶ); εἰ Sw. Cb. Cp., ἄξιον; εἰ Langius ap. Sw. — Eo difficilius hoc in loco εἶ excidere potuit, quod post ἄξ. spatium vacuum est in codice; neque praesens tempus aptum est. Num igitur ὀργῆϲ (ἦϲθα) ἄξιοϲ? cf. v. 13. —

προϲηκόντωϲ εἶχον αὐτό, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ ὄν, διὰ τί τὰϲ ἄλλαϲ φυλὰϲ ἔγ[ρ]αφεϲ αὐταῖϲ προϲαποδιδόναι ἀργύριον; ἀγαπητὸν γὰρ ἦν *αὐταῖϲ εἰ τὰ τοῦ θεοῦ ἀποδώϲουϲιν καὶ μὴ προϲαποτ(ε)ίϲουϲι ἀργύριον.—Ταῦτ' ἐν τῶι δικαϲτηρίωι ἐξεταζόμενα οὐκ ὀρθῶϲ ἐδόκει γεγράφθαι, ἀλλὰ κατεψηφίϲαντό ϲου οἱ δικαϲταί. εἶτ' εἰ μὲν ἀπέφυγεϲ τὴν γραφήν, οὐκ ἂν κατεψεύϲατο οὗτοϲ τοῦ θεοῦ, ἐπειδὴ δὲ ϲυνέβη ϲοι ἁλῶναι, Εὐξένιππον δεῖ ἀπολωλέναι; — καὶ ϲοὶ | XXXI μὲν τῶι τοιοῦτο ψήφιϲμα γράψαντι πέντε καὶ εἴκοϲι δραχμῶν ἐτιμήθη, — τὸν δὲ κατακλιθέντα εἰϲ τὸ ἱερὸν τοῦ δήμου κελεύϲαντοϲ μηδ' ἐν τῆι Ἀττικῆ(ι) δεῖ* τεθάφθαι; Ναί· — δεινὰ γὰρ ἐποίηϲεν περὶ τὴν φιάλην ἐάϲαϲ Ὀλυμπιάδα ἀναθεῖναι εἰϲ τὸ ἄγαλμα τῆϲ Ὑγιείαϲ. — τοῦτο γὰρ ὑπολαμβάνειϲ, ἐφόδιον ἑαυτῶ(ι) εἰϲ τὸν ἀγῶνα τὸ ἐκείνηϲ ὄνομα παραφέρων καὶ κολακείαν ψευδῆ κατηγορῶν Εὐξενίππου, μῖϲοϲ καὶ ὀργὴν αὐτῶ(ι) ϲυλλέξειν παρὰ τῶν δικαϲτῶν. — δεῖ δὲ ὦ βέλτιϲτε μὴ ἐπὶ τῶ(ι) Ὀλυμπιάδοϲ ὀνόματι καὶ τῶ(ι) Ἀλεξάνδρου τῶν πολιτῶν | τινα ζητεῖν κακόν XXXII τι ἐργάϲαϲθαι, ἀλλ' ὅ-

12 τἀργύριον Cb. — 14 αυτοιϲ A, quod retinet L. — 22 ετει A pr. — 23 απεφέυγεϲ A.

Col. XXXI. 4 ετειμηθηι A. — 5 κατακλινέντα Cb. — 6 ἵερον A. — 8 τεταφ|ναι A pr.; τεταφθαι|ναι A corr. Τεταφέναι exstiterit; inde interpunctionis signum nono demum versui suppositum. — τεθάφθαι· δεινὰ Bb.: ταφῆναι· δεινὰ Sw. Cp. JBL.; ταφῆναι. (νὴ Δία), δεινὰ Cb. Sw.[1]; ταφῆναι. ναί· δεινὰ L. Ipse K. et C. secutus sum. Ναί in figura subiectionis usurpatum exstat e. gr. Din. 1, 7. Andoc. 3, 26. de τεθ. cf. Gebauer argum. ex contr. p. 176. — 9 δεινγαρ A pr. — 13 υγειαϲ A pr. — τούτῳ Sw.; οὕτω K., quo reiecto idem K. ἕξειν καὶ post ἀγῶνα excidisse putavit. — 15 ϲαυτῷ Cb. — 18 κολαζεια|ανψευδει A pr. — 21 ϲυν|λεξειν A Sw. — 24 των ut videtur A pr.

ταν ἐκεῖνοι πρὸϲ τὸν
δῆμον τὸν Ἀθηναί-
ων ἐπιϲτέλλωϲι μὴ
τὰ δίκαια μηδὲ τὰ προϲ-
ήκοντα, τότε ἀναϲτάν-
τα ὑπὲρ τῆϲ πόλεωϲ
ἀντιλέγειν καὶ πρὸϲ
τοὺϲ ἥκονταϲ παρ' αὐ-
τῶν δικαιολογεῖϲθαι
καὶ εἰϲ τὸ κοινὸν τῶν
Ἑλλήνων ϲυνέδρι-
ον πορεύεϲθαι βοη-
θήϲοντα τῆι πατρίδι. —
ϲὺ δ' ἐκεῖ μὲν οὐδε-
πώποτε ἀνέϲτηϲ
οὐδὲ λόγον περὶ αὐ-
τῶν ἐποιήϲω, ἐνθά-
δε δὲ μιϲεῖϲ Ὀλυμ-
πιάδα ἐπὶ τῶι ἀπο-
λέϲαι Εὐξένιππον,
καὶ φῂϲ κόλακα αὐτὸν
εἶναι ἐκείνηϲ καὶ
Μακεδόνων· — ὃν ἐ-
ὰν δείξῃ(ι)ϲ ἀφιγμέ-
νον πώποτε εἰϲ Μα- |
XXXIII κεδονίαν ἢ ἐκεί-
νων τινὰ ὑποδεξά-
μενον εἰϲ τὴν αὐ-
τοῦ οἰκίαν ἢ χρώμε-
νον τῶν ἐκεῖθέν τινι
ἢ ἐντυγχάνοντα
ἢ λόγουϲ καὶ οὐϲτι-
ναϲοῦν ἢ ἐπ' ἐργα-
ϲτηρίου ἢ ἐν τῇ(ι) ἀγο-
ρᾶι ἢ ἄλλοθί που περὶ
τούτων τῶν πραγμά-
των εἰρηκότα καὶ
μὴ κοϲμίωϲ καὶ με-
τρίωϲ τὰ αὑτοῦ πράτ-
τοντα ὥϲπερεί τιϲ
καὶ ἄλλοϲ τῶν πολι-
τῶν, χρηϲάϲθωϲαν
αὐτῷ(ι) οἱ δικαϲταὶ ὅ τι
βούλονται. — εἰ γὰρ ταῦ-
τα ἦν ἀληθῆ ἃ κατη-
γορεῖϲ, οὐκ ἂν ϲὺ μόνοϲ
ᾔ(ι)δειϲ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλ-
λοι πάντεϲ οἱ ἐν τῆι
πόλει, ὥϲπερ καὶ περὶ
τῶν ἄλλων ὅϲοι τι
ὑπὲρ ἐκείνων ἢ λέ-
γουϲιν ἢ πράττουϲιν, |
οὐ μόνον αὐτοί, ἀλ- XXXIV
λὰ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθη-
ναῖοι ἴϲαϲι καὶ τὰ παι-
δία τὰ ἐκ τῶν διδα-
ϲκαλείων καὶ τῶν ῥη-
τόρων τοὺϲ παρ' ἐκεί-

Col. XXXII. 12 τω̄ A. — 20 μειϲειϲ A. — 26 αφειγμενον A.

Col. XXXIII. 5 τινι in margine additum. — 7 λογουϲϲ A pr. — 17 χρηϲάϲθων Cb.

Col. XXXIV. 1 οὗτοι [Cb.], ut intellegantur iudices, quod probant K. Cp. Cb. At hic est sensus: „non hercle occulta res est, ut ipsi modo sibi conscii sint". Non possunt iudices ceteris civibus ita opponi, ut accuratior notitia talium rerum eis adscribatur. Neque magis post ἴϲαϲι excidit γάρ

νων μιϲθαρνοῦν-
ταϲ καὶ τῶν ἄλλων
τοὺϲ ξενίζονταϲ
τοὺϲ ἐκεῖθεν ἥκον-
ταϲ καὶ ὑποδεχομέ-
νουϲ καὶ εἰϲ τὰϲ ὁδοὺϲ
ὑπαντῶνταϲ ὅταν
προϲίωϲι· καὶ οὐδα-
μοῦ ὄψει οὐδὲ παρ' ἑ-
νὶ τούτων Εὐξένιπ-
πον καταριθμούμε-
νον· — ϲὺ δ' ἐκείνων
μὲν οὐδένα κρίνειϲ
οὐδ' εἰϲ ἀγῶνα καθί-
ϲτηϲ, οὓϲ πάντεϲ ἴϲα-
ϲι ταῦτα πράττονταϲ,
κατ' Εὐξενίππου δὲ
κολακείαν [κ]ατηγο-
ρεῖϲ, οὗ ὁ βίοϲ τὴν αἰ-
τί-
αν οὐ παραδέχεται. |
XXXV καίτοι, εἰ νοῦν εἶχεϲ,
περί γε τῆϲ φιάληϲ
τῆϲ ἀνατεθείϲηϲ
οὔτ' ἂν Εὐξένιππον
ᾐ(ι)τιῶ οὔτ' ἂν ἄλλον
λόγον οὐδένα ἐνταῦ-
θα ἐποιήϲω· οὐ γὰρ
ἁρμόττει. — διὰ τί; καί
μου τὸν λόγον ὦ ἄν-
δρεϲ δικαϲταὶ ἀκούϲα-
τε, ὃν μέλλω λέγειν.
(—) Ὑμῖν Ὀλυμπιὰϲ ἐγ-
κλήματα πεποίηται
περὶ τὰ ἐν Δωδώνῃ(ι)
οὐ δίκαια, ὡϲ ἐγὼ δὶϲ
ἤδη ἐν τῶι δήμωι
ἐναντίον ὑμῶν
καὶ τῶν ἄλλων Ἀθη-
ναίων πρὸϲ τοὺϲ ἥ-
κονταϲ παρ' αὐτῆϲ ἐ-
ξήλεγξα οὐ προϲήκον-
τα αὐτὴν ἐγκλήμα-
τα τῇ(ι) πόλει ἐγκαλοῦ-
ϲαν. ὑμῖν γὰρ ὁ Ζεὺϲ
ὁ Δωδωναῖοϲ προϲ-

(K[1]). — 14 προΐωϲι Cb. Pat. Cp. JBL., quod et ipsum non necessarium est. „Cum advenientes in urbem eos prospiciant, in viam occurrunt." προϲείωϲι aliquando ci. Sh. — 22 πραττοντεϲ A pr. — 23 κατ' delet Cb. — 25 οὗβιοϲ A. — τὴν αἰτίαν iniuria sollicitant Bakius et Cb. (ταύτην τὴν, τοιαύτην). — In fine columnae additus fuit versus: καιτοιειουνειχεϲ, qui a correctore uncis inclusus est.

Col. XXXV. 1 ειουνειχεϲ A pr. — 5 ητιωι A. — 7 εποιηϲωι A. — 8 Spatium vacuum hoc loco et ante et post διὰ τί relictum est; sed cf. c. Dem. 22, 8. Ceterum διὰ τί delere vult K[1]. — 12 in codice post ὑμῖν demum interpunctum est; praeterea linea extremo vs. 11 supposita est. — ενκλ. A Sw. — 15 pro ὡϲ K[1] conicit καί, consulens eidem difficultati cui Cb. expungendo verba οὐ προϲήκ. — ἐγκαλοῦϲαν mederi studuerat. Nunc idem Cb. longe melius: ἐξήλεγξα (καὶ ἀπέδειξα). — 22 et 23 cod. εγκ. offert.

ἔταξεν ἐν τῆι μαντείαι τὸ ἄγαλμα τῆc Διώνηc ἐπικοc- |
XXXVI μῆcαι· καὶ ὑμεῖc πρόcωπόν τε *ποιηcάμενοι ὡc οἷόν τε κάλλιcτον καὶ τἆλλα πάντα τὰ ἀκόλουθα, καὶ κόcμον πολὺν καὶ πολυτελῆ τῆι θεῶι παραcκευάcαντεc καὶ θεωρίαν καὶ θυcίαν πολλῶν χρημάτων ἀποcτείλαντεc ἐπεκοcμήcατε τὸ ἕδοc τῆc Διώνηc ἀξίωc καὶ ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆc θεοῦ. — ὑπὲρ τούτων ὑμῖν τὰ ἐγκλήματα ἦλθε παρ' Ὀλυμπιάδοc ἐν ταῖc ἐπιcτολαῖc, ὡc ἡ χώρα εἴη ἡ *Μολοττία αὐτῆc, ἐν ἧ(ι) τὸ ἱερόν ἐcτιν· οὔκουν προcῆκεν ἡμᾶc τῶν ἐκεῖ οὐδὲ ἓν κινεῖν. — ἐὰν μὲν τοίνυν τὰ περὶ τὴν φιάλην γεγονότα ἐν ἀδικήματι ψηφίcηcθε εἶναι, |
XXXVII τρόπον τινὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν καταγι(γ)νώcκομεν ὡc τὰ ἐκεῖ οὐκ ὀρθῶc ἐπράξαμεν· — ἐὰν δ' ἐπὶ τοῦ γεγενημένου ἐῶμεν, τὰc τραγω(ι)δίαc αὐτῆc καὶ τὰc κατηγορίαc ἀφη(ι)ρηκότεc ἐcόμεθα. — οὐ γὰρ δήπου Ὀλυμπιάδι μὲν τὰ Ἀθήνηcιν ἱερὰ ἐπικοcμεῖν ἔξεcτιν, ἡμῖν δὲ τὰ ἐν Δωδώνη(ι) οὐκ ἐξέcται, καὶ ταῦτα τοῦ θεοῦ προcτάξαντοc. Ἀλλ' οὐκ ἔcτιν ὦ Πολύευκτε, ὡc ἐμοὶ δοκεῖc, ὅθεν κατηγορίαν οὐκ ἂν ποιήcαιο. καίτοι cε

Col. XXXVI. 2 κοcμηcαμενοι A. κομιcάμενοι Pat. Sw.[1] Cp.; ποιηcάμενοι K. — 7 πολυτεληι A. — 11 απεcτειλαντεc A pr. — 15 ϋ|περ A. — 17 Hic quoque εγκλ. A. — 20 ἡ Μολοccία (sic enim A) ut manifestum emblema eicit Cb., non adversante Sw.[1], probantibus K. Cp.; at recte JBL. monuit, nihil praeter formam ibi suspectam esse; hanc igitur mutandam. — 21 τοϊερον A. — 22 οὐκοῦν Bb. — 23 προcήκειν Cb. Pat. Cp. S.; sed ita imperfecti notio obscuratur. — 26 φιλην A pr. — 27 ἀδικήμαcι Ls. coll. Xenoph. Oec. 4, 4.

Col. XXXVII. 2 αὐτῶν errore om. C. — καταγειvωcκομεν A. — 7 Post ἐῶμεν recte distinguunt Sch. K.[1] Cp. Cb.[1] — 19 δοκειc A, δοκεῖ errore Bb. Sw.; δοκεῖ, ὁπόθεν ci. Cb. —

ἐχρῆν, ἐπείπερ προή(ι)ρηcαι πολιτεύεcθαι, καὶ νὴ Δία καὶ δύναcαι, μὴ τοὺc ἰδιώταc κρίνειν μηδ' εἰc τούτουc νεανιεύεcθαι, ἀλλὰ τῶν ῥητό- |
XXXVIII ρων ἐάν τιc ἀδικῆι, τοῦτον κρίνειν, cτρατηγὸc ἐάν τιc μὴ τὰ δίκαια πράττηι, τοῦτον εἰcαγγέλλειν· παρὰ γὰρ τούτοιc ἐcτὶ καὶ τὸ δύναcθαι βλάπτειν τὴν πόλιν, ὅcοι ἂν αὐτῶν προαιρῶνται, οὐ παρ' Εὐξενίππωι οὐδὲ τῶν δικαcτῶν τούτων οὐδενί. — καὶ οὐ cὲ μὲν οὕτωc οἴομαι δεῖν πράττειν, αὐτὸc δὲ ἄλλον τινὰ τρόπον τῆ(ι) πολιτεία(ι) κέχρημαι, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸc ἰδιώτην οὐδένα πώποτε ἐν τῶι βίωι ἔκρινα, ἤδη δέ τιcι καθ' ὅcον ἐδυνάμην ἐβοήθηcα. τίναc οὖν κέκρικα καὶ εἰc ἀγῶνα καθέcτακα; Ἀριcτοφῶντα τὸν Ἁζηνιέα, ὃc ἰcχυρότατοc ἐν τῆι πολιτεία(ι) γεγένηται· — |
XXXIX καὶ οὗτοc ἐν τούτωι τῶι δικαcτηρίωι παρὰ δύο ψήφουc ἀπέφυγε· — Διοπ(ε)ίθη τὸν Cφήττιον, ὃc δεινότατοc (ἐ)δόκει εἶναι τῶν ἐν τῆι πόλει· Φιλοκράτη τὸν Ἁγνούcιον, ὃc θραcύτατα καὶ ἀcελγέcτατα τῆι πολιτεία(ι) κέχρηται· τοῦτον (ε)ἰcαγγείλαc ἐγὼ ὑπὲρ ὧν Φιλίππω(ι) ὑπηρέτει ⟦και⟧ κατὰ τῆc πόλεωc εἷλον ἐν τῶι δικαcτηρίωι, καὶ τὴν εἰcαγγελίαν ἔγραψα δικαίαν καὶ ὥcπερ ὁ νόμοc κελεύει, ῥή-

---

22 εἴπερ Cb. — 23 προηρηcθαι A pr. — 24 νηδυα A pr.

Col. XXXVIII. 2 κρίνειν (ἢ) Cb.; at asyndeton optime se habet. — 10 spatio vacuo quod est post προαιρ. respondet linea huic versui supposita; at ea cancellis circumscripta est. — 14 οιμαι A pr. — 15 αὐτὸc δὲ (καὶ) ἄλλον male L. — 20 εκρεινα A. — 24 καὶ εἰc ἀγῶνα καθέcτακα delet Cb.; JBL. καθέcτακα in κατέcτηcα mutari iubet. Sw. K. C. Cp. codicis lectionem retinent; sed cf. Cp. p. 90. — 26 Ἁζηνιέα Sch. Cp., Ἁζηνιᾶ Cb.; αιζηνιεα A. — 28 ἐγεγένητο S.

Col. XXXIX. 6 ἐδόκει Sch. S. propter temporum rationes. — 11 ἐκέχρητο S. — 11 sq. ι|caγγελιαc A pr. — 13 ὑπηρετήκει Schoemann ap. Sw.[1] (quamquam ipse ὑπηρέτηκε propter

τορα ὄντα λέγειν
μὴ τὰ ἄριστα τῶι δή-
μωι τῶι Ἀθηναίων
χρήματα λαμβάνον-
τα καὶ δωρεὰϲ παρὰ
τῶν τἀναντία πράτ-
τόντων τῶι δήμω(ι)·
καὶ οὐδ' οὕτωϲ ἀπέ-
χρηϲέ μοι τὴν εἰϲ- |
XL αγγελίαν ⟦αν⟧ δοῦναι,
ἀλλ' ὑποκάτω παρέ-
γραψα· τάδ' εἶπεν οὐ τὰ
ἄριϲτα τῶ(ι) δήμωι
χρήματα λαβών,
εἶτα τὸ ψήφιϲμα αὐ-
τοῦ ὑπέγραψα· — καί· πά-
λιν τάδε εἶπεν οὐ τὰ
ἄριϲτα τῶι δήμωι χρή-
ματα λαβών, καὶ τὸ
ψήφιϲμα παρέγρα-
φον. καὶ ἔϲτι μοι πεν-
τάκιϲ ἢ ἑξάκιϲ τοῦτο
γεγραμμένον· δίκαι-
ον γὰρ ᾤ(ι)μην δεῖν·
τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν κρί-
ϲιν ποιῆϲαι. — ϲὺ δ' ἃ μὲν
εἰπεῖν Εὐξένιππον
φῄϲ οὐ τὰ ἄριϲτα τῶι
δήμωι οὐκ εἶχεϲ γρά-
ψαι εἰϲ τὴν εἰϲαγγελί-
αν, ἰδιώτην δ' ὄντα
κρίνειϲ ἐν τῆ(ι) τοῦ ῥή-
τοροϲ τάξει· — μικρὰ
δὲ περὶ τῆϲ ἀντιγρα-
φῆϲ εἰπὼν ἑτέραϲ
αἰτίαϲ καὶ διαβολὰϲ |
ἥκειϲ φέρων κατ' αὐ- XLI
τοῦ, — λέγων ὡϲ Φιλο-
κλεῖ τὴν θυγατέρα ἐ-
δίδου καὶ Δημοτίω-
νοϲ δίαιταν ἔλαβεν,
καὶ ἄλλαϲ τοιαύταϲ
κατηγορίαϲ, ἵν' ἐὰν μὲν
ἀφέμενοι τῆϲ εἰϲαγ-
γελίαϲ περὶ τῶν ἔξω
τοῦ πράγματοϲ κατη-
γορηθέντων ἀπολο-
γῶνται, ἀπαντῶϲιν
αὐτοῖϲ οἱ δικαϲταί· «τί
ταῦθ' ἡμῖν λέγετε;» — ἐὰν
δὲ μηδένα λόγον
περὶ αὐτῶν ποιῶν-
ται, ὁ ἀγὼν αὐτοῖϲ χεί-
ρων γί(γ)νηται· τῶν γὰρ
κατηγορηθέντων
τὸ μὴ λαβὸν ἀπολο-
γίαν ὑπὸ τῆι ὀργῆι
τῶν δικαϲτῶν κατα-
λ(ε)ίπεται. — καὶ τὸ πάν-
των δειν(ότ)ατον τῶν

maiorem similitudinem praeferens) Cb. C. al. Ego nunc και delere malui. — 24 δωρεϲ A pr.

Col. XL. 7 καί· πάλιν S.; interpungebatur καὶ πάλιν·. — 24 μεικρα A.

Col. XLI. 7 post κατηγορίαϲ excidisse aliqua putat K.[1], in hunc fere modum: οἵαϲ οἱ ϲυκοφάνται εἰώθαϲι κατὰ τῶν φευγόντων λέγειν. — 13 versui interpunctionis nota subscripta, sed deinde uncis inclusa est. Idem accidit 38, 10. —

ἐν τῶ(ι) λόγωι λεγομέ-
νων ὑπὸ ϲοῦ, ὃ ϲὺ ᾤ(ι)-
ου λανθάνειν ὧν ἕ- |
XLII νεκα λέγειϲ, οὐ λαν-
θάνων, ὁπότε παρα-
φθέγγοιο ἐν τῶ(ι) λόγω(ι)
πολλάκιϲ, ὡϲ πλούϲι-
όϲ ἐϲτιν Εὐξένιπποϲ,
καὶ πάλιν διαλιπὼν
ὡϲ οὐκ ἐκ δικαίου πολ-
λὴν οὐϲίαν ϲυνείλε-
κται· ἃ εἰϲ μὲν τὸν ἀ-
γῶνα τοῦτον οὐδὲν
δήπου ἐϲτὶν εἴτε
πολλὰ οὗτοϲ κέκτη-
ται εἴτε ὀλίγα, τοῦ δὲ
λέγοντοϲ κακοήθ(ε)ια
καὶ ὑπόληψιϲ εἰϲ τοὺϲ
δικαϲτὰϲ οὐ δικαία,
ὡϲ ἄλλοθί που οὗτοι
τὴν γνώμην ἂν
ϲχοίηϲαν ἢ ἐπ' αὐτοῦ
τοῦ πράγματοϲ καὶ πό-
τε[ρον] ἀδικεῖ ὑμᾶϲ ὁ κρι-
ν[όμ]ενοϲ ἢ οὔ. Κα-
κ[ῶϲ] μοι δοκεῖϲ εἰ-
δ[έν]αι ὦ Πολύευκτε
κ[αὶ ϲὺ] καὶ οἱ ταὐτὰ γι-
γνώϲκο]ντεϲ, ὅτι οὔ-
τε δῆμόϲ ἐ]ϲτιν οὐ-
δ[ὲ εἷϲ] ἐν τῆι οἰκου- |
μένη(ι) οὔτε μόναρ- XLIII
χοϲ οὔτε ἔθνοϲ
μεγαλοψυχότερον
τοῦ δήμου τοῦ Ἀθη-
ναίων, — τοὺϲ δὲ ϲυκο-
φαντουμένουϲ τῶν
πολιτῶν ὑπό τινων
ἢ καθ' ἕνα ἢ ἄθρουϲ
οὐ προΐεται ἀλλὰ βοη-
θεῖ. — καὶ πρῶτον μὲν
Τ(ε)ίϲιδοϲ τοῦ Ἀγρυλῆ-
θεν ἀπογράψαντοϲ
τὴν Εὐθυκράτουϲ οὐ-

26 οϲοω|ου A a pr. m. habuit; sed alterum o in υ correctum est.

Col. XLII. 7 pro εκ antea εδ scriptum fuit. — 8 ϲυνιλεκται A pr. — ϲχοίηϲαν] cf. H. de gr. Hyp. 106. — 20 Verba καὶ — οὔ cum antecedentibus cohaerere primi intellexerunt Cb. K. — 23 κακῶϲ ἐμοὶ Cb. Cp.; κακῶϲ δ' ἐμοὶ K. C. (κ. δέ μοι S.), quod spatium excedere videtur. — 25 sq. καὶ ϲὺ καὶ οἱ ταὐτὰ γινώϲκοντεϲ πάντεϲ MO.; Cb. nunc: ϲύ τε καὶ οἱ ταὐτὰ γιγν. ϲοι; S. ὅϲ γε δίκαιοϲ ταῦτα γι[νώϲκειν. Sed de NTЄC v. 26 minime dubitandum. L.: [ὥϲπερ] καὶ οἱ ταὐτὰ ἤ[δη ϲοι γνόν]τεϲ; sed ΓΙ esse videmus, non Η. — 26 sqq. K.: ὅτι οὐδεμία πόλιϲ ἐϲτὶν οὐδαμοῦ ἐν τῇ οἰκ.; JBL. L. (nunc etiam S. Cb.): ὅτι οὔτε πόλιϲ ἐϲτὶν οὐδεμία ἐν —. Sed v. 28 littera quae fuit ante Є non A sed C fuisse videtur; quare οὔτε δῆμόϲ ἐϲτιν οὐδὲ εἷϲ (ita, nisi quod οὐδεἰϲ, pridem Cb. Cp.; cf. col. 36, 24) praeferendum duxi.

Col. XLIII. 2 ουτεθεωνοϲ A pr.; ουτεεθνοϲ A corr. —

cίαν ὡc δημοcίαν οὖcαν, ἢ πλεόνων ἢ ἑξήκοντα ταλάντων ἦν, καὶ μετ᾽ ἐκείνην πάλιν ὑπιcχνουμένου τὴν Φιλίππ[ου] καὶ Ναυcικλέους ἀ[πο]γράψειν καὶ λέγο[ντ]οc ὡc ἐξ ἀναπογρ[άφ]ων μετάλλων π[επλ]ουτήκαcι, τοcο[ῦτον οὔ]τοι ἀπέλιπον [τοῦ πρ]οcέcθαι τινὰ τ[οιοῦτο]ν λόγον | XLIV ἢ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμεῖν, ὥcτε τὸν ἐγχειρήcαντα cυκοφαντεῖν αὐτοὺc εὐθὺc ἠτίμωcαν, τὸ πέμπτον μέροc τῶν ψήφων οὐ μεταδόντεc. — τοῦτο δ᾽, εἰ βούλει, τὸ πρώ(ι)ην ὑπὸ τῶν δικαcτῶν πραχθὲν τοῦ ἐξελθόντοc μηνὸc πῶc οὐ μεγάλου ἐπαίνου ἄξιόν ἐcτι; — φήναντοc γὰρ Λυcάνδρου τὸ Ἐπικράτουc μέταλλον τοῦ Παλληνέωc (ὡc) ἐντὸc τῶν μ[έτ]ρων τετμημένον, ὃ ἠργάζετο μὲν ἤ[δ]η τρία ἔτη, μετεῖχον δ᾽ αὐτοῦ οἱ πλουc[ιώ]τατοι cχεδόν τι τῶ[ν] ἐν τῆι πόλει, — ὁ δὲ Λ[ύcα]νδροc ὑπιcχνεῖτ[ο τρι]ακόcια τάλαντα εἰc[πράξει]ν τῆι πόλει· τ[οcαῦτα γ]ὰρ εἰληφέναι α[ὐτοὺc ἐ]κ | XLV τοῦ μετάλλου· — ἀλλ᾽ ὅμωc οἱ δικαcταὶ οὐ πρὸc τὰc τοῦ κατηγόρου ὑποcχέcειc ἀποβλέποντεc, ἀλλὰ πρὸc τὸ δίκαιον ἔγνωcαν ἴδιον εἶναι τὸ μέταλλον, καὶ τῆι αὐτῆ(ι) ψήφω(ι) τάc τε οὐcίαc αὐτῶν

15 πλεῖν ἢ West. — 19 υπιcχο primum scriptum esse videtur; sed libr. statim O in N mutavit. — 25 τοcοῦτον C. Cb., τοcοῦτο Bb. — 26 τοῦ προcέcθαι Sp. JBL. L. C.; προcέcθαι contra spatium Sw. Cp.; αὐτοῦ προcέcθαι S., tamquam exigente spatio, quod secus est. Ceterum A pr. ..οεcθαι; Cb. προcίεcθαι, Patakis προcήcεcθαι emendare volunt. — 27 τοιοῦτον (Bb. Sw. al.) melius spatium explet quam τούτων (Sp. JBL.).

Col. XLIV. 3 ενχειρ. A. Sw. — 5 ητιωcαν A pr. — 8 προιην A pr., πρωην corr. — 17 ὡc addidi cum Cb. coll. col. 43, 14. — ἐκτὸc Cb. et hic et ap. Dem. 37, 36. — 18 εἰργάζετο Cb. JBL. Cp. — 20 ετηι A. — 24 υπειcχνειτο A. — 25 εἰcπράξειν Sw. — 26 rest. Bb. — 27 αὐτοὺc Cb. Sw.[1] L. C.; Bb. αὐτὸν.

Col. XLV. 5 αλα A pr. — 9 αυτω̄ A. —

ἐν ἀcφαλεία(ι) κατέcτηcαν καὶ τὴν ὑπόλοιπον ἐργαcίαν τοῦ μετάλλου ἐβεβαίωcαν. τοιγαροῦν αἱ καινοτομίαι (αἱ) πρότερον ἐκλελ(ε)ιμμέναι διὰ τὸν φόβον νῦν ἐνεργοί καὶ τῆc πόλεωc αἱ πρόcοδοι αἱ ἐκεῖθεν πάλιν αὔξονται, ἃc ἐλυμήναντό τινε[c τῶν ῥητόρων ἐξ[απ]ατήcαντεc τὸν δῆμον καὶ δαcμολ[ογήcαντεc τοὺc ἐκ[εῖθεν. — ἔcτι γὰρ ὦ ἄνδρ[εc δικαcταὶ οὐχ οὗτοc [ἄριcτοc πολίτηc, ὅ[cτιc | XLVI μικρὰ δοὺc πλείω βλάπτει τὰ κοινά, οὐδ᾽ ὅcτιc εἰc τὸ παραχρῆμα ἐξ ἀδίκου πορίcαc κατέλυcε τῆc πόλεωc τὴν ἐκ δικαίου πρόcοδον, ἀλλ᾽ ὅτωι μέλει καὶ τῶν εἰc τὸν ἔπειτα χρόνον ὠφελίμων τῆι πόλει καὶ τῆc ὁμονοίαc τῶν πολιτῶν καὶ τῆc δόξηc τῆc ὑμετέραc· ὧν ἔνιοι οὐ φροντίζουcιν, ἀλλὰ τῶν ἐργαζομένων ἀφαιρούμενοι πόρουc φαcὶ τούτουc πορίζειν, ἀπορίαν ἐν τῆ(ι) πόλει παραcκευάζοντεc· — ὅταν γὰρ *ἦι φοβερὸν τὸ κτᾶcθαι καὶ φείδεcθαι, τίc βουλήcεται κινδυνεύειν; — Τούτουc μὲν οὖν ἴcωc οὐ ῥᾴδιόν ἐcτι κωλῦcαι ταῦτα πράττειν, (—) ὑμεῖc δὲ ὦ ἄνδρεc δικα- | XLVII cταί, ὥcπερ καὶ ἄλλουc πολλοὺc cεcώκατε τῶν πολιτῶν ἀδίκωc εἰc ἀγῶναc καταcτάνταc, οὕτω καὶ Εὐξενίππωι βοηθήcατε —

10 ἐν ἀcφαλεῖ Cb. — 15 καινοτομίαι (αἱ) πρότ. ἐκλ. Cb., probantibus Sw.[1] JBL. Cp. West. — 17 ἐνεργοί (Sw.[1] al.) et spatio satisfacit et sensui, neque post οι in papyro quidquam praeter signum 7 exstitit. Bb. ἐνεργοῦνται, quod spatium excedit; Cb. ἐνεργοί εἰcι siglo scriptum fuisse dicit. — 25 ἐκεῖθεν JBL. Cp. L. S.; ἐκεῖ K., ἐκτημένουc Sw. in schol., quorum neutrum cum spatio convenit. ἐκτενεῖc ci. C., ἐκλύτουc L[1]; ἔχ[ονταc non recte Sw. Cb.; ἐκ[δόνταc Cb.[1] coll. Xenoph. de Vect. IV, 15 sq.

Col. XLVI. 1 πλειωι A. — 9 ωφελιμω̄ A. — 15 εργαζομενω̄ A. — 18 τῆ πόλει remoto ἐν Bakius ap. Cb., quod probat K. — 20 ηv A; corr. Bb. — v. 27 paragraphum habet, quam debebat v. 26.

Col. XLVII. 4 καθεcταντac A pr. —

καὶ μὴ περιίδητε αὐτὸν ἐπὶ πράγματι οὐδενὸς ἀξίωι καὶ εἰσαγγελίαι τοιαύτηι, ἧι οὐ μόνον οὐκ ἔνοχός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ παρὰ τοὺς νόμους ἐστὶν εἰσηγγελμένη καὶ πρὸς τούτοις ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κατηγόρου τρόπον τινὰ ἀπολελυμένη. — εἰσήγγελκε γὰρ αὐτὸν Πολύευκτος λέγειν μὴ τὰ ἄριστα τῶι δήμωι τῶι Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνοντα καὶ δωρεὰς παρὰ τῶν τἀναντία πραττόντων τῶ(ι) δήμωι τῶ(ι) Ἀθηναίων. εἰ μὲν οὖν ἔξωθεν τῆς |
XLVIII πόλεώς τινας ἠ(ι)τιᾶτο εἶναι, παρ' ὧν τὰ δῶρα εἰληφότα Εὐξένιππον συναγωνίζεσθαι αὐτοῖς, ἣν ἂν αὐτῶι εἰπεῖν ὅτι, ἐπειδὴ ἐκείνους οὐκ ἔστι τιμωρήσασθαι, δεῖ τοὺς ἐνθάδε *αὐτοῖς ὑπηρετοῦντας δίκην δοῦναι. — νῦν δὲ Ἀθηναίους φησὶν εἶναι, παρ' ὧν τὰς δωρεὰς εἰληφέναι αὐτόν. — εἶτα σὺ ἔχων ἐν τῆι πόλει τοὺς ὑπεναντία πράττοντας τῶι δήμω(ι) οὐ τιμωρῆ(ι) ἀλλ' Εὐξενίππω(ι) πράγματα παρέχεις; — Βραχὺ δ' ἔτι εἰπὼν περὶ τῆς ψήφου ἧς ὑμεῖς μέλλετε φέρειν καταβήσομαι. — ὅταν γὰρ μέλλητε ὦ ἄνδρες δικασταὶ διαψηφίζεσθαι, κελεύετε |
XLIX ὑμῖν τὸν γραμματέα ὑπαναγνῶναι τήν τε εἰσαγγελίαν καὶ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικὸν καὶ τὸν ὅρκον τὸν ἡλιαστικόν· καὶ τοὺς μὲν λόγους ἁπάντων ἡμῶν ἀφέλε-

7 Frohb. ἀπολλύμενον vel διαφθαρέντα excidisse putat; S. v. 14. 17 εἰσηγγελμένον et ἀπολελυμένον scribendum esse ci.; sed comparat Cb. Dem. c. Apatur. 12; Arist. Ach. 55; Fu. Isocr. 14, 55, 6, 70; ipse Fro. Dem. 28, 20. 19, 229 affert. — 10 εισαγγελια A pr., εισαγγελιαι corr. — τοιαυτηιου A pr.; corr. HI supra versum cum spiritus signo addidit. — 20 sq. τωιδηι|μωι A.

Col. XLVIII. 5 ηεν αυ|τωι A pr. — 9 αυτουc A; αὐτοῖc Bb. Sw. (qui tamen dubitat an αὐτοῦ verius sit) Cb. L.; C. codicis lectionem defendit. — 18 τειμωρη A.; τιμωρεῖ Cb. — 21 βραχὺ δέ τι Bb. JBL.; βρ. δ' ἔτι Cb. Sw.[1] L. C. Cp.

τε, — ἐκ δὲ τῆς εἰσαγγελίας καὶ τῶν νόμων σκεψάμενοι ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῆ(ι) δίκαιον καὶ εὔορκον εἶναι, τοῦτο ψηφίσασθε. — Ἐγὼ μὲν οὖν σοὶ Εὐξένιππε βεβοήθηκα ὅσα εἶχον. λοιπὸν δ' ἐστὶ δεῖσθαι τῶν δικαστῶν καὶ τοὺς φίλους παρακαλεῖν καὶ τὰ παιδία ἀναβιβάζεσθαι.

Ὑπὲρ Εὐξενίππου εἰσαγγελίας ἀπολογία πρὸς Πολύευκσον.

Col. XLIX. 14 τουτοτοψηφισασθαι A pr. — 15 post σοι exciderit ω vel ωι (ῶ) propter summam similitudinem. — 18 δεισθαι exstare in A etiam Bb. ap. Sw.[1] testatur. — 21 τα-παιδια A corr.; a pr. m. δικαια fuit. — 22 principium versus ultimi eodem modo exornatum est quo Lycophroneae finis.

VOLVMEN B.

IV.

[ΕΠΙΤΑΦΙΟϹ.]

Pap. Stobartianus.

I (I. II) Τῶν μὲν λόγων τ[ῶν μελ-
λ]όντων ῥηθήϲεϲ[θαι ἐπὶ
τῶιδε τῶι τάφω[ι περί τε
Λεωϲθένουϲ τοῦ ϲτ[ρατη-
γοῦ καὶ περὶ τῶν ἄ[λλων
τῶν μετ᾽ ἐκείνου [τετε-
λ]ευτηκότων ἐν τ[ῶι πο-
λέμωι, ὡϲ ἦϲαν ἄν[δρεϲ
ἀ]γαθοί, μα.τ.........
..ρονοϲοι...........

Inscriptio in papyro nusquam legitur.

Col. I. Nunc composui ex fragmentis duobus, quorum in primo v. 1—19 et vigesimi duae litterae insunt. Neque adeo dubia res esse videtur; sed dolendum quod praeter parvulam alterius partem haec fragmenta a tergo nunc charta caerulea operta sunt; quod ni esset, ex eis quae ibi scripta sunt fortasse certo iudicare liceret, utrum una columna haec esset an duae. — in priore frg. neque a dextra neque a sinistra parte margo usquam servatus est; consentiunt tamen nunc paene omnes in principio versuum nonnisi unam duasve litteras deesse. — 1 Τῶν μὲν Cb. S. Sp. Bb[1]. — 3 περὶ] Λ. Bb.; περί τε Cb. S. — 9 μά[ρτυρεϲ olim Cb., qui nunc μά[λιϲτα μὲν ci. Idem etiam sequentia restituere conatus est (p. 23 ed. I): ὁ χρ]όνοϲ ὁ ϲ[ύμπαϲ — — οὐδὲν ἔργ]ον πω κά[λλειον ἑ]όρακεν. Longius etiam progressus Bue.: μάρτ[υϲ ἀκριβὴϲ ὁ χ]ρόνοϲ ὁ ἰ[δὼν ἐν τῷ πολέμ]ῳ τὰϲ π[ράξειϲ, ὧν οὐδεὶ]ϲ ἄνθρω[ποϲ οὐδὲν ἔργ]ον πω κά[λλιον καθε]όρακεν, ὥ[ϲτε οὐδ᾽ ἐν τῷ π]αντὶ αἰῶ[νι νομιϲτέον γ]εγενῆ[ϲθαι οὔτε] ἄνδραϲ [ἀμείνουϲ τῶν] τετελευ[τηκότων τῶνδε] οὔτε π[ράξειϲ τῶν ὑπ]ὸ τ[ῶνδε πεπραγμένων ἀξιωτέραϲ ἐπαινεῖν καὶ μνημονεύειν τοῖϲ] ἔπει[τα. διόπερ] καὶ μάλιϲτα κτέ. — Ego sic conieci: μάρτ[υρεϲ ἔϲεϲθε τὸ πα]ρὸν

..ωι τὰϲ πρ..........
..ϲ ἄνθρω[π......οὐδέ-
ν]ων πω κα..........
..ργακε⟦ν⟧ωρ.....[ἐν τῶι
ἅπ]αντι αἰῶ[νι.........
γ]εγεννη...........
ἄνδραϲ............
τετελετ...........
οὔτε πρ[οαιρέϲειϲ μεγα-
λ]οπρεπεϲτ[έραϲ. διὸ
καὶ μάλιϲτα [φοβοῦ-
μαι, μή μοι ϲυμ[βῆι τὸν
λ]όγον ἐλ⟦λ⟧άττ[ω φαί-
ν]εϲθαι τῶν ἔρ[γων
τῶν γεγεν⟦ν⟧η⟦μέ-
νων. πλὴν κατ᾽ [ἐκεῖ-
νό γε πάλι(ν) θα[ρρῶ, ὅ-
τι τὰ ὑπ᾽ ἐμοῦ *[παραλει-
πόμενα *ὑμεῖϲ οἱ ἀ-
κούοντεϲ προϲθή-
ϲετε· οὐ *γὰρ ἐ(ν) τοῖϲ τυ-
χοῦϲιν οἱ λόγοι ῥηθή-
ϲονται, ἀλλ᾽ ἐν αὐτοῖϲ
τοῖ(ϲ) μάρτυϲι τῶν (ἐκ)εί-
νοι[ϲ |
π]επραγμένων. Ἄξιον δέ II (III)
ἐϲ]τιν ἐπαινεῖν (τ)ὴν μὲν
πό]λιν ἡμῶν (τ)ῆϲ προαιρέ-
ϲεω]ϲ ἕνεκεν, τὸ προε-
λέϲθ]αι ὅμοια καὶ ἔτι ϲε-
μνό]τερα καὶ καλλίω *τῶν
πρότ]ερον αὐτῆι πεπρα-
γμέ]νων, τοὺϲ δὲ τετε-
λευ]τηκόταϲ τῆϲ ἀνδρεί-
α]ς τῆϲ ἐν τῶι πολέμωι,
τὸ μὴ καταιϲχῦναι τὰϲ
τῶν προγόνων ἀρετάϲ·
τὸν δὲ ϲτρατηγὸν Λεωϲ-
θένη διὰ ἀμφότερα· τῆϲ
τε γὰρ προαιρέϲεωϲ εἰϲ-

ὅϲοι [ϲυνήλθετε. — V. 13. prima litt. ω potius fuisse videtur quam o. — 14 prima litt. ρ fuisse videtur (quamquam non negaverim quin etiam o fuisse possit); altera γ est, minime ρ; sexta (N) transfixa est, unde Bb. ἔργα καὶ ω.... — 16 γ]εγεννη... solemnis error librarii esse videtur; cf. v. 25; IV, 23 al. — 18 post λε non υ fuit, sed τ vel π; sed is error librarii fuerit, qui τελετ scripserit pro τελευτ. — 19 cf. col. XIII, 37. — 20 litt. οπ sunt in fragmento priore. — [δ | καὶ S., [διόπερ] καὶ Bue. — 21 φοβοῦμαι Bb. — 23 γενέϲθαι Bb.; φαίνεϲθαι K. Cb. S. N litterae reliquias in A[1] agnovit Sandys. — 26 κατ᾽ ἐκεῖνό γε πάλιν Sp. Cb. S. — 28 κ[αταλει]πόμενα Bb.; παραλειπόμενα S. K. Librarius etiam pro ὑμεῖϲ v. 29 υμειν scripsit, omnem sententiam male detorquens. — 31 γὰρ] γαι A[1]. — 33 $\overset{c}{\text{αυτοι}}$ A[1]. — 34 μαρτυϲιτνν A[1] pr.?? Deinde ειvoï, quae puncta cum S. reliquias C litterae supra scriptae putare possis. Itaque ἐκείνοιϲ S. Sp. C. Bb.[1]; ἐκεῖ Bb.

Col. II. 1 δ᾽ ἐ|ϲ]τὶν K. Cb.; δέ ἐϲτιν S. — 4 τοῦ pro τὸ V. — 6 in fine $\overset{v}{\text{πω}}$ A[1]. — 11 V. τοῦ μή. — in fine $\overset{c}{\text{τα}}$ A[1].

ηγητὴc τῆι πόλ(ε)ι ἐγένε-
το καὶ τῆc cτρατείαc ἡ-
γεμὼν τοῖc πολίταιc
κατέcτη. — Περὶ μὲν οὖν
τ]ῆc πόλεωc διεξιέναι
τ]ὸ καθ' ἕκαcτον τῶν πρό-
τε]ρον * * * πᾶcαν τὴν
Ἑλλά-
δα] οὔτε ὁ χρόνοc ὁ παρ-
ὼ]ν ἱκανόc, οὔτε ὁ και-
ρὸs] ἁρμόττων τῶ(ι) μα-
κρ]ολογεῖν, οὔτε ῥάιδι-
ον] ἕνα ὄντα τοcαύ-
ταs] καὶ τηλικαύταc πρά-
ξειc] *ἐπελθεῖν καὶ μνη-
μο]νεῦcαι. ἐπὶ κεφαλαί-
ου δ]ὲ οὐκ *ὀκνήcω εἰπεῖν

περ]ὶ αὐτῆc· — ὥcπερ
γὰρ] ὁ ἥλιοc πᾶcαν [[πᾶcαν]]
τὴν οἰκουμ[ένη]ν ἐπέρ- III (IV)
χεται, — τὰ[c μὲν] ὥραc δι-
ακρίνων [εἰc τὸ π]ρέπον
καὶ καλῶ[c πάντα καθ]ιcτάc,
τοῖc δὲ c[ώφροcι καὶ *ἐπ]ι-
εικέcι τ[ῶν ἀνθρώπ]ων
ἐπιμ[ελούμενοc κ]αὶ γε-
ν[έcεωc τῆc τροφῆ]c καὶ
καρπ]ῶν κ[αὶ τῶν ἄ]λλων
ἁπά]ντων τῶν [εἰ]c τὸν
β[ίο]ν χρηcίμων· — οὕτωc
κα[ὶ] ἡ πόλιc ἡμῶν διατε-
λε[ῖ τοὺ]s μὲν κακοὺ(c) κολά-
ζο[υcα, τοὺs] δὲ δικαίο(υ)c
ῥ[υομένη], *τὸ δὲ ἴcον ἀν-

— 18 πολειταιc A[1]. — 21 .οκατ A[1] pr., .οκαθ corr. τὰ καθ' ἕκ. Cb. — 22 ρων A[1] pr. — post πρότ. Bb. πεπραγμένων κατὰ addit; similiter Cb.: ἀνὰ πᾶcαν τ. Ἑ. πεπραγμένων. K.: πρότ., οἷc cώζουcα διετέλει πᾶcαν τ. Ἑ.; Cp. τῶν πρότ. διαcωcάντων π. τ. Ἑ.; S.: ἃ καθ' ἕκ. τῶν πρ. π. τ. Ἑ. εὐηργέτηκεν, quod rec. T., nisi quod pro ἃ ὃ scripsit, secutus Bb. in postscr. — 28 τηλικαυτ.c A[1] pr., supra scripto α. — 29 απελθειν A[1]; ἐπελθεῖν Bb.; διελθεῖν S.; διεξελθεῖν ci. Cb. — 30 sq. κεφαλαί[ου] Bb.; κεφαλαί[ων] Cb. S. — δὲ] Bb., δ'] S. — ωκνηcω A[1]. — 33 $\overset{η}{ο}$λιοc A[1].

Col. III. 3 [ἀεὶ κατὰ τὸ π]ρέπον Bb.; καὶ εἰc τὸ πρέπον S.; κατὰ τρόπον Cb. — 4 καὶ καλο[ὺc καιροὺc καθι]cτάc Bb.; καὶ καλὸν πάντα καθ. S.; καὶ καλῶ[c πάντα καθ. Cb. Ceterum ρεπ$\overset{ν}{ο}$ et cτ$\overset{c}{α}$ A[1]. — 5 sq. π]ει|ίκεcιτ A[1]. Bue.: τοῖc δὲ ἀνθρώποιc τὴν ἐπεικεcτάτην πᾶcιν ἔχων ἐπιμέλειαν καὶ γενέcεωc καὶ ζωῆc καὶ τροφῆc καὶ τῶν ἄλλων κτέ., in quibus αὔξηc pro ζωῆc mavult Fu. coll. Plat. Rep. 509 B. At Cb.: ἐπιμ[ελόμενοc κ]αὶ γ[ιγνόμενοc χορηγὸ]c καὶ [τροφῆ]c καὶ τῶν ἄλλων κτέ. — 9 ....ονα Bb. K.; ον S., unde hic: καὶ [ἀφθ]ον[ίαν τῶν ἄλ]λων. — 10 πά]ντων Bb.; ἁπά]ντων rectius Cb. S. — 13 κ$\overset{α}{ο}$λ A[1]. — 15 προτιμῶcα Bb., τιμῶcα

τὶ τῆc πλεονε]ξίαc ἅπαcιν
φυλάττουcα, τ]οῖc δὲ ἰδί-
οιc κινδύνοιc κα]ὶ δαπά-
ναι[c κοινὴν ἄδει]αν τοῖc
Ἕλλη[cιν παραcκευ]άζου-
cα. — [ἀλλὰ περὶ μὲ]ν τῶν
κοινῶ[ν τῶν τῆc πόλ]εωc
ὥcπερ [προεῖπον] *καταλεί-
*ψω, πε[ρὶ δὲ Λεωcθέν]ουc
καὶ
τῶν ἄ[λλων τοὺc λόγ]ουc
ποι-

ήcομ[αι. — ἀπορ]ῶ δὲ πό-
θεν
ἄρξωμα[ι λέγων] ἢ τίνοc
*πρώτου μνηcθῶ. — πότε-
ρα περ[ὶ] τοῦ γένουc αὐ-
τῶν
*ἑκάcτου διεξέλθω; ἀλλ'
εὔ-
ηθεc εἶναι ὑπολαμβάνω·
τὸ(ν) μὲν(γὰρ) ἄλλουc τι-
νὰc ἀν-
θρώπουc ἐγκωμιάζοντα, |

Cb. Bb.[1] — τὸ δὲ ἴcον — ἅπαcιν] ita amicus quidam Babingtonis ap. illum. ποιδειcοναν | haud ambigue A[1]. — 17 sqq. cf. Lycurg. § 104. — 19 τὴν ἐλευθερί]αν pro κοινὴν ἄδ. (quod exstat ap. Lycurgum) mavult Cb. — 20 παραcκευ]άζουcα Bb. — 21 περὶ μὲν οὖ]ν τ. Bb. ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν K[1]. ἕκαcτον μὲν οὖν M. — 22 sqq. ε$\overset{c}{ω}$ (antea est spatium vacuum capax III litt.) | ωcπερ[π].......καιαλι|φω A[1] (an cαι pro και exstitit? pro αλι sunt qui legant αμ). v. 22 Bb.: κοινῶν ἔργων τῆc πόλεωc (πράξεων pro ἔργων F. Cp. Cb.[1]); S. T.: κοινῶν τῶν τῆc πόλεωc; Breitenbach: κ. τῆcδε τῆc π.; Mh.: κ. καὶ τῆc π.; C.: κοινῶν τὸν λόγον ταχέωc. — 23 ὥcπερ [ἐν βραχεῖ εἴρητ]αι †αλιφω Bb. ὥcπερ [εἶπον φρά]cαι χαλεπόν K. ὥ. [χρὴ δηλῶ]cαι (δοκῶ vel simile aliquid) S. [Cp.] T., qui ἐλπίζω pro δοκῶ ponit (Ls. νομίζω). ὥ. [εἰκὸc φρά]cαι παραλείψω M. ὥ. [εἶπον ἐάcω] καὶ .... Cp. ὥ. προείρηται καταλείψω C. Totum locum inde a v. 21 ita constituit K[2].: [οὐκ ἔχων δὲ ὁμοῦ περὶ τούτων | εἰπεῖν καὶ περὶ παcῶ]ν τῶν | κοινῶ[ν πράξεων τῆc πόλ]εωc, ὥcπερ [χρή, καὶ ὑμνῆ]cαι ἄμ|φω, περὶ Λεωcθ. κτέ. — 23 sq. παραλείπω Bue. — 24 περὶ δὲ Λεωcθένουc Bb. — 25 τῶν ἄλλων ἤδη τοὺc λόγουc Bb.; om. ἤδη S. — 26 ποιηcόμενοc ἐνθά]δε S. Sh.; ποιήcομαι. νῦ]ν δὲ Bb.; ποιήcομαι. ἀπορ]ῶ δὲ Cb. Sp. JBL. In A[1] (cf. Sch.) dimidia pars litterae ω servata est. ποθ$\overset{ν}{ε}$ A[1]. — 27 ἐπαινῶν Bb.; αὐτῶν K.; λέγειν Cb. Bb.[1]; λέγων S. C. — 28 πρώτου Cb. coll. Dem. 18, 129; Isocr. 15, 140: πρωτον A[1]. — 30 εκαcτω A[1]. — 31 ηθ$\overset{ε}{ε}$cιναι A[1]. — 32 τὸν μὲν γὰρ Sch. ap. Bb. S.; τὸ μὲν Cp. C.; cf. IV, 5. τινουc A[1] pr.

IV (V) οἳ πολλαχόθεν εἰϲ μίαν πόλιν ⟦ϲυν⟧ ϲυνεληλυθότεϲ οἰκοῦϲι γένοϲ ἴδιον ἕκαϲτοϲ ϲυνειϲενεγκάμενοϲ, τούτων μὲν δεῖ κατ' [ἄ]νδρα γενεαλογεῖν — ἕκαϲτον· περὶ δὲ Ἀθηναίων ἀνδρῶν τοὺ(ϲ) λόγου(ϲ) ποιούμενον, οἷϲ ἡ κοινὴ γένεϲιϲ α[ὐτόχ]θοϲιν οὖϲιν ἀνυπέρβλητ[ον] τὴν εὐγένειαν ἔχει, πε[ρ]ίεργον ἡγοῦμαι εἶναι ἰδία[ι τὰ] γένη ἐγκωμιάζειν. — ἀλλὰ [πε]ρὶ τῆϲ παιδείαϲ αὐτῶν ἐπι[μνη]ϲθῶ, καὶ ὡϲ ἐν πολλῆι ϲ[ωφροϲύνηι παῖδεϲ ὄντ[εϲ ἐτράφηϲαν, καὶ *ἐπαιδε[ύθηϲαν *ἅπερ εἰώθαϲιν [παιδεύειν; — ἀλλ' οἶμαι π[άνταϲ εἰδέναι ὅτι τούτο[υ ἕνεκα τοὺϲ παῖδαϲ παιδεύο[μεν, ἵνα ἄνδρεϲ ἀγαθοὶ γ[ένωνται· τοὺϲ δὲ *γεγενημ[ένουϲ ἐν τῶι πολέμωι ἄνδρ[αϲ ὑπερβάλλονταϲ τῆι ἀ[ρετῆι, πρόδηλόν ἐϲτιν ὅτι πα[ῖδεϲ ὄντεϲ καλῶϲ ἐπαιδε[ύθηϲαν. — ἁπλούϲτατον ο[ὖν ἡγοῦμαι εἶναι τὴν ἐν τ[ῶι πολέμωι διεξελθεῖν ἀρετὴν καὶ ὡϲ πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιοι γεγένη(ν)ται τῆι *πατρίδι καὶ τοῖϲ ἄλλοιϲ Ἕλληϲιν. — ἄρξομαι δὲ πρῶτον ἀπὸ τοῦ ϲτρατηγοῦ. καὶ γὰρ δίκαιον. Λεωϲθένηϲ γὰρ ὁρῶν τὴν Ἑλλάδα πᾶ[ϲ]αν τεταπεινωμένην καὶ [. . . κατ]επτη- |

Col. IV. 3 ἴδιον A[1]. — 5 τουτων A[1]; τοῦτον Cb. S. — δεῖ] δὴ C. Cp.; δεῖν Sh. (qui supra τὸ μὲν ἄλλουϲ et τούτων retinent). — αντρα A[1] pr. — 8 ποιούμενοϲ corr. Cb. probante S. p. 56. — 17 επεδ . . . . A[1]; emend. Bb. (ἐπεδείξαντο C.) — 18 οπερ A[1]. — εἰώθαϲι ν[έουϲ παιδεύ]ειν Bb. εἰώθαϲιν παιδεύειν S. οἱ ἄλλοι ποιεῖν Lightf. ap. Bb. in postscr. ἀπὸ νέων ποιεῖν C. οἱ ἄλλοι ἐπαινεῖν F. Cp. (ἄνδρεϲ ἀϲκ-εῖν T. K.[2], ἐλεύθεροι s. Ἀθηναῖοι μαθ-εῖν M.) — 19 [πάνταϲ] Bb.; πάνταϲ ὑμᾶϲ Cb. — 21 τούτου ἕν. δεῖ τ. π. παιδευθῆναι Bb.; τ. ἕν. τ. π. παιδεύομεν S. M. Bb.[1]; δεῖ — παιδεύε[ϲθαι F. — 22 γ[ένων]ται Bb.; γ[ίνων]ται S. — 23 γεγεννη[μενουϲ A[1]. — 24 ἄνδρ[αϲ C. K. Cp. Cb. — οὕτωϲ in proecd. addidi. — 28 ἁπλ. δ[ὲ Bb.; ἁ. δὴ K.; sed littera fuit potius O, unde ο[ὖν Cb. S. Bb[1]. — 33 πατριτι A[1]. — 38 τεταπ. καὶ [τὴν] εὐη|μερ]ίαν Bb.; sed

V (VI) χυ]ῖαν, κατεφθαρμένην ὑπὸ τῶν] *δωροδοκούντων παρὰ Φιλίπ]που καὶ Ἀλεξάνδρου κατὰ τῶν] πατρίδων τῶν αὑτῶν, καὶ τ]ὴν μὲν πόλιν ἡμῶν δεομέ]νην ἀνδρόϲ, τὴν δ' *Ἑλλάδα πᾶ]ϲαν πόλεωϲ, ἥτιϲ προϲτῆναι δυ]νήϲεται τῆϲ ἡγεμονίαϲ, ἐπέ]δωκεν *ἑαυτὸν μὲν τῆι πατρί]δι, τὴν δὲ πόλιν τοῖϲ Ἕλληϲ[ιν] εἰϲ τὴν ἐλευθερίαν· καὶ ξενικὴν μὲν δύναμιν (ϲυ)ϲτηϲάμενοϲ, τῆϲ δὲ πολιτικῆϲ ἡγεμὼν καταϲτάϲ, τοὺϲ πρώτουϲ ἀντιταξαμένουϲ τῆι τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίαι Βοιωτοὺϲ καὶ Μακεδόναϲ καὶ Εὐβοέαϲ καὶ τοὺϲ ἄλλουϲ ϲυμμάχουϲ αὐτῶν ἐνίκηϲε μαχόμενοϲ ἐν τῆι Βοιωτίαι. ἐντεῦθεν δ' ἐλθὼν εἰϲ Πύλαϲ καὶ κατα⟦λα⟧λαβὼν τὰϲ πα]ρόδουϲ, δι' ὧν καὶ πρότερον ἐπὶ τ]οὺϲ Ἕλληναϲ οἱ βάρβαροι ἐπο]ρεύθηϲαν, τῆϲ μὲν ἐπὶ τὴν] Ἑλλάδα πορείαϲ Ἀντίπ]ατρον ἐκώλυϲεν, αὐτὸν δὲ κα]ταλαβὼν ἐν τοῖϲ τόποιϲ τούτοι]ϲ καὶ μάχηι νικήϲαϲ ἐπολιόρ]κει κατακλείϲαϲ εἰϲ Λαμίαν· Θ]ετταλοὺϲ δὲ καὶ Φωκέαϲ καὶ

ΕΠΤΗ diserte scriptum est. καὶ κατεπτηχυῖαν Classen ap. K. S. Bb.[1], egregie nisi quod spatio non sufficit; itaque καὶ δέει κατ. Sandys, κ. ἔτι κ. Cb.[1], κ. φόβῳ κ. Mh., κ. ἤδη κ. Schk. Conf. [Demad.] Exc. (ed. H. Haupt Herm. XIII) 12. Simplex ἐπτ. est ap. Isocr. 5, 58 (Cb.).

Col. V. 1 καὶ ἐφθ. Mh. — 2 δωροδονουντων A[1]. — 6 ολλα[δα A[1]. — 8 δυνήϲεται Sch. Bb[1]. — 9 . . . δωκενμενεναυτον A[1]. ἀπέδωκεν ἑαυτὸν μὲν Bb.; ἐπέδωκεν μὲν ἑαυτὸν K.; ἐπέδ. ἑ. μὲν S. Cb. — 12 ϲυϲτηϲάμενοϲ Bb.; κτηϲάμ. K. — 13 πολιτικηϲ (ε superscr.) A[1]. — 14 πρωτου|ϲαντ. A[1]. — 18 Εὐβοᾶϲ corr. Cb. probante S. p. 58. — 20 μαχόμενοϲ A[1] corr., Cb., S.; μαχομενουϲ A[1] pr. — 23 εἰϲ]όδουϲ Bb.; παρόδουϲ Sp. probante S. l. c. P litterae vestigium agnoscit Sch.; Sandys I potius fuisse putat (διόδουϲ). — 30 κατακλήϲαϲ West. —

Αἰ]τωλοὺc καὶ τοὺc ἄλλουc ἅπανταc τοὺc ἐν τῶι τόπωι cυμμάχουc ἐποιήcατο, καὶ ὧν Φίλιπποc καὶ Ἀλέξανδροc ἀκόντων ἡγούμενοι ἐcεμνύνοντο, τούτων Λεωcθένηc ἑκόντων τὴν ἡγεμονίαν ἔλαβεν. cυνέβη δ' αὐτῶι τῶν μὲν πραγμάτων ὧν προε[ίλετο κρατῆcαι, — |

VI (VII) τῆc δὲ εἱ[μαρ]μένηc *οὐκ ἦν περιγενέ[cθαι.] — δίκαιον δ' ἐcτὶν μὴ μ[όνον] ὧν ἔπραξεν Λεωcθέν[ηc ζῶν] χάριν ἔχειν αὐτῶι πρ[ώτωι, ἀ]λλὰ καὶ τῆc ὕcτερον [γενομέν]ηc μάχηc μετὰ τ[ὸν ἐκείνο]υθάνατον καὶ τῶν [ἄλλων ἀγ]αθῶν τῶν ἐν τῆι c[τρατείαι τ]αύτηι cυμβάντων [τοῖc Ἕλ]ληcιν· ἐπὶ γὰρ τοῖc ὑπὸ [Λε]ωcθένουc (τε)θεῖcιν θεμελίοιc οἰκοδομοῦcιν οἱ νῦν τὰc ὕcτερον πράξειc. — Καὶ μηδεὶc ὑπολάβη(ι) με τῶν ἄλλων πολιτῶν μη]δένα λόγον ποιεῖcθαι, ἀλλὰ] Λεωcθένη *μόν(ον) ἐγκωμιάζ]ειν. cυμβαίνει γὰρ τὸν Λε]ωcθένουc ἔπαινον ἐπὶ ταῖ]c μάχαιc ἐγκώμιον καὶ τῶν ἄλ]λων πολιτῶν εἶναι· το[ῦ μὲν] γὰρ βουλεύεcθαι κα[λῶc ὁ cτρα]τηγὸc αἴτιοc, τοῦ δὲ ν[ικᾶν μαχ]ομένουc οἱ κινδυν[εύειν ἐθ]έλοντεc τοῖc cώ-

33 cυμμαχου (c supra) A¹. — 34 φιλιπποc — A¹. — 36 εcεμνυοντο A¹ pr. — τουτωνλε — A¹. — 38 cυν.βη A pr.; Є supra vers. additum. — 40 κρατηcαι A¹ corr.; — cησ pr.

Col. VI. 1 τηcδεϊ A¹. — ουγην A¹. — 4 Λεωcθ. αὐτὸc Bb.; Λ. τότε Sh. ap. Bb.; Λ. ζῶν K.²; Λ. τὴν proecd. coll. Lys. 24, 27. — 5 π[ολλήν Bb.; πλείcτην Classen ap. K.; πᾶcαν proecdos. — 6 γενομένηc Bb.; γεγενημένηc S. — 7 τούτου Bb.; ἐκείνου M. probante Sch. — 8 τῶν πάντων M.; τῶν ἄλλων Bb.; τῶν πολλῶν Maehly. — 17 λεωcθενημενεγκω A¹. ἐν τῷ Λ. μὲν ἐγκ. Bb. φάcκων Λ. μ' ἕν' ἐγκ. Sh. ἐν τῷ Λ. λίαν Z. διὰ τὸ Λ. μόνον Cb. ἀλλὰ Λ. μόνον S. K. καὶ Λ. μόνον Cp. — 18 cυμβ. — εἶναι 21 deleri vult M., def. Bue. — 20 ἔπ. τὸν ἐπὶ T. —

μαc[ιν· — ὥcτ]ε ὅταν ἐπαιν[ῶ τὴν γ]εγονυῖαν νίκην, ἅμα τ[ῆι Λε]ωcθένουc ἡγεμονίαι καὶ [τὴν τ]ῶν ἄλλων ἀρετὴν ἐγκωμ[ιάζ]ω. — τίc γὰρ οὐκ ἂν δικα[ίωc] ἐπαινοίη τῶν πολιτῶ[ν το]ὺc ἐν τῶιδε τῶι πολέμω[ι τε]λευτήcανταc, οἳ τὰc *ἑα[υτῶ]ν ψυχὰc ἔδωκαν ὑπὲρ τῆ[c τῶ]ν Ἑλλήνων ἐλευθερίαc, [φα]νερωτάτην ἀπόδειξιν τ[αύτ]ην ἡγούμενοι εἶναι τοῦ [βούλ]εcθαι τῆι Ἑλλάδι τὴν] ἐλε[υθερ]ίαν |

VII (VIII) περιθεῖναι, τὸ μαχόμ[ενοι τελευτῆcαι ὑπὲρ *αὐτῆ[c. μέγα δ' αὐτοῖc cυνεβάλετ[ο εἰ]c τὸ προθύμωc ὑπὲρ τῆc [πατρίδοc ἀγωνίcαcθαι τὸ ἐν τῆ[ι Βοιωτίαι τὴν μάχην τὴν π[ροτέραν γενέcθαι. ἑώρων γὰ[ρ τὴν πόλιν τῶν Θηβαίων οἰκτ[ρῶc ἠφα]νιcμένην ἐξ ἀνθρώπων, [τὴν δὲ ἀ]κρόπολιν ⟦[ἐξ]⟧ αὐτῆc φρουρου[μένην] ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, τὰ *δὲ cώματα τῶν ἐνοικούντων ἐξηνδραποδιcμένα, τὴν δὲ χώραν ἄλ-

26 ὥcτ]ε ὅταν Bb., idem v. 30 ἐγκωμιάζειν. ὥcτ' ἐμ]ὲ — ἐγκωμιάζειν C. Cb. ὥcτ]ε ὅταν — ἐγκωμιάζω S. K. Bb.¹ In vs. 26 litterae mirum in modum distractae sunt, et in fine longissima linea transversa addita. — 27 γ]εγονυϊαν A¹. — 33 ..λευτηcαντεc A¹ pr. — 34 τacενα... A¹. τὰc ἐν αὑτοῖc ψ. Maehly. — 38 primum ι et longitudine praecellit et crassis lineis duabus transfixum est.

Col. VII. 1 μαχόμενοι Bb.; μαχομένουc S. — 2 αυτοι... A¹; αὐτῆc Bb.; αὐτοῦ K. — 4 πατρίδοc Bb.; Ἑλλάδοc S. — 6 πρότερον Bb.; πρώτην Sch. Cb. Bb.¹, προτέραν S. — 7 αιωρων A¹ pr.; A in Є mutatum, I transfixum est. Super Є spiritus lenis signum est. — τὴν μὲν πόλιν Bb.; τὴν πόλιν S. Pro hoc est spatii ratio; nam in fine versus signum 7 exstabat. — 10 ἐξαυτῆc Bb.; ἐξ del. Cb. S. (cf. v. 9). ἔτι

λουϲ*διανενεμημένουϲ, ὥϲτε πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρώμενα αὐτοῖϲ τὰ δεινὰ ἄοκνον π[αρ]εῖχε τόλμα(ν) εἰϲ τὸ κινδυνεύειν [πρ]οχείρωϲ. (—) ἀλλὰ μὴν τήν γε π[ερὶ Π]ύλαϲ καὶ Λαμίαν μάχην γεν[ομέν]ην οὐχ ἧττον αὐτοῖϲ ἔνδο[ξον γεν]έϲθαι *ϲυμβέβηκεν ἧϲ [ἐν Βοιω]τοῖϲ ἠγωνίϲαντο, οὐ μόνον [τῶι μαχο]μένουϲ νικᾶν Ἀντίπατρον [καὶ τοὺϲ ϲ]υμμάχουϲ, ἀλλὰ καὶ τῶι τόπω[ι, τῶι ἐ]νταυθοῖ γεγενῆϲθαι τὴν μ[άχην. ἀφ]ικνούμενοι γὰρ οἱ Ἕλλη[νεϲ ἅπα]ντεϲ δὶϲ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰϲ [τὴν Πυλ]αίαν θεωροὶ γενήϲοντ[αι τῶν ἔργων τῶν π[επρα]γμένων αὐτοῖϲ· ἅμα γὰρ εἰϲ τ[ὸν τό]πον *ἀθροιϲθήϲονται καὶ τ[ῆϲ τού]των ἀρετῆϲ μνηϲθήϲοντ[αι.—ο]ὐδέν*εϲ γὰρ πώποτε τῶν γεγονότων οὔτε περὶ καλλιόνων οὔτε πρὸϲ ἰϲχυροτέρουϲ οὔτε μετ' ἐλαττόνων ἠγωνίϲαντο, τὴν ἀρετὴν ἰϲχὺν καὶ τὴν ἀνδρείαν πλῆθοϲ ἀλλ' οὐ τὸν πολὺν ἀριθμὸν τῶν ϲωμάτων

αὐτῆϲ M. — τατεϲω A^1; em. Cb. S. — 14 διανενεμημένουϲ Cb.: διανεμομενουϲ A^1. — 17 paragraphus per errorem sequenti demum versui supposita. — 18 πρὸϲ Πύλαϲ Bb.; περὶ Π. Cb. S. M. Bb^1. — 20 ϲυνβεβηκει A^1; em. Bb. — 21 ηγωνιϲ$\overset{ν}{α}$|το A^1. — 24 τῶν τόπων S. — 25 sq. Cf. Harpocr. s. v. Πύλαι· ὅτι δὲ δὶϲ (Sch.; codd. τιϲ) ἐγίγνετο ϲύνοδοϲ τῶν Ἀμφικτυόνων εἰϲ Πύλαϲ, Ὑπ. τε ἐν ἐπιτ. καὶ Θεόπομποϲ ἐν τῇ λ' εἰρήκαϲιν. — 28 θεωροιγενηϲοντ[αικαι]τηϲτου A^1, cum scribentis oculi aberrassent ad v. 31 αθροιϲθηϲονταικαιτηϲτου. — 30 π[ον pro τον fuerit, deinde το]πονaρ ut vid. A^1 (pr. τοπονaν). — 32 ....υ— A^1. — 33 .υ|δενοϲ A^1. — 34 καλλειονων A^1. — 34 προϲϊϲ| A^1, ut ϊϲχυν 36. — 35 οὔτε del. Cb. probante S. p. 58; contra dicit $K.^2$; οὐδὲ ci. Schk. — 38 ϲωματ$\overset{ν}{ω}$ A^1, cuiusmodi scripturas posthac iam non eno-

εἶναι κρίνοντεϲ. καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν εἰϲ τὸ κοινὸν πᾶϲιν κατέθεϲαν, τὴν δ' εὐδοξίαν ἀπὸ τῶν πράξεων ἴδιον ϲτέφανον τῆι πατρίδ[ι περι]έθηκαν. (—) Ἄξιον |
VIII (IX) τοίνυν ϲυλλογίϲαϲθαι καὶ τί ἂν ϲυμβῆναι νομίζο⟦ι⟧μεν μὴ κατὰ τρόπον τούτων ἀγωνι⟦α⟧ϲαμένων. — ἆρ' οὐκ ἂν ἑνὸϲ μὲν δεϲπότου τὴν οἰκουμένην ὑπήκοον ἅπαϲαν εἶναι, νόμωι δὲ τῶι *τούτου τρόπωι ἐξ ἀνάγκηϲ χρῆϲθαι τὴν Ἑλλάδα; ϲυνελόντα δ' εἰπεῖν τὴν Μακεδόνων ὑπερηφανίαν καὶ μὴ τὴν τοῦ δικαίου δύναμιν ἰϲχύειν παρ' ἑκάϲτοιϲ, ὥϲτε *μήτε γυνα(ι)κῶν μήτε παρθένων *μήτε παίδων ὕβρ(ε)ιϲ *** ἀνεκλείπτουϲ ἑκάϲτοιϲ καθεϲτάναι. φανερὸν δ' ἐξ ⟦τ⟧ῶν *ἠναγκαζόμε⟦ϲ⟧θα καὶ νῦν ἤ[δη·] θυϲίαϲ μὲν ἀνθρώποιϲ γ[ιγνο]μέναϲ ἐφορᾶν, ἀγάλμ[ατα δὲ] καὶ βωμοὺϲ καὶ ναοὺϲ τοῖ[ϲ μὲν] θεοῖϲ

---

tabo. — 39 εἶναι del. M. κρεινοντεϲ A^1. — 41 ευτοξιαν A^1 pr. — 42 ϊδιον A^1. — 43 ἀνέθηκαν Bb. T., περιέθηκαν S. Cb. Bb^1. — Interpunctio hic quoque proximo demum versui supposita.

Col. VIII. 1 ϲ. τί ἂν καὶ K., καὶ ϲυλλ. τί Mh. — νομίζομεν K. Cb. S. — 6 νομωι A^1, non νομω, quod in ectypo est. — 7 τουτωι A^1. — 8 ϲυνελόντι Bb.; ϲυνελόντα A^1 S., qui cf. Herod. 3, 82. — 11 δυναμεινϊϲχυειν A^1. — 12 μετε A^1. — 14 μηδε A^1; μήτε F. — ἂν ἐκλείπτουϲ S.; ἐκλείπτουϲ ἂν Cp., quae propter intolerabilem circuitum eloquendi non sufficere videntur. Cb.: μήτε γυν. μ. π. μηδε(μίαν φειδὼ γίγνεϲθαι ἀλλὰ καὶ τούτων καὶ) παίδ. ὕβρ. ἀνεκλ. κτέ. K. (et ego in proecd.) ante ἀν. addit ἀνιέναι ποτέ, ἀλλ'; Schnitzer ci.: μηδὲ παίδων αἰδῶ μηδεμίαν ἐπέχειν (s. εἶναι), ἀλλ' ὕβρ. ἀν. κ.; ἀπροϲδοκήτουϲ pro ἀνεκλ. M. — 16 ἐξ ὧν Bb., ἐξ αὐτῶν ἃ K. — αναγ A^1, ἠναγκ. T. — 17 ἔ[χειν Bb., ἔ[ϲτι Cp., ἔ[τι K. Sp., ἐᾶν Cf.; at ἤ[δη S., quod certum puto, quamvis Є litteram tueatur Sch. — 18 γε...με|ναϲ A^1; γεγενημέναϲ Bb.; γινομέναϲ (γε[ινομ.) S.; γιγνομέναϲ Cb. — 20 „Hyp.

ἀμελῶc, τοῖc δὲ ἀνθρώ[ποιc] ἐπι-
μελῶc cυντελούμενα, καὶ [τ]οὺc
(τού)των *οἰκέταc ὥcπερ ἥρωαc τι-
μᾶν ἡμᾶc ἀναγκαζομένουc.
ὅπου δὲ τὰ πρὸc θεοὺc ὅcια διὰ
τὴν Μακεδόνων τόλμαν ἀν-
ή(ι)ρηται, τί τὰ πρὸc τοὺc ἀνθρώπουc(δίκαια)
χρὴ νομίζειν; ἆρ' οὐκ ἂν παν-
τελῶc καταλελύcθαι; ὥcτε
ὅcω(ι) δεινότερα τὰ προ(c)δοκῶ-
μεν' ἂν γενέcθαι κρίνο[[ι]]μεν,
τοcούτω(ι) μειζόνων ἐπαίνων
τοὺc τετελευτηκόταc ἀξίουc
χρὴ νομίζειν. ο(ὐ)δεμία γὰρ
cτρατεία τὴν (τῶν) cτρατευομένων ἀρε-
τὴν ἐνεφάνιcεν μᾶλλον τῆc νῦν
γεγενημένηc, ἐν ἧι *γε παρατάτ-
τεcθαι μὲν ὁcημέραι ἀναγκαῖ-
ον ἦ(ν), πλείουc δὲ μάχαc ἠγωνίc-
θαι διὰ μιᾶc cτρατ[είαc] ἢ τοὺc |

IX (X)

ἄλλουc πάνταc [[πληγὰc]] *cυμ-
βαίνει ἐν τῶι παρε[[παρ]]ληλυ-
θότι χρόνωι, χειμώνων δ' ὑ-
π]ερβολὰc καὶ τῶν καθ' ἡμέ-
ρα]ν ἀναγκαίων ἐνδείαc τοc-
αύ]ταc καὶ τηλικαύταc οὕτωc
ἐγ]κρατῶc *ὑπομεμ(ε)νηκέναι
ὥc]τε καὶ τῶι λόγωι χαλεπὸν

schrieb νεώc" S. — 22 sq. rest. S. Cb. — 23 οικηταc A[1]. — 24 ἡμᾶc ἀναγκ. del. M. Cp. — 25 πρὸc τοὺc θεοὺc Cb. — δίκαια post ἀνθρώπουc add. F. — 28 οὐ κἂν K. — 31 κρίνομεν K. Cb., probante S. p. 59. — 35 τῶν iam Bb. add. ci. — 37 τε A[1]; em. Bb. — 39 ἀγωνίζεcθαι K.[2] (et ὑπομεμένηκεν ἕκαcτοc ὥcτε IX, 7).

Col. IX. 1 sq. πληγαcλαμβανειν A[1], quae verba delet Cb., πληγαc dittographiam antecedentis vocabuli πανταc putans. Ego in his verbis foedissime corruptis praeterea id quod ad sententiam desideratur (cυμβαίνει) latere iudico. Mh., cum probaret cυμβαίνει meum, πληγὰc in πολίταc mutandum censuit; def. traditam lectionem H. (comp. Polyb. I, 15, 2; II, 32, 3). F.: πλείουc δὲ πληγὰc λαμβάνειν ἐν μάχαιc ἠγωνιcμέναιc διὰ μιᾶc cτρατείαc ἢ τοὺc ἄλλουc κτέ., et deinde v. 7 ὑπομεμενήκαcιν. — 7 υπερμεμνηκεναι A[1]; em. Bb. —

εἶν]αι φράcαι. τὸν δὴ τοιαύταc
*κ]αρτερίαc — ἀόκνωc ὑπομεῖναι
τοὺ(c) πολίταc προτρεψάμενον
Λεωcθένη — καὶ τοὺc τῶι τοιούτωι
cτρατηγῶι προθύμωc cυναγωνιc-
τὰc cφᾶc αὐτοὺc παραcχόνταc —
ἆρ' οὐ [[οὐ]] διὰ τὴν τῆc ἀρετῆc ἀπόδειξιν
εὐτυχεῖc μᾶλλον ἢ διὰ τὴν τοῦ ζῆν
ἀπόλειψιν ἀτυχεῖc νομιcτέον;
οἵ τινεc θνητοῦ cώματοc ἀθά[να-
τον δόξαν ἐκτήcαντο, καὶ διὰ τὴ[ν
ἰδίαν ἀρετὴν τὴν κοινὴν ἐλ[ευ-
θερίαν τοῖc Ἕλληcιν ἐβεβαίωcαν.
φέρει γὰρ πᾶcαν εὐδαιμονίαν***
ἄνευ τῆc *αὐτονομίαc. — ο(ὐ) γὰρ ἀνδρὸc
ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνὴν κυρι-
εύειν δεῖ τῶν εὐδαιμόνων, οὐδ' αἰ-
τίαν φοβερὰν εἶναι τοῖc ἐλευθέροιc,
ἀλλ' ἔλεγχον, οὐδ' ἐπὶ τοῖc κολακεύ-
ουcιν τοὺc δυνάcταc καὶ διαβάλλου-
cιν τοὺ(c) πολίταc τὸ τῶν πολιτῶν ἀc-
φαλέc, ἀλλ' ἐπὶ τῆι τῶν νόμων πίcτει

10 κρ]ατεριαc A[1] habuit. — interpunctio post hoc verbum oscitantis librarii est; debuerat post φράcαι ponere. — 11 πολειταc A[1]. — 12 Λεωcθένη del. K.[2]. — τοιουτω falso ectypum. — 14 huic versui paragraphus supposita; interpunctum ut videtur post cφαc. αυτουc spiritu leni instructum. — 18 (ἀντὶ) θν. c. C. F.; ἀντεκτήcαντο v. 19 Mh. — 20 ϊδιαν A[1]. cf. [Lys.] epit. § 44. — 22 sq. locus graviter corruptus vel mutilatus. φέρε γάρ, τί πᾶcαν εὐδαιμονίαν (23 sicut S.) W.; φέρε γάρ, τίc πᾶcα εὐδαιμονία (23 sicut S.) Schk.; item sed ποία pro τίc πᾶcα Gebauer Lys. p. 228. — 23 ανευτηcαυτονομειναc A[1]. ἄνευ τῆc αὐτοῦ ὁ μείναc Bb. ἄνευ τῆc αὐτονομίαc S. ἀρετῆc αὐτονομία K. ἐν αὐτῇ s. ἐφ' αὐτῆc αὐτονομία M. τί ἄνευ τῆc αὐτονομίαc V. οὐδὲν ante πᾶcαν addunt F. [Cp.] — Quae sequitur sententia laudatur a Stob. Flor. LXXIV, 35: Τοῦ αὐτοῦ (h. e. Ὑπ.). Φοβητέον οὐκ ἀνδρὸc ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνήν; ubi AB addunt etiam: τοῦ αὐτοῦ. Κυριεύειν δεῖ τῶν ἐλευθέρων. — 26 de c littera in fine vs. v. ad XI, 29. — 29 πολειταc A[1]. — πολιτῶν] πολλῶν Cb. —

γενέcθαι. ὑπὲρ ὧν ἁπάν-
των οὗτοι πό-
νουc πόνων διαδόχουc ποι-
ούμενοι
καὶ τοῖc καθ᾽ ἡμέραν κινδύ-
νοιc τού(c) εἰc
τὸν ἅπαντα χρόνον φόβουc
τῶν πολιτῶν
καὶ τῶν Ἑλλήνων παραι-
ρούμενοι τὸ
ζῆν ἀνήλωcαν εἰc τὸ τοὺc
ἄλλουc
καλῶc ζῆν. διὰ ⟦του⟧ τού-
τουc πατέρεc
ἔνδοξοι, μητέρεc περίβλε-
π(τ)οι τοῖς
πολίταιc γεγόναcι· ἀδελ-
φαὶ γάμων
τῶν προcηκόντων ἐννόμωc
τετυ-
χήκαcι καὶ τεύξονται· παῖ-
δεc ἐ[φό-
διον εἰc τὴν πρὸc τὸν δῆ-
μον ε[ὔνοι-

αν τὴν τῶν οὐκ ἀπ*ολω-
λότω[ν |
ἀρετήν, οὐ γὰρ θεμιτὸν X
τούτου τοῦ ὀνόματοc τυ- (XI)
χεῖν τοὺc οὕτωc ὑπὲρ
καλῶν τὸ(ν) βίον ἐκλιπόν-
ταc, ἀλλ[ὰ] τῶν τὸ ζῆν
(ε)ἰc αἰω[νί]αν τάξιν με-
τηλλα[χό]των ἕξουcιν.
εἰ γὰρ[ὁ τοῖ]ς ἄλλοι(c κα)-
κῶν
*ἀνιαρ[ότ]ατοc θάνατοc
τούτοιc ἀρχηγὸc μεγά-
λων ἀγαθῶν γέγον-
ε, πῶc τούτουc ο[ὐ]κ εὐ-
τυχεῖc κρίνειν δίκαιον,
ἢ πῶc ἐκλελοιπέναι
τὸν βίον, ἀλλ᾽ οὐκ ἐξ ἀρ-
χῆc γεγονέναι καλλίω
γένεcιν τῆc πρώτηc ὑ-
παρξάcηc; — τότε μὲν
γὰρ παῖδεc ὄντεc ἄφρο-
νεc ἦcαν, νῦν δ᾽ ἄνδρεc
ἀγαθοὶ γεγόναcιν. καὶ

37 διὰ τούτουc Bb.; διά τοι τούτουc Cb. — 42 εφο|τιον A[1] pr. — πρὸc τοῦ δήμου C. V. — εὐμένειαν Bb. εὔνοιαν Cb. C. Bb.[1] Sch. εὐδοξίαν S. — 43 απωλωλοτω[ν A[1].

Col. X. 6 ïcαιω ..ωνταξιν A[1], sed alterius ω ductu postremo transfixo, quod primus observavit Sandys. Correctio imperfecta dubiaque mansit; nam nunc ab α tantundem littera abest quantum ab ο, quod exstare putat Sandys. Ego αἰωνίαν restitui; εἰc αἰωνίων Sh., εἰc αἰώνιον S. K., εἰc δαιμόνων F., εἰc ἀθανάτων C., καὶ ἡρώων Sp., εἰc ἀμείνω Cb. (ego ed. I). — 8 ὁ τοῖc ἄλλοιc ὢν Cb. (Cp., S., ego edit. I); sed ante ων κ potius fuisse videtur. — 9 ανειη (Bb.) vel ανειρ A[1]. Ανειρ[οτατοc fuerit; ἀνιαρότατοc Bb.[1] F. Ἀλγεινότατοc Cb. (ego ed. I), ἀνέπευκτοc S., ἀνήκ[εc]τοc Cp., ὁ ἄλλοιc ὢν ἀνίλαcτοc (hoc cum Cf.) K[2]. Longe aliter C. M. — 12 πῶc cum circumflexo ut videtur A[1]. — οὐκ] υ utrum exciderit an omissum fuerit sicut saepe, incertus sum. — 16 καλ-

τ]ότε μὲν (ἐν) *πολλῶι
χρό-
νωι καὶ διὰ πολλῶν
κινδύνων τὴν ἀρετὴν
ἀπεδείξαν(το)· — νῦν δ᾽
ἀπὸ
ταύτηc ἄ(ρ)ξα(c)θαι ***
γνωρί-
μουc πᾶcι καὶ μνημο-
⟦νο⟧νευτοὺc διὰ ἀνδραγαθί-
αν γεγονέναι. — τίc
(γὰρ) κα(ι)ρὸc ἐν
ὧι τῆc τούτων ἀρετῆc οὐ
μνημονεύcομεν; τίc τό-
ποc ἐν ὧι ζήλου καὶ τῶν
ἐντιμοτάτων ἐπαίνων
τυγχάνονταc οὐκ ὀψόμε-

θα; πότερον — οὐκ ἐν τοῖc
τῆ[ς
πόλεωc ἀγαθοῖc; ἀλλὰ τ[ὰ
διὰ τούτουc γεγονότα
τίνας
ἄλλουc ἐπαινεῖσθαι
καὶ μνήμ⟦ν⟧ηc τυγχάνειν ποι-
ήcει; ἀλλ᾽ οὐκ ἐν ταῖc ἰδίαιc
εὐπραξίαιc; — ἀλλ᾽ ἐν
τῆ(ι) τούτων
ἀρετῆι βεβαίωc αὐτῶν ἀπο-
λαύcομεν. παρὰ ποία(ι) δὲ τῶν
ἡλικιῶν οὐ μακαριcτοὶ |
γενήcο[νται; πότερον οὐ XI (XII)
πα-
ρὰ τοῖc γ[εραιτέροιc, οἳ ἄ-
φοβον ἄ[ξειν τὸν λοιπὸν

λειω A[1]. — 22 πολλων A[1]; ἐν add. Bb. — 25 ἀπεδείξαντο Cb.; K. κτᾶcθαι εἵμαρτο ἦν post ἀρετὴν inserit. — 26 ταυτηcαξαθην A[1] pr., ταυτηcαξαθαι corr. (ita recte Bb.). ἄρξαcθαι vel ἀξιωθῆναι Bb.: ἀγάμεθα ut sensui satis fiat S.; ἐξαυτῆc K., postea αὐτόθεν idem; δέδοται Bs.; ἀξιοῦμεν C. V.; ἐξῆν Ἀθηναίοιc Cp. — Cum verbum finitum requiratur, Bb. γέγονε. ναί legere voluit, vel etiam simpliciter γέγονεν; postea tamen verbum illud in αξαθαι, damnatis prioribus coniecturis, quaesivit. Ἄρξαcθαι γν. π. — γέγονεν εἶναι W.; ἀπὸ τ. ὑπάρχει εὐθὺc γν. — — γεγονέναι Cb[1]; ἀ. τ. ἐξανθεῖ τὸ γν. — — γεγονέναι Schn. — 29 ανδραγαθι|c·αν A[1]; sed recte Sch. hoc C ad antecedentis columnae vs. 26 ελευθεροι[c trahit. — γὰρ inser. Cb. S. — 33 ἐντειμοτατων A[1]. — 37 τινουc ut vid. A[1] pr., cf. 3, 32. — 38 ἐπαινέcεων T. — 40 ἴδιαιc A[1]. — 41 ἀλλὰ τῇ del. ἐν Cb[1]. — 43 ἀπολαυcόμεθα requirit S., scripsit T. ἀπολαύομεν V.

Col. XI. Universae sententiae satis perspicuae; singula non satis certe restitui possunt. V. 1 sq. πρῶτον μὲν πα|ρὰ τοῖc γ[έρουcιν· οὗτοι γὰρ ἄ]φοβον ἄ[ξουcι τὸν λοιπὸν] βίον κα[τὰ τὴν ἀρτίωc] γεγενη[μένην ἀcφάλειαν] διὰ τούτ[ουc· ἔπειτα παρὰ τοῖc] ἡλικιώταιc Bb. — S.: γενηc. οὗτοι; ἢ π. τ. γεραιτέροιc; ἀλλ᾽ ἅ. ἄ. τ. λ. β. καὶ ἐλάττων τοῦ γήρωc γεγένηται ἡ δυcχέρεια διὰ τούτουc αὐτοῖc. ἢ. π. τ. ἡ.; — F.: γεν. οὗτοι; ἆρ᾽ οὐ π. τ. π[ρεcβυτέροιc; ἀ. ἄ. ἄ. τ. λ. β., καὶ.....

βίον κα[ὶ ἐν ἀϲφαλεῖ ἤδη γεγενῆϲ[θαι ἡγήϲονται διὰ τούτ[ουϲ; ἀλλ᾽ οὐ παρὰ τοῖϲ ἡλικιώτ[αιϲ; .... τελευτὴ φ............. καλῶϲ ω............. παραπο............. αι γέγον[εν; ἀλλ᾽ οὐ παρὰ τοῖϲ νεωτέρο[ιϲ καὶ παιϲίν; ἔπειτα οὐ τὸν[θάνατον ζηλώϲουϲιν αὐτ[ῶν καὶ αὐτοὶ[ϲπουδάϲουϲιν [μιμεῖϲθαι ὡϲ παράδειγμ[α τὸν τούτων βίον, ἀνθ᾽ οὗ τὴν ἀ[ρετὴν καταλελοίπαϲι; οὐκ[οῦν χρὴ εὐδαιμονίζειν αὐ[τοὺϲ ἐπὶ τοϲαύτηι τιμῆ(ι); ἢ τίνε[ϲ ποιηταὶ καὶ φιλόϲοφοι λό[γων καὶ ᾠδῶν εἰϲ τοὺϲ Ἕλλην[αϲ ἀπορήϲουϲι περὶ τῶ[ν π]επραγμένων αὐτοῖϲ; παρὰ τίϲ[ι δ᾽ οὐ μᾶλλον αὕτη τῆϲ Φρυγῶν κ[ρατηϲάϲηϲ ϲτρατείαϲ ἐγ[κωμιαϲθήϲεται; — ποῦ δὲ τῆϲ Ἑλ[λάδοϲ.......... τατοιϲ ε............. ἅπαϲιν — κ[αὶ λόγοιϲ καὶ ᾠιδαῖϲ ἐπα[ιν.....δι᾽ ἀμφότερα γὰρ ε........... περὶ Λεωϲ[θένουϲ...... καὶ τῶν τ[ελευτηϲάντων

διὰ τούτουϲ. ἢ οὐ π. τ. ἡλ.; ἀλλὰ.....— Cb^1: ἄφ. διάξουϲι τ. λ. β. κακῶν ἀπαθεῖϲ γεγενημένοι διὰ τούτουϲ. — 7 sqq. K^2: ἡλ., οἷϲ οὗτοι τελευτήϲαντεϲ οὕτω καλῶϲ ϲυνεβάλοντο εἰϲ τὸ παρὰ πολὺ κουφιϲθῆν|αί γε τὸν ἀγῶνα. — 11 αιγογον A pr. — ἢ παρὰ τοῖϲ] νεωτέροιϲ S. ἢ οὐ π. τ. ν.; ἀλλὰ F. ἢ π. τ. ν. δόξουϲιν; εἶ|τα οὐ τὸν θυμὸν θαυμάϲουϲιν αὐτῶν K^2. — 14 αὐτοὶ μιμεῖϲθαι ϲπουδάϲουϲιν Bb. καὶ ϲφόδρα ϲπ. μιμ. παράδειγμα γενόμενον K^2. — 17 οὐ τὴν ἀρετὴν καταλελοίπαϲι; οὐκ ἄξιον ἐγκωμιάζειν αὐτούϲ; Bb. οὐ τ. ἀ. ϲωτήριον πᾶϲι; οὐκ ἐγκ. ἀεὶ χρὴ ὧν οὐ δέδοικα μή τινεϲ ϲυγγραφεῖϲ ϲοφοὶ λόγων ἄλλουϲ τῶν Ἑλλήνων προκρίνωϲι K^2. ad v. 16 sq. cf. epilogum p. 70. — 20 μητινε addito supra H altero H A^1. — 24 παρα(π)ε Bb.; παρα(π)ο Cp.; παρα.c S. — 25 Φρυγῶν καὶ τῆϲ ἐπὶ Τροίαν ϲτρατείαϲ S. — 27 δετηϲεϲ Sch. — 29 απαϲιν·κ A^1. ἅπαϲιν κ.....ᾠ]δαῖϲ ἐπᾴ[δοντεϲ Bb. ἐν ἅπ. καὶ λόγοιϲ καὶ ᾠδαῖϲ ἐπαινεῖν Cb. F., qui χρὴ post λόγοιϲ inseruit. — 30 ϲεμνό]τερα γὰρ ἔ[ξεϲτιν ἡμῖν] περὶ Λεωϲ[θένουϲ εἰπεῖν Bb. ἀγαϲτότερα γ. ἔνεϲτι πολλῷ π. Λ. λέγειν S. ἐπ᾽ ἀμφότερα γ. ἐξέϲται ὑμνεῖν π. Λ. | Cb. δημοτικώτερα γ. ἔϲτι τοῖϲ ποιηταῖϲ π. Λ. ᾄδειν F. ἀμφ. γ. ἐξέϲται ἐντεῦθεν π. Λ. εἰπεῖν Bb.^{1} — 33 καὶ τῶν τ[ετελευτηκότων] ἐν τῷ πολ[έμῳ τῷδε. Bb. Bb.^{1} — τελευτηϲάντων — πολέμῳ. S. Cb. — τετελ.

ἐν τῶι πολ[έμωι. εἰ μὲν γὰρ ἡδονῆϲ ἕν[εκεν μνημονεύουϲιν τὰϲ τ[οιαύταϲ καρτερίαϲ, τί γέ[νοιτ᾽ ἂν τοῖϲ Ἕλληϲιν ἥδι[ον ἢ ἔπαινοϲ τῶν τὴν ἐλευθερί[αν παραϲκευαϲάντων ἀ[πὸ τῶν Μακεδόνων; εἰ δὲ [ὠφελείαϲ ἕνεκεν ἡ τοια[ύτη μνήμη |

XII (XIII) γί(γ)νεται, τίϲ ἂν λόγοϲ ὠφελήϲειεν μᾶλλον τὰϲ τῶν ἀκου⟦ϲ⟧όντων ψυχὰϲ τοῦ τὴν ἀρετὴν ἐγκωμιά*ζοντοϲ καὶ τοὺϲ ἀγαθοὺϲ ἄνδραϲ; ἀλλὰ μὴν ὅτι παρ᾽ ἡμῖν καὶ τοῖϲ λο(ι)*ποῖϲ πᾶϲιν εὐδοκιμεῖν αὐτοὺϲ ἀναγκαῖον, — ἐκ τούτων *φανερόν ἐϲτιν· — ἐν Ἅιδου δὲ λογίϲαϲθαι ἄξιον τίνεϲ οἱ τὸν ἡγεμόνα δεξιωϲόμενοι τὸν τούτων. ἆρ᾽ οὐκ ἂν *ο(ἰ)όμεθα (φ)ο(ι)τᾶν Λεωϲθένη δεξιουμένουϲ καὶ θαυμάζονταϲ τῶν ⟦δὲ⟧ *ἡμιθέων *καλουμένων τοὺϲ ἐπὶ ⟦ϲτρα⟧-

---

— πολέμῳ. F. — 34 εἰ γὰρ] ἡδονῆϲ ἕν[εκεν ἐπακού]ουϲιν τὰϲ τ[οιαύταϲ καρ]τερίαϲ Bb. εἴτε γὰρ τῆϲ ἡ. ἕ. ἐγκωμιάζουϲι τ. τούτων κ. S. εἰ μὲν γ. ἡ. ἕ. ἐγκωμιάϲουϲιν τ. τηλικαύταϲ κ. Cb. Bb.^{1} (ἐγκωμιάζ.) F., qui tamen ὑμνεῖν ἐθέλουϲιν. — 37 τ(ότ)ε [πραχθείϲαϲ τοῖϲ Ἕλ]ληϲιν, ἡ δὲ [γίνεται ἐκ τῶν] τὴν ἐλευθερί[αν διαϲω]ϲάντων ἀ[πὸ τῶν Μακεδό]νων Bb. τί γένοιτ᾽ ἂν τοῖϲ Ἕ. ἥδει[ον S. Cb. Bb.^{1} F. (etenim ϲινη·δε A^1.); deinde ἢ τούτων τ. τ. ἐ. πᾶϲι (om. F.) βεβαιωϲάντων ἀκούειν ὑμνουμένων S. F.; ἢ ἔπαινοϲ τ. τ. ἐ. παραϲκευαϲάντων ἀ. τ. Μακ. Cb. Bb.^{1}, qui tamen διαϲ. retinet. pro παραϲκ. Mh. ἀποκαταϲτηϲάντων. — 41 εἰ δὲ [ὠφελίαϲ ἕνε]κεν, ἡ τοια[ύτη ἐκ τῶν Τρωικῶν Bb. ὠφελείαϲ Cb. F.; deinde S.: ἡ τοιαύτη ϲπουδή; ἡ τοιάδε ἀνάμνηϲιϲ Cb. Bb.^{1}; ἡ τοιαύτη μελέτη αὐτοῖϲ F., ἡ τ. μνήμη dubitanter Cb^1.

Col. XII. 1 γειν εται A^1. — 3 ἀκουόντων S. Cb. K. V. — 5 ἐγκωμιάζ. S. Cb. K.; εγκωμιαϲοντοϲ A^1. — 7 ημειν A^1. — λοιποῖϲ Bb., λο|γοιϲ A^1. — 10 φενερον A^1. — 14 ωομεθα A^1; em. Sh. — 15 ὁρᾶν Sh. Bb.; φοιτᾶν Cb. — 17 A^1: τωνδεηγορμενωνκα (non recte Bb. και) | λ (pars eius litt. superest; non recte Bb. τ)ουμενουϲτουϲεπιϲτρ(α)|τειανϲτραϲαντ.ϲων |. Postrema Bb. expedivit, τοὺϲ ἐπὶ Τροίαν ϲτρατεύϲανταϲ restituens (solus T. τὴν ϲτρατείαν ante ϲτρ. addit); καλουμένουϲ exstare Cb. vidit, qui audacter, sed optima sententia, restituit τῶν ἡμιθέων καλουμένων (cf. Isocr. 4, 84). Nempe μενων istud ex sequenti vocabulo καλουμένων ortum esse, et fortasse etiam οp, pro quo ου scriptum in codice esse

Τ(ρ)*οίαν cτρα(τεύ)cαν-
τ[α]c, ὧν
οὗτος ἀδελφὰς π[ρ]άξεις
ἐνcτηcάμενος τοcοῦτον
δ]ιήνεγκε, ὥcτε οἱ μὲν
μετὰ πάcης τῆc ῾Ελλάδος
μ]ίαν πόλιν εἷλον, ὁ δὲ
μ]ετὰ τῆc ἑαυτοῦ πα-
τρίδος μόνης πᾶcαν
τ]ὴν τῆc Εὐρώπης καὶ
τ]ῆc ᾿Αcίας ἄρχουcαν δύ-
ν]αμιν ἐταπείνωcεν.
κ]ἀκεῖνοι μὲν ἕνεκα
μ]ιᾶς γυναικὸς ὑβριcθεί-
c]ης ἤμυναν, ὁ δὲ πα-
c]ῶν τῶν ῾Ελληνίδων
τ]ὰς ἐπιφερομένας

ὕ]βρεις ἐκώλυcεν με-
τὰ] τῶν cυνθαπτομέ-
ν]ων νῦν αὐτῶι ἀνδρῶν,
τ]ῶν μετ᾿ ἐκείνους μὲν
γ]εγεν[[ν]]ημένων, ἄξια
δ]ὲ τῆc ἐκείνων ἀρε-
τ]ῆc διαπεπραγμένων.
λ]έγω δὴ (καὶ) τοὺς περὶ
Μιλ-
τ]ιάδην καὶ Θεμιc-
τ]οκλέα καὶ τοὺς ἄλ- |
λους, οἳ τὴν ῾Ελλάδ[α XIII (XIV)
ἐλευθερώcαντες ἔν-
τιμον μὲν τὴν πα-
τρίδα κατέcτηcαν, ἔν-
δοξον (δὲ) τὸν αὐτῶν βίον
ἐποίηcαν, ὧν οὗτος τοσ-

posse [hoc tamen verum non est]; ipsum καλουμένων e proximo τοὺς alienam formam traxisse. Τῶν ἡρώων καλουμένων F. (cf. Is. 9, 65); τῶν διηγουμένων τοὺς ἡμιθέους καλουμένους Bb.[1]; τῶν πεπραγμένων (τοὺς ἥρωας) καλ—ους Cp. — 22 sqq. cf. Isocr. 4, 83; 9, 65. — 29 ν in fine versus deletum videtur. — 37 post ἀνδρ. plene interpungunt S. p. 59, C. K. F.; post διαπεπρ. v. 41 Cb. Cp. — S. K.[1] post τῶν v. 38 addunt δὲ; ὧν XIII, 6 del. K.; τούτων pro ὧν K.[1]; ibd. ante ὧν add. ποία ἔντευξις Λεωcθένει ἔcται K[2]. — Cb. ante τῶν plura excidisse statuit, in hunc ferme modum: (οἵ τινες τὰς ἀρετὰς ἐζήλωcαν τῶν πάλαι ἐνθάδε κειμένων ἀνδρῶν), τῶν κτέ. — F. et ipse excidisse quaedam conicit, sed novum enuntiatum ab eis incipit; similiter Schk. — Mihi periodus claudicare videtur, si terminetur in vocabulo ἀνδρῶν; sed istud cυνθ. ἀνδρ. τῶν κτέ. non cum Cp. ad Miltiadem ceterosque, sed ad eos qui Lamiaco bello caesi sunt refero. Porro λέγω δή est „nomino deinde etiam e. q. s., idemque de eis dico quod de Troicis heroibus dixi"; quare καὶ addere melius visum est. (Sensu simili D. ἐρῶ, Cf. ὁρῶ proposuerunt). — 39 γεγεννημενους A[1] pr.; γεγεννημενων corr. — 42 λ]έγω Cb. C. S. K. — 43 μιλ|ταδην A[1] sec. Bb.; sed quae videbatur superior T litterae linea paragraphus est. post α interpunctum videtur.

Col. XIII. 3 εντειμον A[1]. — 5 δὲ add. Bb. —

οῦτον ὑπερέcχεν ἀν-
δρείαι καὶ φρονήcει, ὅc-
ον οἱ μὲν ἐπελθοῦcαν
τὴ(ν) τῶν βαρβάρων δύνα-
μιν ἠμύναντο, — ὁ δὲ μ[η-
δ᾿ ἐπελθεῖν ἐποίηcεν.
κἀκεῖνοι μὲν ἐν τῆι οἰ-
κ(ε)ίαι τοὺς ἐχθ(ρ)οὺς ἐπεῖ-
δον
ἀγωνιζομένους, οὗτος
δὲ ἐν τῆι τῶν ἐχθρῶν περι-
εγένετο τῶν ἀντιπάλων.
— οἶμαι δὲ καὶ (τοὺς) τὴν
πρὸς ἀλλή-
λους φιλίαν τῶι δήμωι βε-
βαιότατα ἐνδειξαμένους,
λέγω δὲ ῾Αρμόδιον καὶ ᾿Αριc-
τογείτονα, *οὐδένας οὕ-
τως
αὑτοῖς οἰκείο(υς οὐδὲ πι-
cτο)τέρους ὑμῖν
εἶναι νομίζειν ὡς Λεωσ-
θέ(ν)η καὶ τοὺς ἐκείνωι cυν-
αγωνιcαμένους, οὐδ᾿ ἔcτιν
οἷς ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις

πληcιάcειαν ἐν*῞Α(ι)δου. εἰ-
κότως·
οὐκ ἐλάττω γὰρ ἐκείνων ἔρ-
γα
διεπράξαντο, ἀλλ᾿ εἰ δέον
εἰπεῖν,
καὶ μείζω[[ν]]. οἱ μὲν γὰρ
τοὺ[ς
τῆc πατρίδος τυράννους
[κα-
τέλυcαν, οὗτοι δὲ τοὺς τῆc
῾Ελ-
λάδος ἁπάcης. ὦ καλῆc μὲν
καὶ παραδόξου τόλμης τῆc
πραχθείcης ὑπὸ τῶνδε τῶν
ἀνδρῶν, ἐνδόξου δὲ καὶ με-
γαλοπρεποῦς προαιρέcεως
ἧc προ[[c]]είλοντο, — ὑπερ-
βαλ-
λούcης δὲ ἀρετῆc καὶ ἀν-
δρα-
γαθίας τῆc ἐν τοῖc κινδύνοις,
ἣν οὗτοι παραcχόμενοι εἰς
τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν
τῶν ῾Ελλήνων |

16 post τῇ interpunctum. — 18 τοὺς add. Bb. — τὴν προcήκουcαν φιλ. M. — 22 αριcτογειδονα A[1] pr. — ουθενουcουτω c|αυτοιcοι-κειοτερουcυμειν|ειναι A[1]. οὐδ᾿ ἐκείνους οὕτως αὑτοῖc οἰκείους ἢ ὑμῖν εἶναι Bb. Cp., qui tamen pro ἢ ὑμ. scribit τοὺς ἄλλους, et K., qui οἰκ. ἑταίρους. οὐδένας οὕτως αὑτοῖc Cb. S. F.; deinde S. οἰκείους ἂν εἶναι, F. οἰκείους καὶ ἑταίρους ὑμῖν εἶναι. οὐδ᾿ ἑαυτοὺς οὕτως οἰκείους ὑμῖν εἶναι T. οὐκ εὔνους οὕτως αὑτοῖc ἢ οἰκειοτέρους ὑμ. εἶναι (δεῖν?) νομ. C. οὐδένας οὕτως αὑτ. οἰκείους ἢ οἰκειοτέρους ὑμῖν εἶναι Sp. atque alii alia. — 25 θεηκαι A[1] corr., θε..αι pr. — 26 ουδεcτι|νοιc in A[1] esse ante me vidit Sh. Errores reliquorum coniecturasque tacere nunc praestat. — 28 ατου A[1]. — 31 μειζω fort. A[1] corr. — 43 ἐλευθ. [τὴν Bb.; ἐλ. | τῶν Cb. — ut extremus, ita hic quoque versus iusto brevior fuerit.

[Χαλεπὸν μὲν ἴcωc ἐcτὶ τοὺc ἐν τοῖc τοιούτοιc ὄνταc πάθεcι παραμυθεῖcθαι· τὰ γὰρ πένθη οὔτε λόγῳ οὔτε νόμῳ κοιμίζεται, ἀλλ' ἡ φύcιc ἑκάcτου καὶ φιλία πρὸc τὸν τελευτήcαντα (τὸν) ὁριcμὸν ἔχει τοῦ λυπεῖcθαι. ὅμωc δὲ χρὴ θαρρεῖν καὶ τῆc λύπηc παραιρεῖν εἰc τὸ ἐνδεχόμενον, καὶ μεμνῆcθαι μὴ μόνον τοῦ θανάτου τῶν τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τῆc ἀρετῆc ἧc καταλελοίπαcιν. εἰ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθαcιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκαcιν. εἰ δὲ γήρωc θνητοῦ μὴ μετέcχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφαcιν εὐδαίμονέc τε γεγόναcι κατὰ πάντα. ὅcοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἄπαιδεc τετελευτήκαcιν, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι παῖδεc αὐτῶν ἀθάνατοι ἔcονται. ὅcοι δὲ παῖδαc καταλελοίπαcιν, ἡ τῆc πατρίδοc εὔνοια ἐπίτροποc αὐτοῖc τῶν παίδων καταcτήcεται. πρὸc δὲ τούτοιc, εἰ μέν ἐcτι τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέcθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰcὶ νόcων καὶ λύπηc καὶ τῶν ἄλλων τῶν προcπιπτόντων εἰc τὸν ἀνθρώπινον βίον· εἰ δ' ἔcτιν αἴcθηcιc ἐν Ἅιδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥcπερ ὑπολαμβάνομεν, εἰκὸc τοὺc ταῖc τιμαῖc τῶν θεῶν καταλυομέναιc βοηθήcανταc πλείcτηc κηδεμονίαc ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν.] — — —

Exstant praeterea duo parvula huius voluminis fragmenta, quibus certus locus assignari nequit, nisi quod genere chartae indicatur alterum eorum aut ad col. XI pertinuisse aut ad aliquam quae post XIII. sequebatur. Id frg. ex omnibus partibus mutilatum has litteras habet: αλλο | πολλ | γεν. Alterum frg., quod postmodo inventum nequedum ap. Babingtonem exhibitum est, haec praebet: ..π. | ιερ. | ..γε | ...ρ. Margo ne in hoc quidem frg. usquam exstat.

Accedit epilogi magna pars a Stob. Flor. 124, 36 servata, ubi lemma Ὑπερίδου praefixum est. — πάθεcι] πένθεcι Mh. — τὸν ὁριcμὸν S., ὁρ. libri. — τῆc ἀρ. ⟨ἧc ἀποδεδείχαcι καὶ τῆc δόξηc⟩ ἧc Mh. — εἰ γὰρ θρ. Leopardi (Rh. M. 1835 p. 11): οὐ γὰρ θρ. — ὥcπερ ὑπολ. εἶναι, τοὺc ταῖc κτέ. AB.; ceteri codd. ὥ. ὑ. εἴη τ. τ. Hinc S. ὑπ., εἴη ἂν effecit; Cb. post Toupium (ad Long. π. ὕ. c. 34; admonuit Bb.) ὑπ., εἰκὸc. — Postea AB. πλ. ἐπιμελείαc; idemque Append. flor. p. 79 (addito καὶ post ἐπιμ.) et Maximus Conf. p. 250 Combéf. 199 turic., ubi extrema verba inde ab εἰ δ' ἐcτὶν pariter leguntur; reliqui libri πλ. εὐδαιμονίαc, unde Ruhnkenius (S., Cb.) κηδεμονίαc effecit. Bakhuizen van den Brink ita legit: ὑπ. εἶναι, τοὺc — βοηθ. καλλίcτηc εἰκὸc μοίραc ὑπὸ τ. δ. τυγχ. — δαιμονίου] δαίμονοc AB.

Praeterea S. ad hanc orationem duo frg. refert, alterum exstans ap. Polluc. II, 14: Ὑ. δὲ τὸν ἀγήρατον χρόνον, Cοφοκλῆc δὲ τὸν ἀγήρω (sc. εἴρηκεν), et hoc quidem satis probabiliter. Alterum in excerptis e Dexippo (p. 32 ed. Niebuhr) e Vaticanae bibliothecae schedis extractis legitur; sed ut Babingto demonstravit (Classical journal vol. I p. 408), nihil ad epitaphium pertinet, sed pariter ac sex alia frg. una inventa ad orationem quandam κατ' Ἀντιπάτρου. Concedit ipse S. (Philol. Suppl. I p. 55 sq.), addens Dexippi ipsius fragmenta esse, qui fecerit Hyperidem suadentem, Phocionem dissuadentem bellum.

FRAGMENTA.

I

I. II. ΚΑΤ᾽ ΑΘΗΝΟΓΕΝΟΥϹ

λόγοι β'.

Cf. Longin. π. ὕψ. 34, 3.

1. *Ὁ μὲν τοίνυν νόμος κελεύει ἀψευδεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ.* — Harp. s. v. κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν, qui ad primam orationem refert.

2. *Βουλεύσεως* — — Ὑπ. δ᾽ ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθηνογένους α' ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς χρήματα ἰδίως κέχρηται τῷ ὀνόματι. — Harpocr.

3. *Τὰ τῶν φωρῶν κρείττω·* Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθ. β'. παροιμία ἐστὶ λεγομένη κατὰ τῶν πλείω φερομένων ὧν ἠδίκησαν. — Harp. et Mich. Apost. prov. cent. 18, 11.

4. *Ἀπρόσκλητον* τὴν οὐ προσκεκλημένην Ὑ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθ. β'. Harp.

5. *Ἀλλὰ ὁμόσε βούλομαι τῷ λόγῳ τούτῳ ἐλθεῖν.* — Harp. v. ὁμόσε ἰέναι et frg. lex. Cantabrig. p. 674 not. 1. (Ὑ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθ.)

---

3. Sauppius Bernhardyum secutus: „plura quam pro commissis et malefactis, h. e. non ex merito"; sed malim ita accipere: „furum potior est causa" (Maussac.); „plura quam ei quos iniuria affecerunt". — φωρῶν Kiessling: φώρων O, φόρων cett. — πλεῖον δὲ AB, πλείω δὲ C; φερομένοις A, φερόμενοι B; κατὰ τῶν om. ABC. Fuit fortasse: ἐπὶ (ita Dind. ci.) τῶν ἠδικηκότων μέν, πλεῖον δὲ κτέ. — 5 addit Harp.: ἀντὶ τοῦ παραβαλέσθαι. λέγεται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ

6. *Ποδοστράβη·* Ὑπ. ἔν τε τῷ κατ᾽ Ἀθην. καὶ ἐν τῷ κατ᾽ Αὐτοκλέους. — Harpocr.

III. ΥΠΕΡ ΑΚΑΔΗΜΟΥ. II

7. *Ἡφαιστία* (oppidum Lemni). Ὑ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀκαδήμου. — Harpocr.

IV. ΚΑΤ᾽ ΑΝΤΙΟΥ ΟΡΦΑΝΙΚΟϹ. III

8. *Ἀσήμαντα* τὰ ὑφ᾽ ἡμῶν λεγόμενα ἀσφράγιστα· — Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀντίου. — Harp.

9. Ὑπερείδης δ᾽ ἐν τῷ κατ᾽ Ἀντίου τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βασανιζομένων καὶ ἀναγραφέντα *βασάνους* ὠνόμασε. — Harp. s. v. βάσανος.

10. *Σεσημασμένων* ἀντὶ τοῦ ἐσφραγισμένων Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀντίου ὀρφανικῷ. — Harp.

11. *Ὑποστήσας* ἀντὶ τοῦ ὑποβαλόμενος Ὑπ. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀντίου. — Harp.

V. ΠΡΟϹ ΑΠΕΛΛΑΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΗϹΑΥΡΟΥ. IV

12. *Κολωνέτας·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἀπ. π. τ. θησαυροῦ. τοὺς μισθωτοὺς Κολωνέτας ὠνόμαζον. — — Harp.; cf. Pollux VII § 132.

13. *Κτησίου Διός·* Ὑ. ἐν τῷ πρὸς Ἀπ. — Harp.

14. *Ἐξέδωκε τὴν προγονὸν τὴν αὑτοῦ.* — Pollux III, 27 (ἐν τῷ πρὸς Ἀπ. π. τ. θης.).

15. *Πυθαέα·* Ὑπερ. ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. — Harp.

ἔρχεσθαι καὶ μὴ στρέφεσθαι μηδὲ φεύγειν. — 6 expl. Harp.: ποδοστράβας ἔλεγον μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενα, εἰς ἃ τὰ θηρία ἐμβαίνοντα ἡλίσκετο. — 9 ἀναγραφέντα Bk. ex N: ἀναγραφομένων. — 10 σεσημασμένῳ et ἐσφραγισμένῳ codd. praeter N, qui σεσ—ην et ἐσφ—ην; genetivum e Demosthene § 17 S. restituit. — 12 Κολωναίτας codd. Harp. praeter epitom., quae Κολωνέτας (S. Dd.). Κολωνίτας cum Poll. Westermann hist. eloqu. gr. p. 307. — ἀπαλλαῖον C. ἀπαλλαῖον B. — 13 ἀπαλαῖον BC. — 15 Πυθαεία A Ald., πυθακία B, Πυθία ἑορτὴ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος

16. *Πῶλας* ἀντὶ τοῦ πράϲειϲ Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀπ. — Harp.

v VI. VII. ΚΑΤ' ΑΡΙϹΤΑΓΟΡΑϹ ΑΠΡΟϹΤΑϹΙΟΥ
λόγοι β'.

17. *Ὥστε Λαῒς μὲν ἡ δοκοῦσα τῶν πώποτε διενηνοχέναι τὴν ὄψιν καὶ Ὤκιμον καὶ Μετάνειρα.* — Ath. XIII p. 587 C. (ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'), cf. 588 C.

18. Ὅτι χιλίαϲ ἐζημιοῦντο αἱ κατὰ τὰϲ ὁδοὺϲ ἀκοϲμοῦϲαι γυναῖκεϲ Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β' εἴρηκεν. — Harp.

19. *Ἀπροστασίου* εἶδοϲ δίκηϲ κατὰ τῶν προϲτάτην μὴ νεμόντων μετοίκων — — Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. ἀπρ. β'. — Harpocr.

20. — — Ὑπερείδηϲ δ' ἐν τῷ κατ' Ἀριϲταγόραϲ ἀπροϲταϲίου β' φηϲὶν ὡϲ οἱ νόμοι κελεύουϲι διαμαρτυρεῖν ἐπὶ ταῖϲ γραφαῖϲ ταῖϲ τοῦ ἀπροϲταϲίου τὸν βουλόμενον ὁμοίωϲ τῶν ξένων καὶ τῶν ἐπιχωρίων. — Harp. s. v. διαμαρτυρία.

21. Τίνων δ' οὐκ ἐξῆν τοῖϲ νόθοιϲ μετέχειν, δεδήλωκεν Ὑπ. τε ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'. — Harp. s. v. νοθεῖα.

22. *Πωληταὶ* καὶ πωλητήριον. οἱ μὲν πωληταὶ ἀρχή τίϲ ἐϲτιν Ἀθήνηϲι — Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β'. — Harp.

---

epitome. Πυθαιέα Westerm., Πυθαέα Kiessling Sauppe. Pergit Harp.: ἄπορον πῶϲ ἀπὸ (ἐπὶ ci. S.) τούτου ἐϲχημάτιϲται παρὰ τῷ Διδύμῳ· καὶ γὰρ οὐ δι' ὧν παρέθετο ὁ γραμματικὸϲ ὠνόμαϲε (Hyper.) τὰ Πύθια ἑορτήν, ἀλλὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα. Cf. de Apolline Πυθαεῖ Pausan. 2, 35, 2. 36, 5. 3, 10, 8. 11, 9 aliosque auctores quos congessit S. Festum Apollinis, quocum cognomen dei Didymus confundit, Πυθαεῖα (recentiore orthographia Πυθαῆα) dictum fuit, v. S. — 16 ἀπαλλαῖον BC. — 17 Μετάνειρα Schweighäuser; Μ—αν libri. — 18 ἀριϲταγόρου Ald. — 19 ἀριϲταγόρα F, ἀριϲταγόρου AB Ald. — 20 ἀριϲταγόρου ABI Ald., ἀριϲτογόνου N. — ἀποϲταϲίου B. — δευτέρῳ Ald., δευτέρου I, om. ABN. — 21 ἀριϲταγόρου PQ Ald. — 22 huc retulit S. Suidae et Photii glossam: πωλητήριον· τὸ πρατήριον. οὕτωϲ Ὑπερίδηϲ, contra Kiessling

23. *Φαλάγγια.* Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. β', ὅτι τῶν δακετῶν τι ζῷόν ἐϲτι τὸ φαλάγγιον. — Harp.

24. *Ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δωροξενίας νόμος ἁρμόττων ἐστὶ τῷ νῦν ἀγῶνι παραχθῆναι· εἰ γὰρ καὶ τοὺς ἀποφυγόντας ξενίας εἴρηκεν ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ πάλιν γράψασθαι, ἐὰν μὴ δοκῶσι δικαίως τὸ πρῶτον ἀποπεφευγέναι, πῶς οὐ φανερόν ἐστι κατ' Ἀρισταγόρας τὸ δίκαιον;* — Harp. s. v. δωροξενία (Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀριϲταγ.).

25. *Ὥστε κελευστέον τοὺς μαρτυροῦντας τὰ τοιαῦτα καὶ τοὺς παρεχομένους (μὴ) μάτην ἀπατᾶν ὑμᾶς, (ἀλλ' ἀποδεικνύναι ὅτι) τυγχάνουσι δικαιότερα λέγοντες· καὶ νόμον ὑμῖν ἀναγκάζετε παρέχεσθαι, τὸν κελεύοντα μὴ νέμειν προστάτην.* — Suid. s. v. νέμειν προϲτάτην, sine orationis nomine; sed cf. Harp. s. v. προϲτάτηϲ· Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀριϲταγόραϲ.

26. Ὁμοίωϲ τὸν καλούμενον τόπον παρὰ τοῖϲ παλαιοῖϲ ἔϲτιν εὑρεῖν· καθάπερ τὸ Δημοϲθενικὸν ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ ϲτεφάνου· — — καὶ Ὑπερείδου κατὰ τῶν ἑταιρῶν ἐν τῷ κατὰ Ἀριϲταγόραϲ. — Theon prog. I p. 162 W.

27. *Ἀφαίρεσις* ἰδίωϲ λέγεται ἡ εἰϲ ἐλευθερίαν· 28
Ὑ. ἐν τῷ κατ' Ἀρ. — Harp. cf. B. A. p. 468.

28. *Καὶ πάλιν τὰς Ἀφύας καλουμένας τὸν αὐ-* 29
τὸν τρόπον ἐκαλέσατε. Ath. XIII p. 586 A (ἐν

---

ad orationem adv. Apellaeum. — 23 bene comparavit S. Xen. comm. Socr. 1, 3, 12, quem locum etiam Harp. affert. — 24 in lemmate ἀριϲταγόρου plerique. ἐϲτὶ] ἐπὶ A. — ξενίαϲ om. C. — εἴρηκεν] ἕνεκεν BC. — δικαίωϲ om. C. — 25 huc rettulit Meier (de bonis damn. p. 40). μὴ μάτην Coraes; μάτην ἀπατᾶν (ἀπαντᾶν V.) ὑμᾶϲ μὴ libri. Κολαϲτέον et προελομένουϲ μάτην Bernhardy. — τυγχάνωϲι libri; ἐὰν μὴ τυγχ. S.; ὑμᾶϲ, ἀλλ', ἣν τυγχ. δ. λ., νόμον Coraes. — δικαιότερα A, ϲκαιότερα reliqui. — ὑμῖν Coraes, ἡμῖν libri. — τὸν om. V. — 26 Ἀριϲταγόραϲ Schefferus: ἀριϲταγόρου libri. — 27 ἀριϲταγόρου A Ald., ἀριϲτογείτονοϲ BF. — 28 ἀριϲταγόρου ap. Harp. BF Ald. Expl. ex Apollodoro Athen.: Ϲταγόνιον καὶ Ἄνθιϲ ἀδελφαί. αὗται Ἀφύαι ἐκα-

τῷ κατὰ Ἀρ.); cf. Harp. s. v. ἀφύαϲ (Ὑ. κατ' Ἀρ.) et B. A. p. 473.

30 29. *Κακολογεῖν* Ὑπ. κατὰ Ἀριϲταγόραϲ. — Antiattic. in B. A. p. 102.

31 30. *Μετοίκιον·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Ἀριϲταγόραϲ. — Harpocr.

Praeterea ad hanc orationem Westermannus etiam frg. inc. 207 rettulit.

VI VIII. ΠΡΟϹ ΑΡΙϹΤΟΓΕΙΤΟΝΑ.

Cf. Vit. X orat. p. 849 A.

32 31. 32. *Quid a me saepius his verbis de meo officio requiris? Scripsisti, ut servis libertas daretur? Scripsi; ne liberi servitutem experirentur. Scripsisti, ut exules restituerentur? Scripsi; ut ne quis exsilio afficeretur. Leges igitur, quae prohibebant haec, nonne legebas? Non poteram; propterea quod literis earum arma Macedonum opposita officiebant.* — Rutil. L. I, 19 (item eiusdem, sc. Hyperidis). — Graeca verba e veterum locis magnam partem restituere possumus. — — *Ἔγραψας τοὺς δούλους ἐλευθέρους εἶναι; ἔγραψα, ἵνα μὴ οἱ ἐλεύθεροι δουλεύωσιν* (cf. Anonym. π. ἀποκρ. Sp. Rh. Gr. I p. 168; Gregor. Corinth. ad Hermog. VII p. 1204 W.). — — *ἔγραψας τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους εἶναι; ἔγραψα, ὅπως [ἂν] ὁμονοήσαντες (ἅπαντες) ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγωνίσαιντο.* (cf. Anon. ad Hermog. IV p. 707; add. eund. VII p. 782 et IX p. 481; [Dem.] c. Aristog. II, 11). — — *ἐπεσκότει μοι τὰ Μακεδόνων ὅπλα.* (Vitae X orat. p. 849 A.) — (32) *Οὐκ ἐγὼ τὸ ψήφισμα ἔγραψα, ἡ δ' ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη* (ibid.). *Τοῦτο τὸ ψήφισμα οὐχ ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη* (Longin. π. ὕψ. XV, 10).

λοῦντο, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὖϲαι τοὺϲ ὀφθαλμοὺϲ μεγάλουϲ εἶχον. — 29 ἀριϲταγόρου cod. — 30 ἀριϲταγόρου AB Ald. — 32 *meo* Steph.: *medio* libri. — *officio*] *iudicio* errore S. — *daretur* Stephanus; *detur* libri. — *scripsi* bis Ruhnk.; libri ubique *scripsisti*. — *nonne legebas* Ruhnk.: *non neglegebas* libri; *neglegebas* S., qui deinde *non poteram aliter* scribit; quo recepto *nonne negl.* Halm. — *officiebant* Ruhnk.: *obsistebant* libri. — Anonym. π. ἀποκρ.: ἐρωτηθεὶϲ εἰ ἔγραψε (ἔγραφε cod.) τοὺϲ δ. ἐλ. εἶναι, ἔφη· ἵνα κτἑ. — ἵνα μὴ ἡμεῖϲ δουλεύϲωμεν Gregorius. — E proximis locis patet Rutilium quaedam omisisse, quibus orator de capite deminutis dixerat. Primo loco anonym.: Ὑ. γράψαϲ — τοὺϲ ἀτίμουϲ ἐπ. εἶναι — — ὅπωϲ ἂν κτἑ. Ἅπαντεϲ ex oratione c. Arist. ascivi. — Biograph. X orat.: αἰτιωμένων δέ τινων αὐτὸν ὡϲ παριδόντα πολλοὺϲ νόμουϲ ἐν τῷ ψηφίϲματι· ἐπεϲκ., ἔφη, μοι τὰ Μ. ὅπλα· καὶ (ita Photius, om. καὶ libri) Οὐκ ἐγὼ κτἑ. (— ὅπλα, οὐδ' ἐγὼ nunc cum Westerm. S.). —

33. Ὑπερ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀρ.· *ὅπως πρῶτον μὲν* 33
μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς (δούλους τοὺς) ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν, ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τοὺς μετοίκους. — Suid. 1, 1 p. 562, 14.

34. *Καὶ οὐδὲ ἐκ τῆς παροιμίας δύνασαι μαν-* 34
θάνειν τὸ μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον. — Schol. Plat. p. 382 Bk.

35. *Καὶ ἔφασαν ἐν Οἰνόῃ ἀκοῦσαι ὅτι μάχη* 35
εἴη γεγονυῖα. — Harpocr. s. v. *Οἰνόη*.

36. *Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια.* 36
— Harp. s. v. ὅϲιον.

*37. Καὶ Δημοϲθένηϲ δὲ μᾶλλον (sc. ἐξείργαϲται) 37
Ὑπερείδου τὴν γεγενημένην Ἀθηναίοιϲ ταραχήν, ὅτε ἧκεν ἑϲπέραϲ ἀγγέλλων τιϲ ὡϲ τοὺϲ πρυτάνειϲ ὡϲ ἡ Ἐλάτεια κατείληπται. — Theon progymn. W. I p. 167.

*37a. Cὺ δὲ ὦ Οὐλπιανὲ εἰ τὴν γαλεάγραν 262
ζητεῖϲ, ἔχειϲ παρ' Ὑπ. τῷ ῥήτορι· ὅπου δέ, ϲὺ ζήτει. Athen. XIV p. 616 C. ἐκ δὲ τῶν ϲκευῶν καὶ γα-

33 ὅπωϲ] οὕτωϲ Bernhardy; λόγῳ ci. S., qui praeterea et δούλουϲ deesse vidit et πρῶτον μὲν post δεκαπέντε transponere vult. — μετοίκουϲ Schmidt: ἀποίκουϲ libri. — 35 καὶ om. B. — ἐν Οἰνέῃ A Ald., ἐν οἰναίῃ BC. — 36 καὶ χρήμ. D. — καὶ ὅϲια BC. — 37 huc rettulit Kiessl. — 37a praeter me (Att. Ber. III, 1, 59) et Bb. etiam v. Wila-

λεάγρα· τὸ δὲ ὄνομα ἐν τοῖϲ ἐπιγραφομένοιϲ Δημοϲθένουϲ (dicendum erat τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑπερείδου) πρὸϲ Ἀριϲτογείτονα. Poll. X, 155.

38 38. *Εὐρυσάκειον* (Eurysacis fanum Athenis). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀρ. — Harpocr.

39 39. *Κεκροπίς* (tribus). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀρ. — Harpocr.

40 40. *Ναύκληρος*· — ἐπὶ τοῦ μεμιϲθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίαϲ ἢ ϲυνοικίαϲ, ὡϲ ὁ αὐτὸϲ ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸϲ Ἀρ. — Harp. et lex. Cantabr. p. 673.

41 41. *Οἰνής* (tribus). Ὑπ. ἐν τῷ πρὸϲ Ἀριϲτ. — Harpocr.

43 *42. *Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τούτοις* ἀντὶ τοῦ κεκινημένηϲ καὶ πεφοβημένηϲ Ὑπ. φηϲίν. Phot. lex. p. 346 et Bachmanni anecd. p. 320, 12. Cf. frg. 35 et 37.

Praeterea huc retulit Sauppius frg. quod exstat ap. Rutil. L. II, 2 (v. frg. inc. 214); Bb. locum a Rutil. II, 12 non addito auctoris nomine allatum in hac oratione exstitisse putat: *nam disputandi aut suadendi est aliud idoneum tempus; cum quidem adversarius armatus praesto est, resistendum est huic non verbis sed armis* (cf. Quint. IX, 3, 75).

VII IX. ΚΑΤΑ ΑΡΙϹΤΟΦΩΝΤΟϹ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

Cf. pro Euxenippo col. 38.

44 43. Κεκωμῴδηται ὁ Ἀριϲτοφῶν ὡϲ ὑπὲρ Χάρητοϲ μιϲθοῦ λέγων καὶ ὡϲ παρανόμων γραφὰϲ οε´ πεφευγὼϲ καὶ ὡϲ ϲτρατηγήϲαϲ ἐν Κέῳ καὶ διὰ φιλοχρηματίαν πολλὰ κακὰ ἐργαϲάμενοϲ τοὺϲ ἐνοικοῦνταϲ, ἐφ᾽ ᾧ γραφεὶϲ ὑπὸ Ὑπερείδου παρανόμων ἑάλω. φηϲὶ

---

mowitz huc referendum esse ci. — 40 οἰκίαν et ϲυνοικίαν mavult S. Sunt genetivi. — 41 erat Οἰνηῖϲ; v. ad or. III col. 26. — 43 γραφὴν cod., γραφὰϲ οε´ vel γραφὰϲ πολλάκιϲ ci. S. coll. Aesch. 3, 194. — παρὰ ὀλίγον ἑάλω MO.; del. πα-

δ᾽ αὐτὸν Ὑπ. καὶ Ἀρδηττὸν ἐπικληθῆναι, διὰ τὸ πολλάκιϲ αὐτόθι ἐπιωρκηκέναι. — Schol. Aesch. 1, 64.

44. *Οἶδε γὰρ αὐτῷ δεδομένην ἄδειαν καὶ πράτ-* 45
τειν καὶ γράφειν ὅ τι ἂν ἔμβραχυ βούληται. — Schol. Plat. p. 384 Bk.

45. *Μοιχίδιον* τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγενημένον Ὑπ. 46
ἐν τῷ κατὰ Ἀρ. — Antiattic. in B. A. p. 108, 1; cf. Phot. lex. p. 273, 24 et Suidas 2, 1 p. 904.

46. *Μονοπώλιον* δὲ Ὑπ. εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀρ.· 47
οἱ δὲ ἄλλοι λέγουϲι μονοπωλίαν. — Poll. VII, 11.

*47. *Nam cum ceterorum opinionem fallere co-* 48
naris, tu tete frustraris. Non enim probas, cum te pro astuto sapientem appelles, pro confidente fortem, pro illiberali diligentem rei familiaris, pro malivolo severum. Nullum est enim vitium, quo virtutis laude gloriari possis. — Rutil. L. I, 4 (Hyperidis); cf. Quintilian. IX, 3, 65; Isidor. Orig. II, 21, 9. Kiesslingius etiam frg. inc. 216 ad hanc orationem refert.

X. ΥΠΕΡ ΑΡΠΑΛΟΥ VIII

εἰ γνήϲιοϲ.

48. Εἰ δὲ μὴ ψευδὴϲ ὁ Ὑπερείδου λόγοϲ ὑπὲρ 49
Ἁρπάλου, ἐν αὐτῷ γέγραπται· *ἐκπηδήσαντες ἐκ τῶν περδικοτροφείων.* — Pollux X, 159.

XI. ΚΑΤ᾽ ΑΡΧΕϹΤΡΑΤΙΔΟΥ. IX

49. Κινήϲομεν δὲ ἔλεον κἂν ὑποδεικνύωμεν πά- 50
θοϲ τὸ ϲυμβεβηκὸϲ περί τιναϲ τῶν οἰκείων τοῦ κρι-

ρανόμων Meier. — 45 τὸν Phot. et Suid., τὸ anecd. γεγεννημένον Suidas. — 47 ad h. or. rettulit Kiessling. Dedi lectiones Quintiliani, qui Rutilii librum usurpavit; huius enim ipsius codices alterum *cum* omittunt et pro *appelles intellegi* offerunt. Cum Quintiliano facit etiam paraphrasis quae est in carmine de schematis v. 113 sqq. Contra *intelligenti* ci. Ruhnken; [*intellegi*] auctore Hauptio Halm. — *quo ut virtutis laude* mal. Halm. — 48 ἐκδήϲαντεϲ cod. heidelb. — 49 πάθοϲ Par. A: τὸ πάθοϲ. — περί τινοϲ Par.

νομένου ἢ τοῦ τεθνεῶτος, (ὡς) Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ.· ἐπέξειςι γὰρ τὰ ςυμβεβηκότα τῇ τοῦ Ὀνείδου μητρί. — Apsin. τέχν. ῥητ. IX p. 591 W. I p. 403 Sp.

51 50. Ὅτι δὲ οὐκ ἐξῆν τοῖς ἀποδημοῦςι θεωρικὸν λαμβάνειν, Ὑπ. δεδήλωκεν ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harp. s. v. θεωρικά.

52 51. *Εὔβουλος·* — ἕτερος δ' ἐςτὶν ὁ κωμικός, οὗ μνημονεύει Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harpocr.

53 52. *Ἱερά·* τὰ τῶν τεθνηκότων ὀςτᾶ. Ὑπ. κατὰ Ἀρχ. — Antiattic. in B. A. p. 100, 18, et similiter Ammon. π. διαφ. λ. p. 73 Valck.

54 53. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ.· *οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι.* — Harp. s. v. ἰθύφαλλοι.

55 54. *πάραλος·* — — οἱ δὲ ἐπιβεβηκότες αὐτῆς ἐκαλοῦντο Πάραλοι, οἳ διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεςίαν δ' τε ὀβολοὺς ἐλάμβανον καὶ τὸ πλεῖον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ οἴκοι ἔμενον, ἄλλα τέ τινα ὑπῆρχεν αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως, ὥς φηςιν Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harpocr.

56 55. *Ξυπεταίονες·* Ὑπ. κατ' Ἀρχεςτρ. — Harp.

57 56. *ἐν παραβύστῳ* ἀντὶ τοῦ κρύφα καὶ οὐ φανερῶς Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Ἀρχ. — Harp.

58 57. *Στειριεύς·* Ὑπ. κατ' Ἀρχεςτρ. — Harpocr.

x XII. ΚΑΤ' ΑΥΤΟΚΛΕΟΥϹ ΠΡΟΔΟϹΙΑϹ.

95 58. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. εἰπών, ὅτι τοῦτον ἐπὶ λόγοις δεῖ κολάςαι, τίθηςιν ὅμοιον, ὅτι *καὶ Σωκράτην οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ λόγοις ἐκόλαζον.* Gregor. Corinth. ad Hermog. VII p. 1148 W.

A. — ὡς add. Bake (ci. etiam S.). — Ἀρχεςτρατίδου S.: Ἀρχεςτράτου. — ἐπέξ. γὰρ Par. A: ἐπέξ. λέγει γάρ που Ald. — 52 ap. Ammon. ἀρχιςτρατίδου libri; em. Valck. — 53 ἀρχιςτρατίδου BC. — 54 ἀρχεςτράτου A, ἀρχιςτράτου Ald. — 55 ξυπεταιῶνες epit., ξυπεταίων C, ξυπετάλων B, ξυπετέωνες Q. — ἀρχιςτρατίδου B. — 56 ἀρχιςτρατίδου Ald. AB, ἀρχιςτρατήδου C. — 57 ςτιριεύς Suid., ςτιρεύς ABGN Ald. epit.,

59. *ἐγκάθετος·* Ὑπ. κατὰ Αὐτοκλέους. Antiattic. 60
in B. A. p. 96, 30. *Ἐγκάθετος·* οὕτως Ὑπ. ἀπερριμμένως, δέον δοκιμώτερον χρήςαςθαι τῷ θετὸς ἢ εἰςποίητος ἢ ὑπόβλητος. Phrynich. epitomes p. 333 Lob.

60. *ἔργα νέων.* τοῦτο καὶ Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' 61
Αὐτ. Ἡςιόδου φηςὶν εἶναι. Harpocr. — Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέςων, εὐχαὶ δὲ γερόντων. τοῦτο Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. Ἡςιόδου φηςὶν εἶναι παροιμίαν. Mich. Apost. prov. cent. 9, 6.

61. *Εὔηνος·* Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ.· β' ἀναγρά- 62
φουςιν Εὐήνους ἐλεγείων ποιητὰς ὁμωνύμους ἀλλήλοις. Harpocr.

62. *κατέλευσαν* λίθοις κατέβαλον· Ὑπ. ἐν τῷ 63
κατ' Αὐτοκλέους. — Harp.

63. Ἦν δὲ καὶ ἕτερος Κολωνὸς πρὸς τὸ τοῦ Πο- 64
ςειδῶνος ἱερόν, ὡς Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ.· οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. — Harp. s. v. Κολωνέτας.

64. *Μηλόβιος·* Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ.· ἔςτι δὲ 65
εἷς τῶν λ' τῶν παρ' Ἀθηναίοις τυραννηςάντων. Harpocr.

65. *ποδοστράβη·* Ὑπ. ἔν τε τῷ κατ' Ἀθηνογέ- 66
νους καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ. Harp.

66. Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλ. προδοςίας· *ῥητορι-* 67
κῆς ἐκ δήμου (scil. γραφῆς)· ἔςτι γὰρ καὶ ἐκ βουλῆς. Lex. cantabrig. p. 677, 16.

67. *στρατηγοί·* — οἱ καθ' ἕκαςτον ἐνιαυτὸν χει- 68
ροτονούμενοι ςτρατηγοὶ ι' ἦςαν, ὡς μαθεῖν ἔςτιν ἔκ τε τῶν Ὑπερείδου κατ' Αὐτοκλ. καὶ ἐκ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας Ἀριςτοτέλους. Harp.

ςτειρεύς C. — 60 integram paroemiam Harp. ex Aristophane grammatico addit, unde colligas Hyperidem non integram eam laudasse. — 61 Kiessling versus Eueni qui exstant ap. Stob. Flor. 51, 17 ab Hyperide allatos putat. — 64 Coniunxerunt Kiessling et S. aliud fragmentum: Δρακοντίδης εἷς τῶν λ'· Ὑπερείδης (Harpocr.). — 67 ἐκ τοῦ ὑπερίδου

69 68. Μέμνημαι δὲ καὶ περὶ τοῦ τῆς *γνώμης* ὀνόματος εἰπὼν ὡς ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐν ἴσῳ εἴτε τῷ διανοίας εἴτε καὶ ἐννοήσεως ἐλέγετο — — καὶ Αἰσχίνης δὲ κατὰ τούσδε ὁ Σωκρατικὸς ἐν τῷ Μιλτιάδῃ κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Ὑπ. ἐν τῷ κατ' Αὐτ. καὶ ἄλλοι. Galenus vol. XVIII, 2 p. 656 sq. Kühn.

XI

XIII. ΠΡΟΣ ΔΑΜΙΠΠΟΝ.

70 69. *πρόσκλησις* ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις, καὶ *προσκαλέσασθαι* τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου, Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Δάμιππον. Harpocr.

XII

XIV. ΔΗΛΙΑΚΟΣ.

Cf. Dem. de corona § 134; Biogr. X orat. p. 849 F; Apollon. Vit. Aesch. p. 402 ed. turic.; Hermog. III p. 219 W.; Max. Plan. V p. 482 W.; Anonym. VII p. 26 W., quem locum (v. supra p. XXXVIII adn.) recte huc refert Bb.

71 70. *Θεὸς μὲν ἦν ἀεί — — λέγεται γὰρ τὴν Λητὼ κύουσαν τοὺς παῖδας ἐκ Διὸς ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν· ἤδη δὲ αὐτὴν βαρυνομένην καὶ ἀποροῦσαν εἰς τὴν γῆν ἐλθεῖν τὴν ἡμετέραν καὶ λῦσαι τὴν ζώνην ἐν τῷ τόπῳ ὃς νῦν Ζωστὴρ καλεῖται.* Prima verba Anon. ad Hermog. VII p. 956 not.; reliqua Max. Plan. V p. 481 W. — Eadem magis etiam integra, sed paullum immutatis verbis exhibet Ioann. Sic. VI p. 210 W.: λέγεται γὰρ τὴν Λητὼ κύουσαν ἐκ Διὸς ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας κατὰ πᾶσαν γῆν τε καὶ θάλασσαν ζηλοτυπούσης· ἤδη δὲ αὐτὴν ἡ ὠδὶς καταλαβοῦσα εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν λῦσαι τὴν ζώνην· ἀνθ' ὧν νῦν ὁ Ζωστὴρ ἀπὸ τοῦδε καλεῖται· ἔπειτα εἰς Δῆλον διαβᾶσαν διδύμους τεκεῖν, Ἄρτεμίν τε καὶ Ἀπόλλω τοὺς θεούς. — Adde Aristid. 1 p. 157 Dd.: Λητώ τε γάρ, λυσαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς καὶ λιποῦσα τὴν ἐπωνυμίαν τῷ τόπῳ, βαδίζουσα ἀεὶ εἰς τὸ πρὸς ἕω, τῆς Προνοίας Ἀθηνᾶς ἡγουμένης, ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἐπιβᾶσα τῶν νήσων εἰς Δῆλον καταίρει καὶ τίκτει δὴ τοὺς θεούς, τήν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν πατρῷον Ἀπόλλω τῇ πόλει, et schol. ad h. l.: τοῦτο καὶ Ὑπ. ἐν τῷ Δηλιακῷ, βουλόμενος δεῖξαι ὅτι αἱ νῆσοι ἐγγύς εἰσι τῆς Ἀττικῆς, εἶπεν, ὅτι ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Λητὼ ἐπέβη τῆς νήσου. Porro Schol. Vat. Laur. Aeschin. 3, 108: τὸ δὲ Προνοίας (scil. Ἀθηνᾶς ἱερὸν) Ὑπερείδης ἐν Δηλιακῷ συνιστᾷ ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐστιν. Suid. et Etymol. M.: Πρόνοια Ἀθηνᾶ — ὅτι προὐνόησεν ὅπως τέκῃ ἡ Λητώ, et Schol. Aristid. l. c.: διὰ τοῦτο γὰρ ἐκλήθη Πρόνοια Ἀθηνᾶ, ὅτι προὐνοήθη τοῦ τόκου τῆς Λητοῦς. — Etiam Menander π. ἐπιδ. IX p. 422, id quod vidit Bb., hanc orationem respicit: λέγουσι μὲν οἱ τὴν Δῆλον εὐτυχῆσαι φάσκοντες τὴν ὑποδοχήν, ἀνασχεῖν μὲν ἐκ θαλάττης πρὸ τοῦ κρυπτομένην καὶ οὖσαν ὕφαλον ὑποδέξασθαι πλανωμένην τὴν θεὸν ἐκ Σουνίου τῆς Ἀττικῆς ἐπιβᾶσαν τῇ νήσῳ (cf. eundem p. 144, de Zostere). — De templo Ἀθηνᾶς Προνοίας, quod Deli fuit, conferi iubet Bb. Macrob. Sat. I, 17, 55.

καὶ ταυτοκλέους BCG. — 68 κατ' αὐτὸ Διοκλέους libri; em. S. — 70 Anon. ad Hermog. VII p. 956 not.: ὁ Ὑπ., ὁρισθεὶς ἐγκωμιάσαι τὸν Ἀπόλλω καὶ μὴ δυνηθεὶς θεολογῆσαι, τοῦ μύθου ἀπήρξατο τοῦ περὶ τὴν Λητὼ γεγενημένου ἐν τῇ Δήλῳ, καὶ βουλόμενος δεῖξαι ἐκ παλαιοῦ τὴν πόλιν οἰκείαν εἶναι Ἀπόλλωνος, — — ἐξ ὁμολογουμένων πραγμάτων ἤρξατο, ἀναλογούντων τῷ γένει, λέγων θεὸς μὲν ἦν ἀεὶ καὶ τὰ ἑξῆς. — Max. Plan.: βουλόμενος γὰρ ἐκεῖνος ἐξ ἀρχαίου δεῖξαι τοῖς Ἀθηναίοις τὰ ἐν Δήλῳ ἱερὰ προσήκοντα, πολλῷ κέχρηται τῷ μύθῳ, λέγων οὕτω κτέ. — εἰς τὴν γῆν ἐλθεῖν] εἰς τὴν χώραν ἐλθ. T. VII, ἐλθεῖν εἰς τὴν χώραν Ven. — ἀνθ' ὧν] ἔνθα ci. MO. — νῦν om. Mon. — Ioannem non ipsa verba Hyperidis afferre B. et S. perspexerunt. χώραν (ἐλθοῦσαν) Meineke. ἀπὸ τοῦδε καλεῖται Ruhnk., ἀπὸ τοῦ δεκατικοῦ codex. — Ap. Schol. Aesch. ἐν Δηλ. Schulz: ἐν ᾗ Laur., om. Vat. — συνιστὰς Laur., συνίστας Vat., συν-

72 71. *Ἐνταυθὶ θύεται τῷ Ἀπόλλωνι ὁσημέραι καὶ μερὶς αὐτῷ καὶ δεῖπνον παρατίθεται.* Priscianus 18, 251 p. 229 Kr.

73 72. *Καὶ τὸν κρατῆρα τὸν Πανιώνιον κοινῇ οἱ Ἕλληνες κεραννύουσιν.* Ath. X p. 424 E. Κεραννύουcιν ex Hyperide etiam Photius et Suidas afferunt.

74 73. Ἔχειc δὲ διπλοῦν cτοχαcμὸν παρὰ Ὑπ. ἐν τῷ Δηλ.· ἐκθηcόμεθα δὲ τὰ εἰρημένα ὑπὲρ τοῦ γενέcθαι cαφὲc τὸ λεγόμενον. *Ἀφίκοντό τινες εἰς Δῆλον ἄνθρωποι Αἰολεῖς πλούσιοι, χρυσίον ἔχοντες πολύ, κατὰ θεωρίαν τῆς Ἑλλάδος ἀποδημοῦντες ἐκ τῆς ἑαυτῶν· οὗτοι ἐφάνησαν ἐν Ῥηνείᾳ ἐκβεβλημένοι τετελευτηκότες. τοῦ δὲ πράγματος περιβοήτου ὄντος ἐπιφέρουσι Δήλιοι τοῖς Ῥηνεῦσιν αἰτίαν ὡς αὐτῶν ταῦτα πεποιηκότων, καὶ γράφονται τὴν πόλιν αὐτῶν ἀσεβείας, οἱ δὲ Ῥηνεῖς ἠγανάκτηνταί τε τῷ πράγματι καὶ προσκαλοῦνται Δηλίους τὴν αὐτὴν δίκην. οὔσης δὲ τῆς διαδικασίας, ὁπότεροί εἰσιν οἱ τὸ ἔργον πεποιηκότες, ἠρώτων οἱ Ῥηνεῖς τοὺς Δηλίους, δι' ἣν αἰτίαν ὡς αὐτοὺς ἀφίκοντο· οὔτε γὰρ λιμένας εἶναι παρ' αὐτοῖς οὔτε ἐμπόριον οὔτε ἄλλην διατριβὴν οὐδεμίαν· πάντας δὲ ἀνθρώπους ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὴν Δῆλον ἔλεγον καὶ αὐτοὶ τὰ πολλὰ ἐν Δήλῳ διατρίβειν. τῶν δὲ Δηλίων ἀποκρινομένων αὐτοῖς, ὅτι ἱερεῖα ἀγοράσοντες οἱ ἄνθρωποι διέβησαν εἰς τὴν Ῥήνειαν, διὰ τί οὖν, ἔφασαν οἱ Ῥηνεῖς, εἰ ἱερεῖα ἧκον ὠνησόμενοι, ὥς φατε, τοὺς παῖδας τοὺς ἀκολούθους οὐκ ἤγαγον τοὺς ἄξοντας τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ παρ' ὑμῖν ἐν Δήλῳ κατέλιπον, αὐτοὶ δὲ μόνοι διέβησαν; πρὸς δὲ τούτοις τριάκοντα σταδίων ὄντων ἀπὸ τῆς διαβάσεως πρὸς τὴν πόλιν τὴν Ῥηναέων, τραχείας οὔσης ὁδοῦ, δι' ἧς ἔδει αὐτοὺς πορευθῆναι ἐπὶ τὴν ἀγορασίαν, ἄνευ ὑποδημάτων διέβησαν, ἐν Δήλῳ δ' ἐν τῷ ἱερῷ ὑποδεδεμένοι περιεπάτουν;* Anonym. ad Hermog. IV p. 445 sq. W. Huc pertinent glossae Harpocrationis: *ἀγοράσαι* ἀντὶ τοῦ ὠνήcαcθαι Ὑπ. ἐν τῷ Δηλ., et *Ῥηναία·* Ὑπ. Δηλ.

———

ιcτορεῖ Schulz. — 71 ἐνταυθὶ (O)Putsch. S.: ἐνταυθοῖ. — 73 Ῥηνεῦcιν] Ῥηνα(ι)εῦcιν (cf. infra) secundum inscriptiones verius est. — διαδικαcίαc] δικαcίαc codex. — παρ' αὐτοῖc cod., em. S. — οὐδὲ ἄλλην ci. S. — πάνταc τε cod.; em. S. — ἀγοράcαντεc cod., em. S. — ὠνηcάμενοι cod.; em. S. — δὲ

74. *Σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες,* 75
ἡμεῖς δέ ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν. — Harpocr. s. v. cύνταξιc, cf. E. M. p. 736, 3.

75. *Ἄνετον* ἀντὶ τοῦ ἱερὸν καὶ ἀνειμένον θεῷ 76
τινι Ὑπ. Δηλ. Harp.; cf. B. A. 399, 12; Suid. s. v.

76. *Ἀποικία.* ἰδίωc τὰ γράμματα καθ' ἃ ἀποι- 77
κοῦcί τινεc οὕτωc ὠνόμαcαν· Ὑπ. Δηλ. Harpocr.

77. *Ἀρτεμίσιον* ἰδίωc τὸ τῆc Ἀρτέμιδοc ἄγαλμα· 78
Ὑπ. Δηλ. Harpocr.

78. *προηροσία·* Ὑπ. Δηλ. ὄνομα θυcίαc. Harpocr. 79

XV. ΚΑΤΑ ΔΗΜΑΔΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ. XIII

Cf. Suid. 1, 1 p. 1241, 18 et 2, 2 p. 452, 10; Plut. moral. p. 810 D.

79. *Ἃ μὲν γὰρ οὗτος εἰσκεκόμικεν, οὐκ ἔχει* 80
τὰς ἀληθεῖς αἰτίας τῆς προξενίας· ἐγὼ δέ, εἰ δεῖ πρόξενον ὑμῶν αὐτὸν γενέσθαι, δι' ἃ τούτου τεύξεται γράψας εἰσφέρω. ἔπειτα τὸ ψήφιcμα εἰcφέρει· *δεδόχθαι* γάρ φηcιν *αὐτὸν εἶναι πρόξενον, ὅτι τὰ Φιλίππῳ συμφέροντα καὶ πράττει καὶ λέγει, ὅτι γενόμενος ἵππαρχος τοὺς Ὀλυνθίων ἱππέας προὔ-*

———

τῷ ἱερῷ cod.; δ' ἐν S. — ap. Harpocr. priore loco μηλιακῷ BCFHKQ. — 74 cυντάξεωc et οὐ δίδοται E. M., sed cod. lugdun. Valckenaerii cύνταξιν et οὐδενὶ διδόντεc cum Harp. — δέ om. BCG. — 76 ἀποίκια dubitanter ci. MO. — 77 ἀρτ. ἰδίωc μὲν Ὑ. πολλάκιc ὠνόμαcε τὸ τῆc Ἀρτέμιδοc ἄγαλμα epitome. — 78 προηροcίαι D et Phot. — 79 ὃ μὲν Meier de proxen. p. 1. — οὗτοc] αὐτὸc Gud. Par. C. — δεῖ . . αὐτὸν Par. A: ἔcτι . . αὐτῶν Ald. (αὐτὸν ci. Meier). — δι' ἃ τούτου Bake S.: διὸ τούτου Paris. A, διὰ τούτων Ald., διότι τούτων ci. Sp. — εἰcφέρω Par. A: εἰcφέρων Ald. — δεδόχθαι Paris.

δωκε Φιλίππῳ, ὅτι τοῦτο πράξας αἴτιος τοῦ Χαλκιδέων ὑπῆρξεν ὀλέθρου, ὅτι ἁλούσης Ὀλύνθου τιμητὴς ἐγένετο τῶν αἰχμαλώτων, ὅτι ἀντέπραξε τῇ πόλει περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Δηλίων, ὅτι τῆς πόλεως περὶ Χαιρώνειαν ἡττηθείσης οὔτε ἔθαψε τῶν τεθνεώτων τινὰς οὔτε τῶν ἁλόντων οὐδένα ἐλύσατο. διὰ τούτων κεφαλαιωδῶϲ ἀναμιμνήϲκει τῶν παρ' ὅλην τὴν κατηγορίαν εἰρημένων κατ' αὐτοῦ. Apsines IX p. 547 W.; cf. anon. ad Hermog. IV p. 425; Apsines τέχν. ῥητορ. IX p. 532 W.

81 80. Ἕτεροϲ δέ ἐϲτιν Ἀλκίμαχοϲ Μακεδών, οὗ μνημονεύει Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. οὕτωϲ· *Ἀλκίμαχον καὶ Ἀντίπατρον Ἀθηναίους καὶ προξένους ἐποιησάμεθα.* — Harp. s. v. Ἀλκίμαχοϲ; cf. B. A. 378, 23.

82 81. *Μήτε πόλεως μήτε πολιτείας ἐπηβόλους γενέσθαι.* E. M. p. 357, 18; Porphyr. quaest. hom. c. 1; Eustath. ad Odyss. p. 1448 R. 99 Bas.

83 82. *Περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἡ στήλη σταθείη ἢ ἐν τοῖς ὑμετέροις ἱεροῖς.* Harp. s. v. ὀξυθύμια.

84 83. *Εἶναι δὲ τοὺς ῥήτορας ὁμοίους τοῖς ὄφεσι· τούς τε γὰρ ὄφεις μισητοὺς μὲν εἶναι πάντας, τῶν δὲ ὄφεων αὐτῶν τοὺς μὲν ἔχεις τοὺς ἀνθρώπους ἀδικεῖν, τοὺς δὲ παρείας αὐτοὺς τοὺς ἔχεις κατεσθίειν.* — Harp. s. v. παρεῖαι ὄφειϲ; cf. Schol. Ar. Plut. 690, ubi per errorem, ut videtur, Lycurgus ἐν τῷ κ. Δ. laudatur.

A (ci. Meier): δεδεῖχθαι Ald. — αὐτὸν εἶναι πρόξενον ὅτι Par. A: πρ. αὐτὸν εἶναι διότι. — Φιλίππου Ven. B. Gud. — καὶ λέγει καὶ ποιεῖ, ὅτι γενηθεὶϲ appicto signo ÷ super η Par. A. — περὶ τοῦ ἱεροῦ codd.: ὑπὲρ τ. ἱ. Ald. — ἐλύϲατο Par. A: ἐρρύϲατο. — διὰ τούτων Meier Par. A: διὰ τοῦτο Ald. — altero loco diserte Apsines in fine orationis haec exstare refert. — 80 ἀθηνᾶϲ BCFH Ald.; ἀθηναῖοι AM. — καὶ om. BCH Ald. — πρόξενον BCFH Ald. — ποιηϲόμεθα BCH Ald., ποιηϲάμεθα F. — 81 cf. frg. inc. 239. — Δημάδου Porph. Eustath.; Δημάρχου E. M. — μήτε πόλεωϲ Eust.; μηδέποτε πολέμου Porph.; μήτε πόλιν E. M. — ἐπηβόλουϲ Porph. et Eust.; ἐπήβολον E. M. Explicatur ἐπιτευκτικόϲ, ἐπιτυχήϲ, ἐγκρατήϲ. — 83 δημάρχου BC. — ὁμοίωϲ AB epit. — ὄφιϲι

84. *Βουφόνια·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.. ἑορτή τιϲ 85
ἐϲτὶ παρ' Ἀθηναίοιϲ. Harp.

85. *θριπήδεστον·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. θριπή- 86
δεϲτον τὴν Ἑλλάδα εἶπεν ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένην. Harp.; cf. Suid.

86. *Λητή·* Ὑ. κατὰ Δημ.. Λητὴ πόλιϲ ἐϲτὶ τῆϲ 87
Μακεδονίαϲ. Harp.

87. *Μηκύβερνα·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.. πόλιϲ 88
ἐϲτὶν ἐν Θρᾴκῃ. — Harpocr.

88. *παλαμναῖος·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ.. τοὺϲ 89
αὐτοχειρίᾳ τινὰϲ ἀνελόνταϲ τῇ παλάμῃ παλαμναίουϲ ἐκάλουν. — Harpocr.

89. Καὶ ἐν τῷ κατὰ Δημ. δ' ὁ Ὑπ. εἴρηκεν· 90
ῥαδιεστέραν τὴν πόλιν. Ath. X p. 424 D; cf. Eustath. ad Hom. Il. p. 746, 45. Ad eundem locum S. refert: ὡϲ Ὑπ. *ῥαδιώτερος*, Pollux V, § 107.

XVI. ΚΑΤΑ ΔΗΜΕΟΥ ΞΕΝΙΑϹ XIV

εἰ γνήϲιοϲ.

90. *ὀσχοφόροι·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου, εἰ γνή- 92
ϲιοϲ. Harpocr.

91. *δειπνοφόρος·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου. 93
Harpocr.

92. *κυρία ἐκκλησία·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου 94
ξενίαϲ, εἰ γνήϲιοϲ. Harpocr.

93. *Χαλκεῖα·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίαϲ. 95
τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοιϲ τῇ Ἀθηνᾷ ἀγομένη. Harpocr.

Praeterea huc retulit S. facete dictum Hyperidis adversus Demeam Demadis filium ex tibicina

---

A. — 84 δήμου ABLN; τοῦ δήμου C. — 85 θριπηδέϲτατον BCD utrobique. — 86 Λητή utrobique N; λιτή ceteri. — 89 τὴν om. Eustath. — ap. Poll. ex Ath. ῥᾳδιέϲτεροϲ restituendum esse affirmat Nauck (Arist. Byz. p. 46 adn. 53; admonuit Bb.). — 90 Δημέου Blancardus: δημαίου. — 91 δημείου I, μειδίου BC, δημάδου Ald. Quae ap. Harp. sequuntur verba non Hyperidis sed Philochori esse S. vidit, coll. B. A. p. 239. — 92 μηδέου C. — 93 δήμου BC. —

natum: οὐ cιωπήcει, μειράκιον, μεῖζον τῆc μητρὸc ἔχων τὸ φύcημα (Ath. XIII, 591 F.; Philem. lex. technol. p. 191 Osann, Eustath. ad Il. p. 1151, 9 R.), quod tamen non ex oratione, sed ut apophthegma aliquod affertur.

xv XVII. ΠΡΟC ΔΗΜΕΑΝ.

97 95. *Λουσιεύς*· ῾Υπ. ἐν τῷ πρὸc τὴν Δημέου γραφήν. — Harpocr.

98 96. *Σκευοποιήματα* δὲ ῾Υπ. ἐν τῷ πρὸc Δημέαν. Pollux X, 15.

xvi XVIII. ΚΑΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑC ΑΠΟCΤΑCΙΟΥ.

99 *Ἀποστασίου* δίκη —. πολλάκιc δ' ἐcτὶ παρὰ τοῖc ῥήτορcιν, παρὰ τῷ Λυcίᾳ ἐν τῷ πρὸc Ἀριcτόδημον καὶ ῾Υπ. ἐν τῷ κατὰ Δημ. ἀπ. — Harpocr.

xvib XIX. ΥΠΕΡ ΔΗΜΟΠΟΙΗΤΟΥ

εἰ γνήcιοc.

100 97. Ὅτι δὲ τούτοιc μετῆν τῆc πολιτείαc, οἷc εἴη Ζεὺc ἕρκειοc, δεδήλωκε καὶ ῾Υπ. ἐν τῷ ὑπὲρ δημοπ., εἰ γνήcιοc. — Harp. s. v. ἕρκειοc Ζεύc.

XX. ΚΑΤΑ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥC.(?)

Cf. pro Euxenippo col. 39. Num scripta exstiterit haec oratio incertum est.

xviii XXI. ΠΡΟC ΔΙΩΝΔΑΝ.

V. Dem. de corona 222; Vit. X or. p. 848 E, cf. p. 846 A.

111 98. Μηνύω καὐτὸc ῾Υπερείδην τὸν καλόν, πολλὰ παρὰ Δημοcθένουc κεκλοφότα, ἔν τε τῷ πρὸc Διώνδαν λόγῳ κἀν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν. καὶ ὅτι μὲν ὁ ἕτεροc παρὰ τοῦ ἑτέρου μετέθηκε, πρόδηλον·

95 Δημέου Blancardus: δημαίου. —

cυγχρονούντων δ' αὐτῶν, ἡμῶν μὲν ἂν εἴη ἔργον, φηcὶν, ὦ Ἀπολλώνιε, ἐκ τῶν χρόνων ἀνιχνεῦcαι τὸν κλέπτην. ἐγὼ δὲ ὑποπτεύω μὲν τὸν ὑφῃρημένον εἶναι τὸν ῾Υ., ἀδήλου δὲ ὄντοc ὁπότεροc, ἄγαμαι μὲν Δημοcθένην, εἰ λαβὼν παρὰ ῾Υπερείδου πρὸc δέον διώρθωcε, μέμφομαι δὲ τὸν ῾Υ., εἰ λαβὼν παρὰ Δημοcθένουc πρὸc τὸ χεῖρον διέcτρεψεν. Euseb. praepar. evang. X, 3 p. 465 ed. Viger. ex Porphyrio.

99. Schol. ad Dem. adv. Lept. § 52 (ὅθ' ἡ μεγάλη 112
μάχη πρὸc Λακεδαιμονίουc ἐγένετο ἡ ἐν Κορίνθῳ): περὶ ταύτηc τῆc μάχηc ῾Υπ. εἴρηκεν ἐν τῷ πρὸc Διώνδαν.

XXII. ΚΑΤΑ ΔΩΡΟΘΕΟΥ xix

εἰ γνήcιοc.

100. *Ἀκούω γὰρ Αὐτοκλέα τὸν ῥήτορα πρὸς Ἱππόνικον τὸν Καλλίου περὶ χωρίου τινὸς ἀμφισβητήσαντα, καὶ λοιδορίας αὐτοῖς γενομένης, ῥαπίζειν τὸν Ἱππόνικον ἐπὶ κόρρης.* Etymol. laurent. ab E. Millero editum p. 121, cf. Didymum in eodem Milleri libro (Mélanges de littérature grecque) p. 400. — ῾Υπ. γοῦν ἢ Φιλῖνοc ἐν τῷ κατὰ Δωρ., προειπὼν τὸν ῥαπίcαντα Ἱππόνικον ἐπὶ κόρρηc γραφῆναι ὕβρεωc, ἐν τοῖc ἑξῆc ὥcπερ ἐξηγεῖται τοὔνομα λέγων· *ἔπειτα*

99 Διώνδαν S.; erat Δίωνα. — 100 ex Etym. laur. et Didymo quae accesserunt primus H. Hager (de graecitate Hyper. p. 108 sq.) investigavit; cf. etiam Sauppium Symbol. ad emend. orat. Att. p. 14. — praemittitur in Etym.: ῾Υπερείδηc. — ἀναμφιcβητήcαντοc cod.; ἀμφιcβητήcαντα Miller Hager, ἀμφιcβητῆcαι S. propter αὐτὸν, quod et in Etym. et ap. Did. post ῥαπίζειν exstat, a me in τὸν mutatum. Didymi verba haec sunt: οἱ δὲ τὸ ἐπὶ κόρρηc ἐξηγοῦνται τὸ εἰc τὰc (S., cod. τοὺc) γνάθουc τύπτεcθαι, ὡc ῾Υπ. ἐν τῷ κατὰ Δωρ.· *ῥαπ. αὐτὸν Ἱππ. κατὰ κόρρης, ἔπειτα καὶ Ἱππόν. ὑπ' Αὐτοκλέους ἐρρ. τὴν γνάθον.* Recte Sauppius pro *ἔπειτα καὶ* rescripsit καὶ· *ἔπειτα*; nam quominus cum Hagero continuo haec alteri sententiae subiciamus Harpocrationis verba impediunt. — ap. Harp. τὸν ῥαπίc. S., erat. ῥαπίc. τόν. — ἔλαβον] τ' ἔλαβον N (καὶ κονδ. ἔλ. S. Symb. l. c., nescio

Ἱππόνικος ὑπ' Αὐτοκλέους μόνον ἐρραπίσθη τὴν γνάθον· ἐγὼ δ' ὑπὸ τούτων τῶν τριχῶν εἱλκόμην, κονδύλους ἔλαβον. Harpocr. s. v. ἐπὶ κόρρης; cf. Didym. l. c.

*101. Ὑπ. δὲ καὶ *κονδυλίζειν* ἔφη καὶ τὸ παθεῖν *κονδυλίζεσθαι*· ὁ δ' αὐτὸς καὶ *πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν.* Poll. VIII, 76.

115 102. Ἐν δὲ τῷ κατὰ Δωρ. λόγῳ Ὑπ. φησίν· *ἐν ταὐτῷ ὥσπερ τὸ ἀτιμότατον θεράπιον.* Pollux III, 74.

117 103. *κακηγορίας δίκη*· ἐάν τις κακῶς εἴπῃ τινὰ τῶν κατοιχομένων, κἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου παίδων ἀκούσῃ κακῶς, πεντακοσίας καταδικασθεὶς ὦφλε τῷ δημοσίῳ, τριάκοντα δὲ τῷ ἰδιώτῃ. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ κατὰ Δωρ. χιλίας μὲν ζημιοῦσθαι, ἐὰν τοὺς κατοιχομένους, φησί, πεντακοσίας δ' ἐὰν τοὺς ζῶντας. Frg. lex. cantabr. p. 671, 7. Cf. Poll. 8, 80: *κακηγορῆσαι* ὡς Ὑπ.

Praeterea huic orationi S. assignavit etiam frg. quod exstat ap. Poll. 3, 79; v. frg. inc. 202.

XX XXIII. ΠΡΟϹ ΕΠΙΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΟΙΚΙΑϹ.

118 104. *Γρύλλος*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἐπ. π. οἰκ.. Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ υἱοὶ Γρύλλος καὶ Διόδωρος. Harpocr.

119 105. *διάγραμμα*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Ἐπ.. τὸ ταττόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις ὁπόσον ἕκαστον ἄνδρα εἰσφέρειν δεῖ. Harpocr.

120 106. *Ὑπερῷα ἐπαίρειν*, καὶ *στέφειν τὰ οἰκήματα εἰς τὴν ὁδόν*, καὶ *τὰς πλίνθους ἀναβάλλειν πρὸς ἀριθμόν*. Ὑπ. γὰρ ἐν τῷ πρὸς Ἐπ. ταῦτ' εἴρηκεν. Poll. VII, 119. — ἔργον δὲ τοῦ οἰκοδόμου καὶ τὸ *ὑπερῷα ἐγεῖραι*, ὡς Ὑπ. ἔφη. § 125.

an errore). — 102 ἐν ταὐτῷ] ἐν αὐτῷ codd. praeter F, qui om.; ὑπηρέτησεν αὐτῷ ci. S. — θεραπόντιον cod. F. — 103 ζημιοῦσθαι τοὺς κατοιχ. liber, emend. S. — δὲ τοὺς ζῶντας liber, emend. S. — 104 γρύλος ABDEL. — 105 Ὑπερείδης] Ἰσοκράτης N. —

XXIV. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ ΔΩΡΕΩΝ. XXII

Cf. Harp. s. v. Εὔβουλος et schol. Aesch. 2, 8.

107. v. frg. 98. 125

108. *Ἑρμαῖ*· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος 126
καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβ. δωρεῶν. Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν γράφει ταυτί· „ἀπὸ γὰρ τῆς Ποικίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἑρμαῖ καλούμενοι.“ Harpocr.

109. *Πεντηκοστὴ* καὶ *πεντηκοστεύεσθαι* καὶ *πεν-* 127
τηκοστολόγοι. — ταῦτα δ' ἔστιν εὑρεῖν ἔν τε τῷ κατὰ Μειδίου καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν Δημοσθένους, καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβ. δωρεῶν. — Harpocr.

XXV. ΠΡΟϹ ΘΑϹΙΟΥϹ. XXIII

Kiessling confert Dem. 12, 17 et 50, 20 sqq.

110. *Εὐθὺς δὲ καρπεύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην* 128
χώραν. Pollux 7, 149.

XXVI. XXVII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΠΠΕΩϹ ΚΛΗΡΟΥ XXIV
λόγοι β'.

111. *Παρακαταβολὴ* καὶ *παρακαταβάλλειν.* οἱ 129
ἀμφισβητοῦντες χρημάτων τινῶν δεδημευμένων πρὸς τὴν πόλιν καὶ οἱ περὶ κλήρων ἢ ἐπικλήρων πρὸς ἰδιώτας ἀντιδικοῦντες ἀργύριόν τι κατετίθεσαν — — περὶ δὲ τῶν κληρικῶν ἄλλοι τε πάλιν εἰρήκασι ῥήτορες καὶ Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱππέως κλ. δευτέρῳ. — Harpocr.; cf. etiam s. v. ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν.

112. *Κυδαθηναιεύς*· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἱπ- 130
πέως κλ. Harpocr.

113. *Τριακάς*· τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τρια- 131
κοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου, καὶ ἐλέγετο τριακάς, ὡς Ὑ. ἐν τῷ π. τοῦ Ἱ. κλ. δηλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς *τριακάδα* καὶ *τριακάδας* τὴν ἡμέραν καλῶν. Harp.

108 Aeschin. 3, 183. — 111 ἱππέων BC, ἱππέας Ald. — 113 τριακάδα καὶ hab. Ald. et epitome, om. codices. —

xxv XXVIII. ΥΠΕΡ ΚΑΛΛΙΠΠΟΥ ΠΡΟΣ ΗΛΕΙΟΥΣ.

Cf. Vitas X or. p. 850 A. Paus. V, 21, 5.

132 114. *Ἑλλανοδίκαι·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου πρὸς Ἠλείους. Harp.

133 115. *Ἐλευσίνια·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλ.. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδοτο ἆθλον.

xxvi XXIX. ΚΑΤΑ ΚΟΝΩΝΟΣ.

134 116. *ἄνδηρα·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι —. οἱ δὲ τὰ χώματα —· (ὧν καὶ) Ὑπερείδης. Harpocr. — *ἄνδηρα·* μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ πρασιὰ καὶ ὁ ὀχετός· Δίδυμός φησιν. *ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ.* — Suid. 1, 1 p. 383, 13, cf. Schol. Luc. Lexiphan. c. 2.

135 117. *ἐν Διομείοις Ἡράκλειον·* Ὑπ. κατὰ Κόνωνος. τῆς ἐν Διομείοις ἀγομένης ἑορτῆς τῷ Ἡρακλεῖ μνημονεύουσι καὶ οἱ κωμικοί. Harp.

xxvii XXX. ΥΠΕΡ ΚΡΑΤΙΝΟΥ.

136 118. Καὶ Ὑπερείδης· *Ἀπόκριναί μοι, Ἑρμεία, ὥσπερ κάθῃ.* Zonaras lex. p. 1168. — *κάθῃ* ἀντὶ τοῦ κάθησαι. Ὑπ. ὑπὲρ Κρ. Antiattic. B. A. p. 100, 32.

137 119. *ἀκμήν·* ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ὑπ. ὑπὲρ Κρ. Antiattic. B. A. 77, 27; cf. B. A. 365, 14; Suid. 1 p. 166, 16.

xxviii XXXI. ΚΥΘΝΙΑΚΟΣ.

138 120. ***Οἱ μὲν θρασεῖς ἄνευ λογισμοῦ πάντα πράττουσιν· οἱ δὲ θαρραλέοι μετὰ λογισμοῦ τοὺς προσπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομένουσιν.*** — Suid. 1, 2 p. 1109, 13.

116 ὧν καὶ add. S. ceterum pro οἱ δὲ — Ὑπ. epitome: Ὑπ. δὲ τὰ ἀνάχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Quae apud Suidam leguntur Sauppio ipsius Hyperidis verba esse videntur. καὶ τῶν ὀχετῶν cod. A. — 117 Ἡράκλεια

XXXII. ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΩΝ. xxix

Cf. Vit. X or. p. 842 D.

121. *Τίνα φήσουσιν οἱ παριόντες αὐτοῦ τὸν* 139 *τάφον; οὗτος ἐβίω μὲν σωφρόνως, ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τῇ διοικήσει τῶν χρημάτων εὗρε πόρους, ᾠκοδόμησε δὲ τὸ θέατρον, τὸ ᾠδεῖον, τὰ νεώρια, τριήρεις ἐποιήσατο, λιμένας· τοῦτον ἡ πόλις ἡμῶν ἠτίμωσε καὶ τοὺς παῖδας ἔδησεν αὐτοῦ.* Apsines τέχν. ῥητ. IX p. 545 sq. W. et Greg. Cor. VII, 1226 W.

XXXIII. ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΔΗΜΟΝ. xxxi

122. Αὐτὸ δὲ τὸ καρποῦσθαι καὶ *καρπίσασθαι* 144 Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Λυσίδ. Poll. VII, 149.

XXXIV. ΚΑΤΑ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΑΙΚΙΑΣ. xxxii

123. *Ἔθεσαν οὐ μόνον ὑπὲρ τῶν ἐλευθέρων,* 145 *ἀλλὰ καὶ ἐάν τις εἰς δούλου σῶμα ὑβρίσῃ, γραφὰς εἶναι κατὰ τοῦ ὑβρίσαντος.* Ath. VI p. 267 A.

124. *Ἄγων Γλυκέραν τε τὴν Θαλασσίδος, ζεῦ-* 146 *γος ἔχων.* Ath. XIII p. 586 B.

125. *Ἀκμάζεις* ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν νέων πράττεις 147 Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. Harpocr., cf. B. A. 365, 9.

126. *Ποσιδεών·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Μαντ. Harp. 148

127. *Σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ 149 Μαντ. ἀντὶ τοῦ σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον. Harpocr.

Hemsterh. — 121 ἔτι ἀναμιμνήσκειν ἔστιν ἐκ τῆς καλουμένης ἠθοποιΐας. — — κέχρηται τούτῳ τῷ τόπῳ καὶ Ὑπ. ὑπὲρ Λυκούργου λέγων Apsines (sed ὑπὲρ εὐβούλου που λέγων cod. Paris. A cum signo ÷ super εὐβ. appicto). — περιόντες Ven. A, περιϊόντες Ven. B. — ἐποιήσαντο ἀπολλυμένας Par. A. καὶ ante λιμ. add. S. — ἠτίμωσε Par. A. (ci. Reisk.): ἠτίμασε. — τοὺς πόδας ἔδησεν Par. A. — 123 ὑπὲρ] περὶ B. — 125 μεντιθέου FK, τιμοθέου CGH. — 126 erat Ποσειδεών; cf. inscriptiones. — ἀμαντιθέου B. — 127 τὸ πρᾶγμα om. BCG. — cf. Poll. X, 15. —

xxxiii

XXXV. ΚΑΤΑ ΜΕΙΔΙΟΥ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

150 Cf. Vit. X or. p. 850 A. Glaucippo Hyperidis filio tribuit A. Schaeferus.

xxxiv

XXXVI. ΥΠΕΡ ΜΙΚΑϹ.

151 128. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Μίκας ἔφη· *ἐμισθώσατο τυλυφάντας.* Poll. VII, 191 et X, 39.

xxxv

XXXVII. ΥΠΕΡ ΞΕΝΙΠΠΟΥ.

152 129. *Μεταγειτνιών·* Ὑπ. ὑπὲρ Ξενίππου. Harpocr. Fortasse, ut A. Schaeferus coniecit, Ξενοφίλου; cf. 131.

xxxvi

XXXVIII. XXXIX. ΥΠΕΡ ΞΕΝΟΦΙΛΟΥ

λόγοι β΄.

153 130. *Κεραμεῖς* (pagus)· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου α΄. Harpocr.

154 131. *Μουνυχιών.* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harpocr.

155 132. *Τυρμεῖδαι* (pagus)· Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harpocr.

156 133. *Ὑσιαί·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Harp.

xxxvii

XL. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ.

157 134. *ἀψιμαχεῖν* Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῶν ὁρίων. Antiattic. B. A. 79, 12.

xxxviii

XLI. ΠΕΡΙ ΟΧΕΤΟΥ.

158 135. ὀχετόκρανα δ' ἂν εἴποις τὰς τῶν ὀχετῶν ἀρχάς, ὥς Ὑπ. ἐν τῷ περὶ ὀχετοῦ. Poll. X, 30.

---

128 priore loco μήκας A. ceterum Kiessling et S. Μίκκας; cf. de ea scriptura Meinekium Vind. Arist. p. 156; Wecklein Cur. epigr. p. 56; Bullet. de corresp. hell. II p. 431 sqq.; III p. 355. — 130 ξενοφῶντος $\lambda\overset{\omega}{\alpha}$ BC. — 131 malim Μουνιχιών. — 132 τυρμίδαι epitome. —

XLII. ΠΡΟϹ ΠΑΓΚΑΛΟΝ.

xxxix

136. *μαστῆρες·* Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Πάγκαλον. ἔοικεν ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου. Harpocr. 159

XLIII. ΚΑΤΑ ΠΑϹΙΚΛΕΟΥϹ.

xl

137. *Ἕως μὲν οἱ πλουσιώτατοι παρακρουόμενοι τὴν πόλιν σύμπεντε καὶ σύνεξ τριηραρχοῦντες μέτρια ἀνήλισκον, ἡσυχίαν ἦγον οὗτοι· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα κατιδὼν Δημοσθένης νόμον ἔθηκε τοὺς τ' τριηραρχεῖν καὶ βαρεῖαι γεγόνασιν αἱ τριηραρχίαι, νῦν ὁ Φορμίων αὐτὸν ἐκκλέπτει.* Harp. Suid. Phot. s. v. συμμορία; Schol. Dem. 14, 17; E. M. 734, 32. 160

138. *Ἄξιοι μισεῖσθαι τῇ πόλει Hyperides* ἐν τῷ κατὰ Πασικλέους. Prisc. XVIII c. 24 § 191. 161

139. *ἔκδεια.* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πασ.· *ἐὰν δέ τις ἔκδεια γένηται,* ἤγουν ἐὰν δέ τις ἐνδεήσῃ τοῦ προϋπάρχοντος ἀργυρίου. Harpocr. 162

XLIV. ΠΡΟϹ ΠΑϹΙΚΛΕΑ ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΔΟϹΕΩϹ.

xli

140. *Τὴν οἰκίαν τὴν μεγάλην τὴν Χαβρίου καλουμένην καὶ τὸ ἄμφοδον.* Poll. IX, 36. 163

XLV. ΚΑΤΑ ΠΑΤΡΟΚΛΕΟΥϹ ΠΡΟΑΓΩΓΕΙΑϹ

xlii

εἰ γνήσιος.

141. Ὑπ. δ' ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήσιος ὁ λόγος, τοὺς Ἀρεοπαγίτας φησὶν ἀριστήσαντά τινα ἐν 164

---

137 σὺν πέντε libri Harp., E. M., Suid. — σύνεξ schol. Dem.; σὺν ϛ D, ϛ ceteri. — μέτρια] ματὰ τρία BG, μετὰ τρία C. — εἶχον Harpocr. cod. ABCG, quod rec. S. — ἐπεὶ Harp. BCG et Suidae libri praeter A. — κατεῖδε Ald., Suid., E. M., schol. Dem.; κατιδεν Phot., κατίδεν epit. Harp., κατεῖδον Harp. ABCG; κατιδὼν Bk., κατεῖδε S., qui post Δημ. addidit καί. — νόμον S.: νόμους. — ἀνέθηκε BCG. — νῦν . . ἐκκλέπτει om. epit. reliqui. — αὐτὸν S.: αὐτὸν. — ἐκλέπτει G. — 138 dedi lectiones Keilii; ap. S. est: *illi ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι* κτλ. — Post Πασικλ. lacunae signa addi iussit Sp., addidit S., tamquam ipsa verba oratoris intercidissent. — 139 ἐνδεήσῃ Bk.: ἐνδεὴς ᾖ. — XLIV. Hanc orationem a XLIII.

καπηλείῳ κωλῦcαι ἀνιέναι εἰc Ἄρειον πάγον. Ath. XIII p. 566 F.

165 142. *Οἱ δὲ ἐννέα ἄρχοντες εἱστιῶντο ἐν τῇ στοᾷ, περιφραξάμενοί τι μέρος αὐτῆς αὐλαίᾳ.* Poll. IV, 122 et Cosmas Indicopl. topogr. christ. p. 197 E.; cf. B. A. 463, 14 et 83, 7; Suid. s. v. αὐλαία.

166 143. Τοῦτον δὲ (sc. vitricum) Ὑπ. Πατροκλέουc ἐπὶ προαγωγείᾳ κατηγορῶν *μητρυιὸν* κέκληκε. Poll. III, 27.

167 144. *Νάννιον·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήcιοc. Harpocr.; cf. Ath. XIII p. 587 A.

168 145. *Νεμεάς·* Νεμεάδοc αὐλητρίδοc μνημονεύει Ὑ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήcιοc. Harpocr. — καὶ *Νεμεάδος* δὲ τῆc αὐλητρίδοc Ὑπ. μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέουc. Ath. XIII p. 587 C.

169 146. *πάνδημος Ἀφροδίτη·* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ., εἰ γνήcιοc. Harp.

170 147. Ἐκαλεῖτο δέ τιc ἐν τοῖc νυμφικοῖc δωματίοιc καὶ *κλίνη παράβυστος,* ἧc μέμνηται Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατρ. Harpocr. Phot. Suid. s. v. παράβυcτ. — Καὶ δὴ καὶ κλίνη τιc ὠνομάζετο γαμική, καὶ ἑτέρα *παράβυστος,* ἣ καὶ αὐτὴ cτρώννυται ἐν τῷ δωματίῳ *ὑπὲρ τοῦ τὴν παῖδα μὴ ἀθυμῆσαι,* ὡc Ὑπ. ἔφη. Poll. III, 43.

171 148. *Φορβαντεῖον* (Athenis). Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πατροκλ. Harp.; cf. E. M. p. 798, 25.

XLIII XLVI. ΠΛΑΤΑΙΚΟϹ.

172 Ἆρ᾽ οὖν ἄξιον προκρῖναι τὸν Ὑπερείδου Πλαταϊκὸν τῆc Ἀριcτείδου cτρατηγίαc καὶ νίκηc; Plut. moral. p. 350 B.

---

non diversam fuisse ci. A. Schaeferus. — 142 εἰcθιώοντο, φραξάμενοι, τὸ μέροc Cosmas. — 144 Ὑπερείδηc] λυcίαc C. — Πατροκλέα C. — 145 Νεμεάc· Νεμεάδοc scripsi; Νεμέαc codd. (Νεμεάδοc ci. S.?). Cf. Athenaei locum eaque quae apud ipsum Harp. sequuntur. — μνημον. Ὑπερ.] δημοcθένηc C. — 146 προκλέουc B, πρωκλέουc A. — 147 Πατροκλέουc Mauss. et fort. C: πρ̄οκλέουc Ald., προκλέουc B, προκλέα A. — XLVI. cτρατηγίαc καὶ S., παραγγελίαc libri. ἐν Πλαταιαῖc

XLVII. ΚΑΤΑ ΠΟΛΥΕΚΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΟϹ. XLIV

149. Ὅτι δὲ καὶ οἱ δημοποίητοι ἐνεγράφοντο εἰc 173 τὰc cυμμορίαc, δεδήλωκεν ὁ Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. πολλάκιc. *συμμορῖται* δέ εἰcιν οἱ τῆc αὐτῆc αὐτοῖc μετέχοντεc cυμμορίαc, ὡc ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ Ὑπ. δείκνυcι. Harp. E. M. s. v. cυμμορία; schol. Dem. 14, 17.

150. *ἡγεμὼν συμμορίας·* — ἡγ. ἐκαλεῖτο cυμ- 174 μορίαc ὁ προέχων τῷ πλούτῳ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπειλημμένοc, ὡc ὑποφαίνει Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. Harpocr.

*151. Τοὺc δὲ ἄρχονταc τῶν cυμμοριτῶν καὶ 175 *συμμοριάρχας* Ὑπ. εἴρηκεν. Poll. III, 53.

*152. καὶ cυμμορία καὶ τὸ παρ᾽ Ὑπ. *μετοικικῆς* 176 *συμμορίας ταμίας.* Poll. VIII, 144.

153. *ἀγοράς.* Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. π. τ. διαγρ.· 177 *οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται.* μήποτε ἀντὶ τοῦ cυνόδουc νῦν. Harp.; cf. fragm. cantabr. p. 664, 11; B. A. p. 330, 10.

154. *ἀνασυντάξας* ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν cυντάξαc 178 Ὑπ. κατὰ Πολ. Harp.

155. *διάγραμμα.* — τὸ ταττόμενον ἐν ταῖc cυμ- 179 μορίαιc, ὁπόcον ἕκαcτον ἄνδρα εἰcφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶcιν, ἀλλὰ πρὸc τὴν τίμηcιν τῆc οὐcίαc. περὶ δὲ τούτων caφέcτατα δεδήλωκεν Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. περὶ διαγράμματοc. *διαγραφεὺς* μέντοι ἐcτὶν ὁ καθιcτάμενοc ἐν ταῖc cυμμορίαιc ἐπὶ τῷ διακρῖναι πόcον ἕκαcτοc ἀνὴρ εἰcενεγκεῖν ὀφείλει, ὡc ὁ αὐτὸc πάλιν φανερὸν ποιεῖ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Harp.

Xylander, Πλαταϊκῆc Kiessling. — 149 αὑτοῖc Bk. S., αὐτοῖc epitom., schol. Dem.; om. E. M. (recte fort. sec. Dind.); αὐτοὶ ceteri. — 153 οὗτοι] οἷον οὗτοι anecd. — ποιοῦνται frg. cant., anecd., epit.: ποιοῦντεc. — 155 Ὑπ.] Ἰcοκράτηc

180 156. *Θαργήλια*· Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. Harpocr.

181 157. *ὀβολοστάτας* δ' ἔλεγον τοὺς δανειστάς, ὡς παρά τε Ὑπ. ἐν τῷ κατὰ Πολ. καὶ πολλάκις ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Harpocr. s. v. ὀβολοστατοῖ.

XLV XLVIII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΝ.

182 158. *Ἄκτια*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολ. στρατ. Ἄκτια ἀγὼν παλαιὸς ἦν. Harpocr.

183 159. *ἀλιμενία*· Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. Πολ. στρατ. Antiattic. B. A. 78, 18. — Ὑπ. δὲ καὶ ὄνομα ἐποίησε· *τῶν τόπων τὴν ἀλιμενίαν*. Poll. I, 101.

184 160. *ῥόθιον*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολ. στρατ. Harp. — Ὑπ. τῷ ῥοθίῳ ἐπ' εἰρεσίας κέχρηται συντονωτάτης. φησὶ γοῦν· *τὸ μὲν οὖν τῶν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σκάφους ἐκπεπληγμένοι δεινῶς ἦσαν.* Suid. 2, 2 p. 622.

XLVI XLIX. ΠΡΟΣ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΝ.

185 161. *Κυδαντίδης*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸς Πολ.· δῆμός ἐστι τῆς Αἰγῆδος Κυδαντίδαι. Harpocr.

186 162. Ὑπ. δ' ἐν τῷ πρὸς Πολ. φησιν· *εἰσὶ γὰρ ἐν τῇ συμμορίᾳ ἑκάστῃ ιε' ἄνδρες.* Harpocr. al., v. frg. 149; cf. etiam Philemon. p. 141 sq. ed. Osann.

XLVII L. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΥΡΡΑΝΔΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ. (?)

187 163. *Κακώσεως*· δίκης ὄνομά ἐστιν — —· Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους καὶ Λυσίας ἔν τε τῷ περὶ

N. — 158 ἄκτεια AM Ald., ἀκτεία BFH, ἀκτία CK epit. — Ὑπ. post Πολυεύκτου C, om. B. — πολυεύκτου BCFHK. — 159 πολυεύκτου cod. a pr. m. — 160 πολυεύκτου B. — XLIX. Hanc orat. non diversam fuisse a XLVII. ci. A. Schaeferus. — 162 ἐν τῇ] ἐν ἀρχῇ A. — L. hanc orationem Hyperidi reddidit S., cum ex sequentibus Hyperidis aliquam orationem laudatam antea fuisse constet, ὑπὲρ autem eo minus ad κλήρου accommodatum sit, quod modo Harp. περὶ τοῦ κλήρου dixerat. Iam Maussacus ante ἐν τῷ ὑπὲρ in-

τοῦ Ἡγησάνδρου κλήρου καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ [** καὶ Ὑπ. περὶ] τοῦ Πυρρ. κλήρου. ὅτι δὲ ἐξῆν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι κακώσεως γονέων καὶ ταῖς ἐπικλήροις βοηθεῖν, δηλοῦται ἔν τε τῷ προειρημένῳ λόγῳ Ὑπερείδου καὶ ἐν τῷ Λυσίου κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος. Harpocr.

LI. ΡΟΔΙΑΚΟΣ. XLVIII

Cf. Vit. X or. p. 850 A.

164. *προπεσεῖν*· προπετῶς τι ποιῆσαι. Ὑπ. Ῥοδ. 188
Antiattic. B. A. 112, 10. — *προέπεσον*· προπετῶς ἐποίησαν. Ὑπ. Phot. s. v.

LII. ΥΠΕΡ ΣΙΜΜΙΟΥ ΠΡΟΣ ΠΥΘΕΑΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΥΡΓΟΝ. XLIX

165. *ἐπιχειροτονία* ἡ τῶν χειροτονητῶν (ἀρχόν- 189
των) κατάστασις· Ὑπ. ἐν τῷ κτλ. Harp.

LIII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ. (?) XLIX b

Cf. Vit. X or. p. 848 D: καὶ περὶ τῶν στρα- 190
τηγῶν ὧν ᾔτει (Alexander) παρ' Ἀθηναίων ἀντεῖπε, καὶ περὶ τῶν τριήρων. Num scripta exstiterit haec oratio, incertum est.

LIV. ΣΥΝΗΓΟΡΙΚΟΣ. L

166. πλὴν Ἰσαῖος καὶ Ὑπ. τὸν *πράτην*· εἶπον. 191
Poll. VII, 8. — Ὑπ. δὲ καὶ *πράτην* εἴρηκεν ἐν τῷ συνηγορικῷ. id. III, 125.

LV. ΠΡΟΣ ΤΙΜΑΝΔΡΑΝ. LI

167. *παιδάριον*. οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρρένων 193
κέχρηνται τῷ ὀνόματι οἱ ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρ-

---

seruerat Ὑπερίδης. Meierus autem ita: — — Ἡγ. κλ.· καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Π. κλ. καὶ Ὑπερ. ἐν τῷ περὶ . . . κλήρου. — πυράνδρου codd., em. S. — 165 συμμίου Ald., σημείου B, Σιμίου Dind. — LV. εἰ γνήσιος add. S., propter frg. 168. — 167 Τιμάνδραν Hemsterhus. (ad Ar. Plut. p. 59); Τίμανδρον

θένων. Ὑπ. ἐν τῷ πρὸc Τ.· *Καταλειφθέντων γὰρ τούτων, δυοῖν ἀδελφοῖν καὶ δυοῖν ἀδελφαῖν, ὀρφανῶν καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς καὶ παιδαρίων.* Suid. 2, 2 p. 157.

193 *168. Καθάπερ ὁ τῆc Τιμάνδραc κατηγορῶν ὡc πεπορνευκυίαc τὴν λεκανίδα καὶ τοὺc ὀβολοὺc καὶ τὴν ψίαθον καὶ πολλήν τινα τοιαύτην δυcφημίαν ἑταιρῶν κατήραcε τοῦ δικαcτηρίου. Dem. π. ἑρμ. § 302.

LII LVI. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΡΙΗΡΩΝ. (?)

194 Cf. Vit. X or. p. 848 E (v. or. LIII). Num scripta exstiterit haec oratio, incertum est.

LIII LVII. ΠΕΡΙ ΤΗC ΦΥΛΑΚΗC ΤΩΝ ΤΥΡΡΗΝΩΝ.

195 169. *κομιστικὰ πλοῖα*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τῆc φυλ. τ. Τ.. ἔοικε καλεῖcθαι κομιcτικὰ πλοῖα ἐν οἷc ἐκόμιζον οἱ Τυρρηνοὶ τὰ ληφθέντα λάφυρα, ὡc αὐτὸc ὁ ῥήτωρ ὑποcημαίνει ἐν τῷ λόγῳ. Harpocr.

196 170. *προβόλιον* εἶδοc δόρατοc, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸc τὴν τῶν cυῶν θήραν. Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. φυλ. τ. Τ. τροπικῶc ἐκ μεταφορᾶc ἐχρήcατο τῷ ὀνόματι. Harpocr.

LIV LVIII. ΠΡΟC ΥΓΙΑΙΝΟΝΤΑ.

197 171. *ἕνη καὶ νέα*· Ὑπ. ἐν τῷ πρὸc Ὑγ. — Harpocr.

198 171. *θέσθαι* ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπ. ἐν τῷ πρὸc Ὑγ. Harp.; cf. E. M. p. 448, 15.

---

libri. — καταλλαχθέντων, δυαῖν ἀδελφαῖν, ὀρφαναῖν, καὶ παιδαρίων παίδων codd. — καὶ μητρὸc V. — παιδαρίων ἀπαίδων deleto καί S. — 168 huc rettulit Hemsterh. — ὁ τῆc Τιμάνδραc n: ὁ τῆc τημανδραc rR; ὅτι ἄν τιc τῆc μάνδραc Vind. — ἑταιρῶν Victorius: ἑταίρων m, relicui om. — 169 Τυρρηνῶν et Τυρρηνοὶ Boeckh.: τριήρων (τριηρῶν) — τύραννοι codd. — τῷ] τ̄ A, λ' BC, τῷ τριακοcτῷ. Ald. — 170 Τυρρηνῶν libri; τριήρων Bk. cum Valesio. — τροπικῶν libri; τροπικῶc cum Valesio Bk.; fort. delendum esse dicit

LIX. ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ. LV

172. Λεπτὸc δ' ἦν καὶ Φιλιππίδηc, καθ' οὗ λό- 199
γοc ἐcτὶν Ὑπερείδῃ τῷ ῥήτορι λέγων αὐτὸν ἕνα τῶν πολιτευομένων εἶναι. ἦν δ' εὐτελὴc τὸ cῶμα διὰ λεπτότητα, ὡc ὁ Ὑπ. ἔφη. Ath. XII p. 552 D; cf. Aelian. V. H. X, 6.

LX. ΚΑΤΑ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥC ΕΙCΑΓΓΕΛΙΑ. (??) LVI

Cf. Dem. 19, 116; Aesch. 3, 79; Hyp. pro 200
Euxen. col. 39. Sed Philocrates sua sponte solum vertit neque causam dixit; itaque ne accusatori quidem elaborata oratione opus fuit.

LXI. ΥΠΕΡ ΦΟΡΜΙCΙΟΥ. LVII

173. Πανδιονίc· — μία τῶν ι' φυλῶν — κλη- 201
θεῖcα ἀπὸ Πανδίονοc τοῦ Ἐριχθονίου, ὡc ἄλλοι τε πολλοὶ λέγουcι καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Φορμ. Harp.

LXII. ΥΠΕΡ ΦΡΥΝΗC. LVIII

De causa cf. Τέχν. Seguerii p. 57 (Sp. Rh. Gr. I p. 455); de orationis indole Longin. π. ὕψουc XXXIV, 3; Quint. X, 5, 2.

174. ὡμιληκὼc δὲ καὶ Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀcεβεῖν 202
κρινομένῃ cυνεξητάcθη· αὐτὸc γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ. Vit. X or. p. 849 E. — ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνηc λόγῳ Ὑπ. ὁμολογῶν ἐρᾶν τῆc γυναικόc. Ath. XIII p. 590 D. — διελέχθην αὐτῇ καὶ *διειλεγμένος εἰμὶ* (de concubitu) ὡc Ὑπερ. Poll. V, 93. — Ὑπ. δὲ *διειλεγμένος* ἐπὶ ἀφροδιcίων. id. II, 124. — *διαλέγεσθαι* καὶ τὸ πληcιάζειν ταῖc γυναιξίν, ὡc Ὑπ. Moeris p. 195, 8 Bk.

175. Ὑπ. δὲ πάλιν ἐν τοῖc ὑπὲρ Φρύνηc, ἐξιcά- 203

Dind. — 174 ὡμιληκὼc δὲ καὶ Buecheler: ὡc εἰκὸc δὲ καὶ δίκῃ (v. supra p. XXXV). ita αὐτὸc γὰρ κτέ. referuntur ad ὡμιληκώc. — 175 haec quoque S. ad prooemium refert: explicare Hyperidem, cur pro Phryne verba faceret. Dixeris

ζοντος, ὅτι αὐτός τε καὶ Εὐθίας ὡμιληκότες ἦσαν τῇ Φρύνῃ — — εὑρών τινα διαφορὰν ἐξέφυγε τὸ ἐξισάζον· *οὐ γάρ ὅμοιόν ἐστι τὸν μὲν ὅπως σωθήσεται ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖν, τὸν δὲ ὅπως ἀπολέσει.* Syrian. ad Herm. IV p. 119 W.; cf. Marcell. p. 120.

204 176. *Τί γάρ ἐστιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρέμαται;* Alex. de schem. VIII, p. 457 W., ut διασυρμοῦ exemplum.

205 177. *ἀνεπόπτευτος·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Φρύνης. ὁ μὴ ἐποπτεύσας. Harp.; cf. B. A. 398, 11; Poll. II, 58 (*ἀνεπόπτευτον* Ὑπ. φησίν).

206 178. *ἐπωπτευκότων·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρ. Harp.

207 179. *Εὐθίας·* Ὑπ. ὑπὲρ Φρ.. τῶν ἐπὶ συκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθίας. Harpocr.

208 180. *Ἰσοδαίτης·* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρ.. ξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει. Harp. cf. Hager. de graecit. hyper. p. 106.

209 181. Ὁ δὲ Ὑπ. συναγορεύων τῇ Φρύνῃ, ὡς οὐδὲν ἤνυε λέγων ἐπίδοξοί τε ἦσαν οἱ δικασταὶ καταψηφιούμενοι, παραγαγὼν αὐτὴν εἰς τοὐμφανὲς καὶ περιρρήξας τοὺς χιτωνίσκους, γυμνά τε τὰ στέρνα ποιήσας, τοὺς ἐπιλογικοὺς οἴκτους ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῆς ἐπερρητόρευσε δεισιδαιμονῆσαί τ' ἐποίησε τοὺς δικαστὰς (καὶ) τὴν ὑποφῆτιν καὶ ζάκορον Ἀφροδίτης ἐλέῳ χρησαμένους μὴ ἀποκτεῖναι. Ath. XIII p. 590 E.; cf. Eustath. ad Il. 1259, 1 R.; Vit. X or. p. 849 E. Quamquam num qua pars huius narrationis orationi ipsi debeatur, mihi quidem valde dubium est.

*181a. Alciphr. I, 32: αἴτησόν τι παρ' αὐτοῦ (Euthia), καὶ ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν

---

potius excusantis esse, cum ipse pariter atque adversarius amore Phrynes captus esset; at nequaquam, inquit Hyperides, eadem ratione amamus. — 177 ἀνεπόπτευτον τὸ μὴ ἐποπτεῦον. οὕτως ὑπερίδης ET et B. A. Suid. — φύνης AC Ald., φήνης B. — 180 ἰσοδέτης A. — 181 καὶ τὴν S.: τὴν libri. cf. Eust. — χρησαμένους Casaubonus: χρισαμένους vel

ἢ τοὺς νόμους καταλύουσαν. In his inesse quae ex Hyperidis oratione derivata sint recte me monuit Babingto. Cf. frg. Lycophroneae a Polluce IX, 156 servatum (supra p. 23); add. Lyc. col. 10, 7. — V. etiam Alciphr. I, 30: εἰ γὰρ αἰτοῦσαι παρὰ τῶν ἐραστῶν ἀργύριον οὐ τυγχάνομεν ἢ τοῖς διδοῦσιν αἱ τυγχάνουσαι ἀσεβείας κριθησόμεθα, πεπαῦσθαι κρεῖττον ἡμῖν τοῦ βίου τούτου καὶ μηκέτι ἔχειν πράγματα μήτε τοῖς ὁμιλοῦσι παρέχειν.

182. *Apud Messalam: Bene fecit Euthia.* 210
Quint. I, 5, 61. Vertisse Messalam in latinum hanc orationem idem Quint. refert, X, 5, 2.

LXIII. LXIV. ΥΠΕΡ ΧΑΙΡΕΦΙΛΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΑΡΙΧΟΥϹ LIX

λόγοι β'.

183. *Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει·* Ὑπ. 211
ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ. α'. παροιμία ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ σπουδαιότερα καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων. Harp.; Suid. s. vv. ἀφέντες et ἀφείς; cf. Crameri A. O. 2 p. 491; Apost. prov. V, 8; Arsenij Viol. p. 86 Walz.

184. *Πυκνί.* Ὑπ. ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρ. α' φησί· 212
καὶ τῆς Πυκνὸς τοσοῦτον εὑρισκούσης. Harpocr.

*185. Τοσαύτην δ' Ἀθηναῖοι σπουδὴν ἐποιοῦντο 213
περὶ τὸ τάριχος, ὡς καὶ πολίτας ἀναγράψαι τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ ταριχοπώλου υἱούς, ὥς φησιν Ἄλεξις ἐν Ἐπιδαύρῳ —· μνημονεύει δ' αὐτῶν καὶ Ὑπ. ὁ ῥήτωρ. Ath. III p. 120 A.

186. Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους· *μετὰ ταῦτα* 214
ὕστερον ἦλθον ἀναθησόμενοι τὸ τάριχος. Prisc. XVII c. 23 p. 92 Kr.

χαρισαμένους (—μενος) codd. — 183 διώκεις D. — τοῦ om. BC. — ταρίχου CF. — 184 πνυκί et πνυκὸς libri. — εὑρισκούσης corruptum (nisi lacuna est, de qua monet Dind.); S. ci. εὖρος ἐχούσης vel σχούσης, Dobraeus εὖρος οὔσης. — 186 ἀναθησομένη ante Keilium. — frg. 215 S. (Ἀγασικλῆς ap.

216 187. *Ἀκτὴ* ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. Ὑπ. ἐν τῷ π. τ. ταρ. Harp.

217 188. Τὰ δὲ περὶ τοὺς λιμένας μέρη δεῖγμα, χῶμα, ἐμπόριον, καὶ ὡς Ὑπ. φησίν, *ἐξαίρεσις*, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται, ὥσπερ καὶ τὸ *δεῖγμα* τοὔνομα ἀπὸ τοῦ δείγματα τῶν ἀγωγίμων τοῖς ὠνητιῶσι δίδοσθαι, παρ' Ὑπ. ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ ταρίχους. Poll. IX, 34.

218 189. *Καταχειροτονία.* ἔθος ἦν Ἀθήνησι κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν συκοφαντῶν προβολὰς ἐν τῷ δήμῳ τίθεσθαι· εἰ δέ τινος καταχειροτονηθείη, οὗτος εἰσήγετο εἰς τὸ δικαστήριον. ἔστι δὲ πολλάκις τοὔνομα παρά τε Δημοσθένει ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Ὑπ. ἐν τῷ ὑπ. Χ. π. τ. τ. Harpocr.

219 190. *κεστρῖνοι*· Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ.. κεστρῖνος ἰχθύς. Harp.

220 191. *ναύκληρος.* Ὑπ. ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρ. Harpocr.; cf. lex. cantabr. p. 673.

221 192. *Παλληνεύς*· Ὑπ. ἐν τῇ ὑπὲρ Χ. ἀπολογίᾳ. Harpocr.

222 193. *προμετρητάς*· Ὑπ. ἐν τῷ π. τοῦ ταρ. Harpocr.

LX LXV. ΠΡΟϹ ΧΑΡΗΤΑ ЄΠΙΤΡΟΠΙΚΟϹ.

223 194. *Ἐπεὶ δὲ ἐνεγράφην ἐγὼ καὶ ὁ νόμος ἀπέδωκε τὴν κομιδὴν τῶν καταλειφθέντων τῇ μητρί, ὃς κελεύει κυρίους εἶναι τῆς ἐπικλήρου καὶ τῆς οὐσίας ἁπάσης τοὺς παῖδας, ἐπειδὰν ἐπιδιετὲς ἡβῶσιν.* Harp. s. v. ἐπιδιετὲς ἡβῆσαι.

224 195. Ὑπ. δὲ ἐν τῷ πρὸς Χάρητα ἔφη *ἀποδόμενος* ἀντὶ τοῦ ὑποθείς. Poll. VIII, 142.

Harp. et B. A.) nunc constat ad orat. pro Euxen. (col. 19) referendum esse. — 189 τίθεσθαι] γίνεσθαι epitome. — 190 κεστρῖνοι Maussacus: κεστρίναι A, κενστρόναι BC Ald. postea κενστρῖνος BC. — 191 pergit Harp.: οὐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ κτἑ. (v. frg. 40), quod novum enuntiatum esse mihi videtur neque ad hanc orationem pertinere. — 193 προμετρητάς A Ald. Dd., προμετρήσας N, προμετρητής v. — 194 ἐπιτρεπτικῷ BC. — παῖδας

LXVI. ΥΠЄΡ ΧΑΡΗΤΟϹ ΠЄΡΙ ΤΟΥ ЄΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩΙ ΞЄΝΙΚΟΥ. (?) LXI

Cf. Vit. X or. p. 848 E. Sed haec oratio num 225
scripta exstiterit valde dubium est; pro Charete quidam Leosthenem reponi volunt.

LXVII. ΧΙΑΚΟϹ. (?) LXII

196. Ηὔχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῶν θυ- 226
σιῶν ἑαυτοῖς τε καὶ Χίοις. — — ὁ δὲ Ὑπ. ἐν τῷ Χιακῷ καὶ ὅτι Χῖοι ηὔχοντο Ἀθηναίοις δεδήλωκεν. Schol. Ar. Av. 880, ubi libri ἐν τῷ χαλκῷ habent; Χιακῷ Boeckhius restituit.

LXVIII. ΑΠΑΡΑϹΗΜΑ. LXIII

197. *Ἃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκον-* 228
τας τεκμηρίοις καὶ τοῖς εἰκόσι ζητεῖν. Clem. Alex. Strom. VI, 625 A Sylb. III, 139 Dd. Theodoret. therap. VI p. 102.

198. *Χαρακτὴρ οὐδεὶς ἔπεστιν ἐπὶ τοῦ προσ-* 229
ώπου τῆς διανοίας τοῖς ἀνθρώποις. Clem. Alex. Strom. VI p. 625 C Sylb. III p. 140 Dd.

199. *Τῷ μὲν τοίνυν Διὶ ὦ ἄνδρες δικασταὶ* 25
ἡ ἐπωνυμία γέγονε τοῦ ἐλευθέριον προσαγορεύεσθαι διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ. Harp. s. v. Ἐλευθέριος Ζεύς; cf. E. M. p. 329, 44. Ad orat. c. Aristagoram refert S.

200. *Ἐγὼ δὲ οὔτε δᾳδούχου θυγατέρα ἔχω οὔτε* 230
ἱεροφάντου. Harp. s. v. ἱεροφάντης.

201. Ἀλλὰ καὶ κόρη νόμισμα παρ' Ἀθηναίοις ἦν, 231
ὡς Ὑπ. φησίν, τῷ παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρῶνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τι λαβόντι παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πεῖρᾳ συνέσεως κόρην καὶ τετράδραχμον, κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι. Poll. 9, 74.

Valesius: ἄπαιδας libri; πρώτους παῖδας mg. N. — 197 malim

116 202. *Κρεμάσας ἐκ τοῦ κίονος ἐξέδειρεν, ὅθεν καὶ μωλώπων ἔτι νῦν τὸ δέρμα μεστὸν ἔχει.* καίτοι ἐπὶ τούτοις οὐκ ἄν τις εἴποι τὸ δεῖραι. Poll. 3, 79. Ad orat. c. Dorotheum refert S.

232 203. *Καὶ τῷ σκέλει με ἠρέμα ἔκρουσεν.* Antiatt. B. A. 101, 22.

233 204. *Καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀρρωστίας καὶ ὑπομοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς ἀνεβλήθη ὁ ἀγών.* Schol. Ar. Plut. v. 725.

234 205. Ὑπερείδου. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἔφηϲε, τὴν ἀγωνίαν τοῦ λέγειν πέδην εἶναι. Stob. Flor. 8, 16. cf. Mich. Ap. prov. 16, 2.

235 206. *Ἀρχομένων δεῖ τῶν ἀδικημάτων ἐμφράττειν τὰς ὁδούς· ὅταν δ' ἅπαξ ῥιζωθῇ κακία καὶ παλαιὰ γένηται, καθάπερ σύντροφος ἀρρωστία, χαλεπὸν αὐτὴν κατασβέσαι.* Stob. Flor. 46, 63.

236 207. *Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥςτε τοὺς ἀπαντῶντας πυνθάνεσθαι, μὴ τίνος ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ.* Stob. Flor. 74, 33. Ad orat. c. Aristagoram rettulit Westerm.

237 208. *Τοὺς μὲν πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς γυναικὶ καλλωπισμοὺς ὅπως βούλοιτο χρὴ γίγνεσθαι· τοὺς μέντοι περὶ τὰς ἐξόδους οὐκέτι, (οὐκ ὄντας) πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἑτέρους.* ibid. 34.

τοὺϲ δικάζονταϲ. — 202 Si ἔχει verum, ne probabile quidem est in oratione c. Dor., quam laesus ipse habuit, haec verba exstitisse. forsitan orationis c. Mantitheum fuerint. — 205 apophthegmatis similius est, sicut etiam 209 et 212. — 206 Lycurgi potius quam Hyperidis stilum ostendit. ϲυμφράϲϲειν AB; ἐμφράϲϲειν (ἐμφράϲειν) ceteri. eandem locutionem habet Lycurg. § 124. — ἡ κακία S. — 207 τοιαύτῃ] τῇ αὐτῇ. A. — ἀπαντῶνταϲ A et corr. B. (ci. Valck.): ἀπολιπόνταϲ. — 208 ὅπωϲ ἂν βούλοιτο S. — οὐκέτι, τοὺϲ οὐ vel οὐκέτι, οὐκ ὄνταϲ ci. S. Sequitur ap. Stob. post ἑτέρουϲ: τοῦ αὐτοῦ (hoc om. Trinc.). φοβητέον οὐκ ἀνδρὸϲ ἀπειλήν, ἀλλὰ νόμου φωνήν. τοῦ αὐτοῦ. κυριεύειν δεῖ τῶν ἐλευθέρων (haec τοῦ αὐτοῦ κυρ... ἐλ. add. AB). Itaque quum οὐκ ἀνδρὸϲ.. ἐλευθ. ex epitaphio desumpta sint (v. p. 63), φοβητέον fortasse ad praecedentem sententiam pertineat (τοὺϲ μέντοι π. τ. ἐξ., οὐκέτι ⟨ὄνταϲ⟩ πρὸϲ τ. ἄ., ἀ. πρ. τ. ἑτ., φοβητέον). — 209 μαθόντα Halm probante S. — 210 ap. Beynen sic: Ὑπ. ἔφη δεῖν κτέ. — 210a indicavit C. Fuhr Mus. Rh. 1878 p. 309. — δεῖν add. Fuhr. — 211 ἄνθρωποι Fuhr: ἄνθρωποι (οἱ ἄνθρ. ms. Bodl. Baroc. 143 f. 41b, coll. a Bb.). — 211a. Indicavit T(ournier) in „Revue de philologie" N. S. I, 208. — 212 εἰ προῖκα Hercherus. — 213 Cf. or. π. τ. Ἱππέωϲ κλήρου et π. τ. Πυρράνδρου κλ. — *ab nobis summa nostra voluntate* ci. Halm. — *fuisse; concedimus* Haase; erat *f. concedimus. Officia e. q. s.* — *nonnulla in illum* basileensis. — *scriptus non est* A pr. m. — 214 *vallat* libri; *valeat* Aldus; *vallatur* Steph., *ubi ius sit legibus vallatum* ci. Halm. — *tyranni* del. Halm. —

209. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἔφη μὴ δύναϲθαι καλῶϲ ζῆν, μὴ μαθὼν τὰ καλὰ τὰ ἐν τῷ βίῳ. Stob. Append. florent. p. 41. 239

210. *Δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἐπιδείκνυσθαι ἐν μὲν τοῖς λόγοις ἃ φρονεῖ, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἃ ποιεῖ.* Max. Conf. Aphor. p. 165 tur. et Beynen Sententiae sel. (Lugd. Bat. 1837) nr. 242. 240

210a. Ὁ αὐτὸϲ (Hyper.) ἔλεγε κακῶν ἀνθρώπων φεύγειν (δεῖν) φιλίαν καὶ ἀγαθῶν ἔχθραν. Beynen Sent. sel. nr. 243.

211. *Διὰ δύο προφάσεις τῶν ἀδικημάτων ἄνθρωποι ἀπέχονται, ἢ διὰ φόβον ἢ διὰ αἰσχύνην.* Max. Conf. Aphorism. p. 169 tur. 241

211a. Ὁ Γλαυκίππου δὲ *πάντων ἀπαιδευτότατον* ἔφη *τὸ λοιδορεῖν.* Dionys. Antioch. epist. 79 (in Epistologr. gr. Hercheri p. 273).

212. Ὑπ. ὁ ῥήτωρ ἠξίου ϲκοπεῖν Ἀθηναίουϲ μὴ μόνον εἰ πικρόϲ ἐϲτιν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρόϲ. Plut. Mor. p. 67 B. cf. Phocion. c. 10 (Bb.). 242

213. *Sume hoc ab iudicibus nostra voluntate, neminem illi propiorem cognatum quam te fuisse; concedimus officia tua in illum nonnulla exstitisse; stipendia vos una fecisse aliquamdiu nemo negat: sed quid contra testamentum dicis, in quo scriptus hic est?* Rut. Lup. I, 19. 243

214. *Non enim simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat, et devenire sub unius ty-* 42

ranni imperium, ubi singularis libido dominetur. Sed necesse est, aut legibus fretum meminisse libertatis, aut unius potestati traditum quotidiano commentari servitutem. — Rut. Lup. II, 2. Ad or. adv. Aristogitonem refert S.

244 215. *Quid si tandem iudice natura hanc causam ageremus, quae ita divisit virilem et muliebrem personam, ut suum cuique opus atque officium distribueret, et ego hunc ostenderem muliebri ritu esse suo corpore abusum; nonne vehementissime admiraretur, si quisquam non gratissimum munus arbitraretur, virum se natum, sed depravato naturae beneficio in mulierem convertere properasset?* — Rut. Lup. II, 6.

245 216. *Nam hominis avari atque asoti unum idemque vitium est: uterque enim nescit uti atque utrique pecunia dedecori est. Quare merito utrique pari poena afficiuntur, quos pariter non decet habere.* Id. II, 9; cf. Anonym. de schem. v. 140 sqq.

246 217. *Cogis me iniuriae tuae causam proferre? Nihil agis; non dicam. Sed ipsum tempus eam patefaciet.* Rut. L. II, 11.

247 218. *Sed ego iam, iudices, summum ac legitimum, quod exposui, meae causae ius omitto; vobis quod aequissimum videatur ut constituatis permitto. Non enim vereor, quin, etiamsi sit novum vobis instituendnm, libenter id quod postulo propter utilitatem*

---

dominatur Steph. — *quotidianam* libri; *quotidiano* Ruhnken. — *commentare* libri; *commentari* Steph. — 215 *iudice natura* x; *iudices* libri; *iudices, apud ipsam naturam* Steph., *natura iudice* del. *tandem* ci. Halm. — *quae* x: *atqui* vel *atque* libri (*ut quae* Iacobus). — *virilem et* add. Ruhnk. (*virilemque* post *muliebrem* add. Pithoeus). — *personam*] *naturam* errore S. — *et ego* Rigaltius; om. *et* libri (*et hunc ostenderemus* mal. Ruhnk.). — *muliebri* Steph.; *tui liberi* libri. — *abusum* Steph.: *adlusum*. — *sed depr.* Aldus: *se depr.* — *properasse* libri (S. Halm); *se properasset* Steph. — 216 ad or. c. Aristophontem ref. Kiessling. — *utrique* post *merito* del. Fuhr. (Mus. Rh. 1878 p. 309). — 218 *etiamsi sit* Ruhnk.: *etiam sit* codd. et basil., *etiam si* exc. Gronovii et aldina. — *in-*

communis consuetudinis· sequamini. — Rut. Lup. II, 17.

219. *Δοκεῖς γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν;* Herod. π. cχημ. 248
VIII, 597 W.

*219a. *Παραπέμπει γὰρ ἡμᾶς ἡ ἐλπίς· αὕτη δὲ ἀτυχούντων ἐστὶν ἐφόδιον.* Herodian. π. cχημ. VIII, 601 W.

220. *ἄγειν* ἀντὶ τοῦ ἔχειν ʽΥπ. B. A. 335, 24 249
(Bachm. anecd. p. 20, 18). Frg. 124 confert Bb.

221. ʽΥπερ. δὲ *τὸν ἀγήρατον χρόνον.* Poll. 123
II, 14. Ad orationem funebrem (v. supra p. 70) rettulit S.

222. *Αἰγιλιεύς.* ʽΥπ. — Harp. 250

223. καὶ ὡc ʽΥπερ. *αἰσχροκερδεῖν.* Poll. III, 113. 251

224. *ἀλφιτεῖς·* οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντεc. ʽΥπ. 252
B. A. 381, 7; Suidas.

225. *ἀλφίτια* ὡc ʽΥπ. Pollux VI, 37. 252

226. Οὐ πάνυ ἐπαινῶ — οὐδὲ τὸ παρ᾽ ʽΥπ. 254
ἀναισχύντημα. Poll. VI, 183.

227. *ἀνδραπόδια* παρ᾽ ʽΥπερ. Poll. III, 77. 255

228. καὶ *ἀνδριζόμενοι* ʽΥπ. Poll. II, 20. 256

229. *ἀντέχει·* — ʽΥπ. ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνει. 257
B. A. 408, 1.

230. Καὶ *ἀποκεκαρμένος* ὡc ʽΥπ. Poll. II, 33. 259

231. *ἀπροβούλευτα καὶ ἀπρόγραφα.* Poll. VI, 144. 260

232. ὑπερώριcεν· Δημοcθένηc δὲ καὶ ἐξώριcεν 261
εἶπε καὶ ʽΥπ. *ἀφώρισεν.* Poll. IX, 157.

233. ʽΥπ. δὲ καὶ *γηροβοσκὸν* εἴρηκε. Poll. II, 14. 263

234. *δικογράφος* ὡc ʽΥπ. Poll. VIII, 24. 265

235. ʽΗ δὲ *δουλὶς* ʽΥπερείδῃ εἰρημένον φαῦλόν 266
ἐcτιν. Poll. III, 74.

---

stituendum (instituatis, nedum) libenter Iacobus. — 219 ʽΥπερίδῃ Havniensis: εὐριπίδῃ ceteri. — 219a Hyperidi vindicavi propter locutionum similitudinem; cf. c. Dem. 19, 17 (παραπέμπειν); ibd. 39, 17. Eux. 31, 15. epitaph. 9, 41 (ἐφόδιον). — 224 ἀλφιcτεῖc B. A. — 225 ἀλφιτεῖα vel ἀλφιτεία Jungermann. ἀλφιτεῖc Th. Fixius. — fr. 253 S. cum fr. 111 coniunxi. — fr. 258 S. exstat in or. III, col. 20, 12. — fr. 264 S.

65 236. *Δρακοντίδης* εἷς τῶν λ'. 'Υπ. Harpocr.

267 237. *Ἑκατομβαιὼν* ὄνομα μηνός. 'Υπ. Harp.

238. φυγαδευθῆναι, διωχθῆναι· 'Υπ. δέ που καὶ *ἐξεδιώχθη* λέγει. Poll. VIII, 70.

262 239. ἴδιον δὲ 'Υπερείδου τὸ καὶ ταῖς λέξεσιν ἀφειδέστερόν πως καὶ ἀμελέστερον χρῆσθαι· ὥσπερ ὅταν *μονώτατος* λέγῃ καὶ *γαλεάγρα* καὶ *ἐκκοκκύζειν* καὶ *ἐστηλοκόπηται* καὶ *ἐπήβολος* καὶ ὅσα τοιαῦτα. Hermogen. III p. 382 W.; cf. Max. Planud. V p. 560. — 'Υπ. δὲ καὶ Δημοσθένης ἐπ' ἀλεκτρυόνων τὸ *κοκκύζειν* εἶπον. Poll. V, 89. — ἐστηλιτευμένος κατεστηλιτευμένος *ἐστηλοκοπημένος*· οὕτω γὰρ 'Υπ. Poll. VIII, 24.

269 240. *ἔμμηνοι δίκαι* αἵ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαί· Δημοσθένης καὶ 'Υπ. Harp.

270 241. καὶ *κατηγόρησεν ἐνδόσιμα* (de praevaricatore) ὡς 'Υπ. Poll. VIII, 143.

271 242. καὶ *ἐπιβασίαν τῇ δίκῃ* 'Υπ. Poll. II, 200.

272 243. 'Υπ. δὲ *ἐπισυκοφαντεῖν* ἔφη. Poll. VIII, 31.

244. *εὐημερήσαντος* 'Υπ. Phot. Suid. s. v. εὐημερία.

245. *ζυγομαχεῖ*· στασιάζει, ὡς οἱ βόες ἐζευγμένοι. — κέχρηται 'Υπ. Phot. Suid. E. M.

117 246. *κακηγορῆσαι* ὡς 'Υπ. Poll. VIII, 80.

30 247. *κακολογία* ὡς 'Υπ. Poll. II, 119.

275 248. *κακοπράγμων* ὡς 'Υπ. ἔφη. Poll. IV, 36 et VI, 169.

276 249. καὶ 'Υπ. *τὰ ὄντα καταβέβρωκέν* φησιν ἀντὶ τοῦ κατεδήδοκεν. Poll. VI, 39.

277 250. *καττύεσθαι* 'Υπ. τὸ ὑποδεδέσθαι. Phot. lex. p. 150, 19; cf. E. M. p. 493, 47.

278 251. *ἐπὶ κεφαλὴν σπεύδειν*, ὡς 'Υπ. Poll. II, 42.

279 252. *Κρόνος*· μωρός· 'Υπ. Antiattic. B. A. p. 104, 7.

---

nunc ad orat. pro Phryne rettuli, v. fr. 174. — 239 ap. Hermog. ἐκκοκύζειν ante S., qui addit fort. κοκκύζειν scribendum esse; sane Planudem ἐκκ. tueri: ἐκκ. δὲ τὸ μέγα

253. *κώδεια*· τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω 280
καλοῦσιν· Ὑπερ. καὶ Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς „ἀγαθήν
γε κώδειαν“. Harp.

254. *μεσεγγυήματα* δὲ Ὑπ. Poll. VIII, 28. 281

255. *μικρολόγον* δὲ Ὑπ. μὲν τὸν εἰς ἀργύριον 282
ἀνελεύθερον, Ἰσοκράτης δὲ τὸν μεμψίμοιρον. Poll. II, 123.

256. καὶ *ξενοτροφία* παρ᾽ Ὑπ. Poll. III, 58. 283

257. *ὀρθὴν δ᾽ ἐντυγχάνει* ἀντὶ τοῦ εὐθύς· Ὑπ. 284
Suid.; Phot. lex. 346, 12; Bachmann. anecd. p. 320, 17.

258. καὶ ἐποφθαλμιᾶν τὸ ἐπιθυμεῖν τινός, καὶ 286
ὠφθαλμίασε τὸ ἐπεθύμησεν Ὑπ. Poll. II, 62.

259. *ὀψαρτυτὴς* ὡς Ὑπ. Poll. VI, 37. 287

260. *παρεχείμασεν* Ὑπ. Phot. lex. p. 392, 19. 288

261. Ὑπ. δὲ καὶ *τοῦ παροδίου τοίχου* εἴρηκεν. 289
Poll. VII, 121.

262. *πελαγίζειν* τὸ διὰ πελάγους πορεύεσθαι. 290
Antiatt. B. A. 111, 28; cf. Phot. p. 406, 10.

263. καὶ περιλωπίσαι, ὅπερ Ὑπ. *περιδῦσαι* εἴ- 291
ρηκεν. Poll. VII, 44.

264. *λείαν περιεσύραντο* ὡς Ὑπ. Poll. I, 162. 292

265. πίθος ἢ πιθάκνη· Ὑπ. δὲ καὶ *πιθάκνιον* εἴ- 293
ρηκεν. Poll. VI, 14.

266. *πολυπληθία* ὡς Δημοσθένης καὶ Ὑπ. Poll. 294
IV, 163.

267. καὶ *πολυφίλοις* Ὑπ. Poll. III, 63. 295

268. τὴν *πομπείαν* αὐτὸς ὁ τεχνικὸς (Hermog.) 296
ἡρμήνευσε —· εἴληπται δὲ αὐτῷ τὸ τοιόνδε ὄνομα
ἀπὸ τῶν λόγων Λυσίου καὶ Ὑπ. καὶ Δεινάρχου· πολὺ
γὰρ παρ᾽ αὐτοῖς τὸ ὄνομα. Greg. Corinth. ad Hermog.
VII, p. 1118 W.

269. *προσμετροῦντας* Ὑπ. Poll. IV, 166. 297

270. *πωλητήριον* τὸ πρατήριον· οὕτως Ὑπ. 22
Phot. Suid. s. v. Cf. supra ad frg. 22.

κοκκύζειν. — γαλεάγρα v. supra frg. 37a, ἐπήβολος fr. 81. — 253 Ὑπερ. καὶ add. Dind. ex epitome. — 258 ἐνοφθαλμιᾶσαι — ἐπιθυμῆσαι cod. V. apud Lederlinum; ἐποφθαλμιᾶσθαι cod. apud Dorvil. ad Charit. p. 252. ἐπωφθαλμίασε ci. S. — 263 εὐριπίδης C. —

298 271. καὶ *σηκώματα* ὡς Ὑπ. Poll. IV, 172 (de sacomatis).

271a. *σιτομέτραι* ὡς Ὑπ. Poll. VII, 18.

299 272. καὶ τὸ *συγκαταδουλώσασθαι* παρ' Ὑπ. — σύνδουλοι δὲ λέγει Λυσίας καὶ Εὐριπίδης, Ὑπ. δὲ καὶ Εὐκλείδης *ὁμόδουλον* λέγουσιν. Poll. III, 81 sq.

300 273. *τοκίζεται αὐτῷ ἀργύριον* παρ' Ὑπ. Poll. III, 85.

301 274. *φιλοτησία*· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ἡ κύλιξ ἣν κατὰ φιλίαν τοῖς φίλοις προὔπινον φιλοτησία ἐκαλεῖτο, ὡς Ὑπ. φησὶ καὶ Ἄλεξις. Harp.

302 275. *φρονηματισθῆναι*. οὕτως Ὑπ. ἀντὶ τοῦ φρονήματος καὶ οἰήσεως πληρωθῆναι. „οἱ δὲ φρονηματισθέντες ὑπὸ τῶν δεδηλωμένων ἕτοιμοι ἦσαν." Suid. s. v.; cf. E. M. 800, 43.

303 276. *λόγου χάριν φησὶν* Ὑπ. — Phot. p. 229, 22.

274 apud Harp. add. Dind. ex epitome. — χάριν ἔχειν (fr. 304 S. ap. Poll. V, 142) nunc legitur in or. fun. col. 6, 4.

INDEX NOMINUM ET RERUM MEMORABILIUM.

Α

Π

Ρ

C

Τ

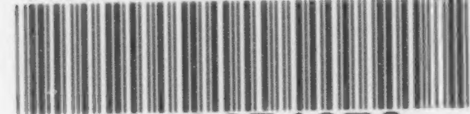
Υ

Φ

Χ

Ψ

Ω

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
1010654976